

Biblioteka
Zanimljiva nauka

Vitomir Vasić
Misterije Duše

Izdavači:
Beoknjiga, Beoletra, Hobisport
www.beoknjiga.rs

Za izdavača:
Radovan Ilić

Urednik
Radovan Ilić

Lektura
Radovan Ilić

Štampa
Beoknjiga, Beograd

Tiraž: 300

ISBN 978-86-7694-443-9

Plasman:
Tel: 011 317-6592; 063 380-458
distribucija@beoknjiga.rs

Vitomir Vasić

**MISTERIJE
DUŠE**

Beoknjiga, Beograd
2014

UMESTO RECENZIJE

U većini recenzija obično se piše o knjizi, a ja ću ovaj put pisati o autoru. Čovek koji se ceo svoj život bavi egzistencijalnim pitanjima, pitanjima o životu i smrti, sebe je načinio instrumentom ostvarenja jedne velike ideje. Uzdižući se duhovno godinama dolazi do jednog nivoa ljudske egzistencije gde mora da se izbori sa pitanjima koja je sam sebi postavljao.

On je bio svet-čovek, on je ono što bi smo nazvali nirmanakaja¹. Mi nemamo u našoj pravoslavnoj nomenklaturi tako dobru reč. Nirmanakaja je onaj koji se žrtvuje za čovečanstvo, koji je ceo život i sve vreme posvetio traganju za Bogom. On i posle svoje smrti ostaje onaj koji prati šta se dešava sa njegovom idejom o traganju za Bogom. Ako se njegova ideja ne ostvaruje kako treba, kako je to kosmički zapisano onda se on vraća kao tunku² – kao energija koja pomaže ostvarenje te ideje.

Ideja se sastoji u tome da svi ljudi na osnovu njegovih iznetih dokaza shvate da postoji Bog koji ljudima šalje jasnu poruku da on postoji i da treba da se ponašaju po moralnim zakonima koje je on doneo.

Duhovni ljudi u Indiji su sa velikim prezirom posmatrali tehnocizam, tehnologiju i materijalizam Zapadnog sveta. On u svojoj knjizi pokazuje vivekanamo³ što znači duhovnost religije,

¹ *Nirmanakaja*. Stanje saosećanja. Biće koje je svesno ponovo rodjeno za dobrobit svih bića manifestuje se sa moći da obnovi svoje sposobnosti. Mogu, ali ne moraju da se sećaju prethodnih života. Ova reč znači “telo iluzije”, oblik koji imaju i koriste, ali od koga ne zavise.

² *Tunku*. Energija koja pomaže ostvarenje ideje ako se ne ostvaruje kako treba.

³ *Vivekanamo*. Da se iz nauke osnuje nešto što ima osnove religije, da postoje naučni zakoni koji su čisto duhovnog karaktera.

da se iz nauke osnuje nešto što ima osnove religije, da postoje naučni zakoni koji su čisto duhovnog karaktera i postoji transcendentija⁴ pre svega u kosmologiji da se shvati stvaranje sveta.

Najdublja kosmološka filozofija u hrišćanskoj crkvi zabranjuje čoveku da misli o Bogu, da uopšte postoje neka znanja o Bogu. Upravo on se drznuo da razbija viševjekovne dogme, to mu nije prvi put, on je to radio u svim svojim knjigama.

Ako ga znamo kao bivšeg profesora marksizma, zastupnika ateizma i dijalektičkog materijalizma pitamo se kako je došlo do metanoje⁵ - promene ličnosti. To me mnogo podseća na Pavla i njegov preobražaj u velikog borca za hrišćanstvo. Na to pitanje nadam se da ćemo naći odgovor u svim njegovim knjigama ako ih samo dobro analiziramo. Mislim da je do metanoje došlo kada je proučavao budizam na Tajlandu a posebno hinduizam u Indiji. Znam da se posle povratka iz Indije promenio, jer je bio pod jakim uticajem Sai Babe koga je proučavao. Od tada počinje njegovo traganje za pravim i jedinim Bogom.

Na kraju mogu citirati Bibliju: „I tražićete me, i naćićete me kad me potražite svim srcem svojim i daću vam da me nađete“.

Ljiljana Vasić

---

⁴ Transcendentija. (lat. transscendentia) fil. prekoračavanje granica iskustva, nespoznatljivost iskustvom, ono što je s one strane iskustva

⁵ Metanoja. Promena ličnosti u pozitivnom smislu.

UVOD

Ova fantastična knjiga oprema vas nekim od oruđa koja će vam pomoći da prodrete u jednu od najsloženijih sila univerzuma, svoju dušu! Korak po korak, vodiće vas ka tome da sledite iskonski put svoje duše i pomoći će vam da se ponovo povežete sa svojim prirodnim duhovnim sposobnostima.

Razvićete sposobnost svesnog razumevanja duhovnih zakona koji oblikuju vaš život, i individualne sile duše koja se nalazi u svakom od vas.

Mi smo tragaoci. Tragamo za objašnjenjem života na Zemlji.

„Bez menjanja naših misli, nećemo biti u stanju rešiti probleme, koje smo istim tim mislima stvorili“.

Naš um je stalno aktivan u potrazi za dubljim objašnjenjima, uvek je tražio bolji način da opiše stvarnost.

Nauka je previše ograničena u odnosu na nove ideje.

Ova knjiga vam daje nove, još neistražene ideje. Nastavite sami da istražujete. Ovo neka vam bude samo putokaz.

Autor

SAVREMENA NAUČNA MISAO

Zvanična nauka je poslednje četiri stotine godina okrenuta isključivo materijalnom svetu. Ona pokušava da sve pojave objasni uzrocima nastalim u materiji, smatrajući da fizički svet svoje nastajanje i postojanje zahvaljuje samo zakonima koji postoje u materiji. Verovanje nauke da je sve materija jeste i razlog što nauka zahteva samo materijalne dokaze za svaki oblik neke tvrdnje. Takvi dokazi se nazivaju „egzaktnim” (tačnim i određenim) i oni se odnose samo na ono što se izražava u materiji, zapravo, na ono što nauka može da vidi, razume i objasni. Sve što je izvan čulnog opažanja, nauka ne prihvata, upravo zato što takve pojave ne može da registruje i objasni na način kako se čini sa materijom.

Nauka pokušava da objasni samo one pojave koje može da shvati znanjem kojim raspolaže. Kada se, na primer, pojavi neko (a to se dešava) sa moćima levitacije, teleportacije ili moćima da se odjednom pokaže na više različitih mesta, sadašnji naučni razum radije će takve pojave za koje posmatrači tvrde da su ih videli zvanično nazvati masovnom hipnozom ili halucinacijom, i pokušati „naučnim postupkom” da dokaže da tako nešto nije moguće, nego što će ih prihvatiti kao istinu proizašlu iz mogućnosti vladanja prirodnim zakonima koji još nisu naučno otkriveni. Nauka ovako reaguje zbog nerazvijene ljudske svesti, koja može da prihvati samo ono što razume i shvata. Zato sva naučna otkrića ne otkrivaju normalni ljudi sa normalnom razvijenom svešću nego pojedinci koji idu ispred svog vremena sa svešću koja je prevazišla vreme i prostor u kome žive. Poslužimo se ovakvim primerom: da su Leonardo da Vinči i Isak Njutn izne-

nada u svojim kućama ugledali televizijski ekran na kome se emituje neki današnji program, oni bi, moguće u panici pobjegli iz kuće misleći da su to đavolova posla. Iako ovi naučnici spadaju među najveće naučne umove koje je čovečanstvo imalo, ovako bi postupali samo zato što njihovo tadašnje poznavanje prirodnih zakona nije bilo saglasno sa pojavom koju su ugledali.

U fizičkom svetu nema takve pojave, koja nije usaglašena sa zakonima koji postoje u prirodi ma kako oni fantastično izgledali nemogućim.

Današnja naučna misao se zasniva na prirodi i zakonima u prirodi. A kako su nastali sami zakoni prirode, pitanje za koje nam nauka ne može pružiti jasan odgovor.

Kako se čovekovo znanje razvija i otkrivaju se novi prirodni zakoni, pojave koje su do juče izgledale kao čarolije postaju jasne i obične. Dematerijalizacija predmeta (Sai Baba i njegov prah vibuti nastao ni iz čega), levitacija, hodanje po vodi (Isus) i mnogo šta drugo što mogu da učine pojedine duhovno uznapredovane osobe, samo je korišćenje prirodnih sila koja sadašnja naučna misao ne može da objasni, zbog čega je zvaničnoj nauci lakše da ih ne prizna kao stvarne i pored toga što su pojedini naučnici i sami bili svedoci tih dešavanja.

Materijalni dokazi su relativan pojam, jer se „dokazi” odnose samo na ono što mi u ovom trenutku poznajemo i shvatamo, a to smo prihvatili kao stvarno, ne znači da nije stvarno i nešto drugo.

Razvojem ljudske svesti i čovekova imaginacija postaje sve složenija. Poslednjih sto godina to i potvrđuju; najveću moguću maštu život je daleko prevazišao, ono što je nekada izgledalo kao fantazija (avioni, kompjuteri i mobilni telefoni), postalo je obično i sastavni deo života.

Prema našem mišljenju, pravi odgovori o našem svetu će se naći kada zvanična nauka započne ozbiljnija istraživanja onih

oblasti za koje se sada kaže da su „van naučnih granica”. A dotle morate se osloniti na naša amaterska istraživanja ovoga sveta.

Ako se držimo samo materijalističke nauke možemo da potvrdimo da je to za sada sve tačno ali se pitamo od koga mozak prima naređenja da se ponaša kako se ponaša? Da li može mozak da opazi, vidi samoga sebe? Dokle god se ljudi drže samo fizičkih fenomena, samo će delimično odgonetnuti lanac uzroka i posledica. Pa čak da se čovek pomoću svog razuma i logike potruži da istražuje iskreno, sve dublje i dublje zalazeći u problem, otkriće svet koji nema kraja i u kojem će večito biti u potrazi za poreklom uzroka. I zato, primite jedan dobronameran savet od nas amatera istraživača i tragaoca za istinom, ne tražite više rešenje u materiji i njenim mogućnostima, jer ono nije tamo. Gledajući kroz fizičku prizmu ljudi na Zemlji mogu da uoče samo posledice osnovnih zakona koji održavaju ravnotežu u celom kosmosu. A uzrok?

Kada se i objave naučna otkrića koja ukazuju na postojanje Tvorca (Uzvišenog Stvaraoca) postavlja se pitanje zašto se takva otkrića ne navode mnogo glasnije i zašto se na zvaničnim mestima ne prihvate kao naučni dokazi da je ljude stvorio Tvorac? I zašto se o tome ne uči u školi, umesto materijalističke teze da je ljudska vrsta nastala evolucijom sama od sebe?

Odgovor je vrlo jednostavan.

Prihvatanjem dokaza da su ljudi stvoreni, moralo bi da se zvanično prizna istina da postoji vrhovni autoritet Uzvišenog Stvaraoca (Tvorca) Tada bi moralo da se sa svih zvaničnih mesta prizna da ljudi, pošto su Božja stvorenja, moraju da žive prvenstveno prema Božjim Zakonima koji su zapisani u Bibliji. (to važi za hrišćane), a ne samo prema ljudskim a samo proglašenje Boga za zvaničnu istinu, morale bi iz korena da se menjaju postavke koje danas važe u politici, nauci, religiji, socijalnim i ekonomskim odnosima, a što je najvažnije bogati i moćni morali

bi da se odreknu najvećeg dela svog bogatstva i svoje moći. Oni bi takođe morali da se odreknu i ambicija da postanu još bogatiji i još moćniji. Zapravo, mnogima odgovra posebno Vladarima iz senke da svet ostane ovakav kakav jeste.

Uzgred, većini moćnih i bogatih odgovara religija, kako bi u javnosti ostavljali utisak vernika (javno se krste, pojavljuju se u Crkvi, da spominju Boga,) nego da društvo zasnivaju na Božjim Zakonima, prema kojima bi i sami morali da žive.

Čovečanstvo će Boga prihvatiti kao istinu kada ljudska svest bude spremna za takvu istinu i kada zahvaljujući takvoj svesti, većima ljudi dobije želju da kolektivno međusobno izgrađuje kolektivne odnose prema Božjim Zakonima, a ne da bude primorana da živi prema takvim zakonima.

ŽIVOT POSLE SMRTI

Noć poljubi dan na izmaku
I šapnu:
„Ja sam smrt, tvoja majka,
od mene ćeš primiti novo rođenje“.

*Veliki bengalski pesnik
Rabindranat Tagor*

Izbor se ne završava smrću, postaje širi. Vaš pogled se ne završava ovom pročitanim knjigom, vaš izbor postaje traganje za istinom. Zemaljski prizori nas nose ka zagrobnom životu (vidimo ono što nas je naša kultura usloвила da vidimo), ali onda sama duša kreativnim skokovima otvara nove svetove na novim nivoima.

Iz takvog pristupa normalno se rađa pitanje: „Šta se dešava pošto umremo?“ Život posle smrti je mesto novootkrivene jasnoće. Mi to želimo jasno da otkrijemo u ovoj knjizi. Život posle smrti nije statičan, nastavljamo da rastemo, razvijamo se pošto umremo. To je logika ove knjige.

KOČIJA

Taj pojam podrazumeva onaj deo čoveka koji je stalan i koji preživljava smrt njegovog fizičkog tela. Alegorički, taj pojam može da se odnosi na samu suštinu nečega. U religijskom, duhovnom i ezoteričnom žargonu, ta reč se koristi u svakojakim značenjima koja često dovode čoveka do konfuzije. Duša obično podrazumeva onaj deo čoveka koji je permanentan u smislu opstanka nakon fizičke smrti i specifično pripada jednoj određenoj individui. Ovde se možemo poslužiti onom starom gnostičkom Parabolom o Kočiji, u kojoj se čovekovo biće poredi sa jednom kočijom, gde sama kočija ili kola, simbolizira čovekovo fizičko telo, konji predstavljaju njegove emocije; kočijaš predstavlja jedan intelektualni sklop koji je sposoban da rezonuje (ličnost) a u kočiji se nalazi jedan putnik, koji je ujedno i njen gospodar (Duša). U svom normalnom stanju, ceo taj sistem bi trebalo da bude u jednom besprekorno skladnom odnosu i perfektno da funkcioniše. Kočijaš drži uzde čvrsto u svojim rukama i upravlja konjima i kočijom u pravcu na koji mu gospodar nalaže. Međutim u praksi je stvar prilično drugačija jer putnik u kočiji spava a kočijaš koji se nalazi u nekoj vrsti transa smatra da je on gospodar kočije.

Tako on putnika u svojoj kočiji nije ni svestan ili je zaboravio na njega. U tom smislu, u nekim gnostičkim učenjima smatra se da bi trebalo da se kočijaš „probudi“ tj. poveže sa svojim višim centrima, te tako stekne uslove za povezivanje sa svojim „istinskim Ja“, gospodarom (putnikom u kočiji), koji bi se tek tada razbudio i preuzeo upravljanje kočijom tj. Čovekovim bićem. Tako, s gnostičkog aspekta, na kočiju, odnosno kočijaša, gleda se kao nešto što ima potencijal za razvoj ili napredak.

BESMRTNOST DUŠE

Sokratu i Platonu odaje se priznanje da su među prvima unapređivali svedočenje o tome da je duša besmrtna. No oni nisu začetnici ovog učenja. Svedočenje o ljudskoj besmrtnosti potiče iz mnogo ranijeg doba. Međutim, Sokrat i Platon razvili su sam koncept i od njega načinili filozofsko učenje, čineći ga na taj način prihvatljivijim za školovane slojeve ljudi svog i budućeg vremena. Grci su i pre Sokrata i Platona verovali da duša nastavlja živeti posle smrti. Pitagora, poznati grčki matematičar iz šestog veka pre n. e., smatrao je da je duša besmrtna i podložna transmigraciji. Pre njega je Tales iz Mileta, za kojeg se kaže da je najraniji poznati grčki filozof, smatrao da besmrtna duša ne postoji samo u ljudima, životinjama i biljkama nego i u predmetima kao što su magneti, budući da mogu pomerati gvožđe. Drevni su Grci tvrdili da se duše mrtvih brodom prevoze preko reke Stiks u ogromno podzemno područje koje se naziva donji svet. Tamo su sudije sudili dušama, dosuđujući im ili muke u zatvoru s visokim zidinama ili blagostanje u Eliziju.

U Iranu, odnosno Persiji, na istoku, u sedmom veku pre n. e. živeo je prorok po imenu Zaratustra. On je uveo način obožavanja koji je postao poznat kao zoroastrizam. Zoroastrizam je bio religija Persijskog Carstva, koje je dominiralo svetskom scenom pre nego što je Grčka postala glavnom silom. Spisi zoroastrizma kažu: „U Besmrtnosti će duša Pravednog stalno biti u Radosti, ali u mukama će duša Lažljivca sigurno biti. A ove je zakone Ahura Mazda (znači „mudri bog“) doneo kroz svoju suverenu vlast. Učenje o besmrtnosti duše bilo je deo iranske religije i pre nastanka zoroastrizma. Naprimer, drevna su se iranska plemena

brinula za duše umrlih tako što su im prinosila hranu i odeću koje će moći koristiti u podzemnom svetu.

Verovanje u zagrobni život bilo je središte egipatskih religija. Egipćani su verovali da će duši umrle osobe suditi Oziris, veliki bog podzemlja. Naprimer, jedan papirusni dokument, za koji se tvrdi da potiče iz 14. veka pr. n. e., prikazuje Anubisa, boga mrtvih, kako vodi dušu pisara Hunefera pred Ozirisa. Zatim se na vagu stavlja pisarevo srce, koje predstavlja njegovu savest, nasuprot peru koje božica istine i pravde nosi na svojoj glavi. Tot, jedan drugi bog, zapisuje ishod. Budući da Huneferovo srce nije teško od krivice, ono je lakše od pera, pa je Huneferu dozvoljeno da uđe u Ozirisko podzemlje i da primi besmrtnost. Na tom se papirusu ujedno nalazi i jedno žensko čudovište koje stoji pored vage, spremno da proždere preminulog ako njegovo srce ne prođe na ispitu. Osim toga, Egipćani su mumificirali svoje umrle i čuvali tela faraona u impresivnim piramidama, budući da su verovali kako preživljavanje duše zavisi od očuvanosti tela. Dakle, različite drevne civilizacije imale su jedno zajedničko učenje – besmrtnost duše. Jesu li one to učenje usvojile iz istog izvora? Svakako da moramo da se pitamo gde je poreklo ovakvog učenja o besmrtnosti duše.

”U drevnom je svetu“, kaže se u knjizi *The Religion of Babylonia and Assyria*, „vavilonska religija uticala na Egipat, Persiju i Grčku.“ Ta knjiga dalje objašnjava: „S obzirom na rane kontakte između Egipta i Vavilona, kao što to pokazuju pločice iz El-Amarna, sigurno je postojalo mnogo prilika za unošenje vavilonskih gledišta i običaja u egipatske kultove. Mitrin kult u Persiji otkriva neosporan uticaj vavilonskih shvatanja. Sada naučnici bez pogovora potvrđuju intenzivno mešanje semitskih učenja kako s ranom grčkom mitologijom tako i s grčkim kultovima da o tome nije potrebno dalje raspravljati. Ta su semitska učenja u velikoj meri karakteristično vavilonska.“ No zar nije vavilonsko gledište o tome što se događa nakon smrti

znatno različito od gledišta vavilonskog Epa o Gilgamešu. Ostarelog junaka epa, Gilgameša, progonila je realnost smrti, pa se on uputi u potragu za besmrtnošću koju ne uspeva pronaći. Poruka celog epa jeste to da je smrt neizbežna i da je nada u besmrtnost samo iluzija. Znači li to da Vavilonci nisu verovali u zagrobni život?

Profesor Morris Jastrow, sa Univerziteta Pennsylvania (SAD) napisao je: „Ni narod, a niti vođe religiozne misli (u vavilonu) nisu nikada smatrali da postoji mogućnost potpunog istrebljenja onog što je jednom stvoreno. Smrt je (prema njihovom gledištu) bila prolaz prema nekoj drugoj vrsti života, a poricanje besmrtnosti samo je naglašavalo kako je nemoguće izbeći promenu postojanja koja nastupa smrću.“ Da, i Vavilonci su verovali da se život neke vrste, u nekom obliku, nastavlja posle smrti. Pokazali su to tako što su zajedno s mrtvima ukopavali razne predmete da bi ih oni mogli koristiti na „onom svetu“.

Očigledno je da učenje o besmrtnosti duše dopire sve do drevnog Vavilona. Prema Bibliji, knjizi koja je karakteristična po tome što sadrži tačnu istoriju, grad Babel, ili Vavilon, osnovao je Nojev praunuk Nimrod. Posle opšteg potopa u Nojevim danima postojao je samo jedan jezik i samo jedna religija. Time što je sagradio grad i u njemu počeo graditi kulu, Nimrod je započeo jednu novu religiju. Biblijski izvještaj kaže da su se, nakon što je došlo do pomutnje jezika u Vavilonu neuspešni graditelji kule rasprostranili i ponovo započeli svoj život, odnoseći sa sobom svoju religiju (1. Mojsijeva 10:6-10; 11:4-9). Vavilonska su se religiozna učenja tako raširila po cijeloj Zemlji.

Istorija kaže da je Nimrod umro nasilnom smrću. Razumno je pretpostaviti da su Vavilonci nakon njegove smrti bili skloni tome da ga visoko poštuju kao osnivača, graditelja i prvog kralja njihovog grada. Budući da su boga Marduka (Merodaha) smatrali osnivačem Vavilona, neki istoričari smatraju da Marduk predstavlja Nimroda. Ako je to istina, tada je shvatanje o tome

da osoba ima dušu koja nadživljava smrt morala biti aktualna barem u vreme Nimrodove smrti. U svakom slučaju, stranice istorije pokazuju da je nakon potopa Vavilon, bio klevka učenja o besmrtnosti duše.

DUŠA U RELIGIJI

Da bismo mogli da damo pravo tumačenje duše moramo prvo da shvatimo šta je religija. Na latinskom reč religija znači kopča, ponovo povezati. Ujedinjuje Tvorca sa njegovom tvorevinom. Kako različite religije tumače sam pojam duše. Prvobitni oblici religije javljaju se još u prvobitnoj ljudskoj istoriji kao posledica čovekovog shvatanja da se mnoge stvari u prirodi dešavaju i bez njegove volje i da on na te pojave ne može uticati i kontrolisati ih. Tako je čovek saznao o postojanju viših sila, te su u njegovom umu nastali prvi oblici „bogova“ koji su imali jedinstvene moći koje vladaju čovekovim postojanjem. Čovek je nastojao ove više sile umilostiviti molitvama i žrtvovanjem.

Religija je i pokušaj da se objasni poreklo nečega što je neobjašnjivo na prirodan način, zatim pokušaj da se shvati poreklo i svrha ljudskog života i sveta. Mi bismo istakli prisnu vezu morala i religije, mislimo da su moralni motivi ono najvažnije što religiju čini religijom. Sigurni smo da je religija žudnja za nemogućim, nedostižnim, nepojmljivim. Različiti oblici religija označavaju različite komponente religioznosti, ne isključuju se uzajamno, nego se dopunjuju i vode zaključku da je religija jedan način života čoveka pored njegovog svetovnog, svakodnevnog života. Za religiju su bitna dva verovanja: vera u posmrtni život i vera u boga. Mislim da je činjenica ljudske smrti najvažnija za opstanak religije. Najjači ljudski strah, strah od smrti, nosi snažnu volju da se ne umre, a religija pokušava da zadovolji tu težnju verom u zagrobni život. Religijski pojam smrti ne znači kraj osobe, nestanak zauvek, nego znači granicu između

dva načina života, smrtnog i posmrtnog. Posmrtna sudbina osobe je različito zamišljena u raznim religijama.

Po jednom hrišćanskom verovanju, nakon smrti dolazi uskrnuće u ponovni i večni telesni život osobe. U orijentalnim religijama veruje se da je smrt jednog tela preseljenje duše u drugo telo, kako bi se, na kraju duge odiseje kroz telesnost, besmrtna duša smirila u spoju s univerzalnim duhom. Karakteristično je verovanje da u času smrti besmrtna duša napušta smrtno telo i ulazi u večno carstvo duha.

Verske predstave o smrtnom razlazu duše i tela i o samostalnom životu duše slične su detinjastoj veri pračoveka da svako ima svog tajanstvenog dvojnika. Taj „alter ego“ koji čudesno savlađuje prostor i vreme prikazivao se naivno kao čovekova senka, kao odjek glasa, kao odraz lika u ogledalu, on je u snovima napuštao telo i odlazio bilo gde, ostavljajući čoveka „kao bez duše“. Dvojnike je, dakle, nekada pored bića, a nekada biće u biću. Mitska razmišljanja o dvojstvu prerasle su u teološke pojmove o dvema supstancama, telesnoj i duhovnoj, smrtnoj i besmrtnoj.

Savremena verska misao, kao i značajni verski mislioci prošlosti, ne insistiraju na doslovnom značenju tradicionalnih verovanja u zagrobni život, nego traže neke smislene poruke u tim verovanjima. Tako uskrnuće iz mrtvih, na način Hristova uskrnuća, ne treba shvatiti kao faktički događaj, treba verovati da će nakon života u mržnji i nepravdi doći vladavina pravde i ljubavi. Kada je reč o uskrnuću osobe, to treba shvatiti, da je osoba „iznad smrti“, da niko nema pravo na njenu smrt (kao što, na primer, sama osoba raspolaže životom i smrću domaće životinje). U religiji zamišlja se da je pravi ljudski život onaj posmrtni i večni.

Lažna religija.

Lažna religija je ona religija koja se sastoji iz datih odgovora na sva pitanja, od jelovnika, odevanja, svakodnevnog ponašanja, do najapstraktnijih metafizičkih pitanja o Bogu i svetu, i sva religijska praksa koja se sastoji u tome da se svi odgovori nauče napamet i imitiraju, da se magijskim ritualima priziva božansko - ne može se ni nazvati religijom. To je čisto programiranje uma. Sve što se uči napamet i imitira je programiranje uma. To je nametnuti mehanizam očuvanja nesvesnosti ljudi.

Ovde je otvoreno pitanje koliko je takav autoritet potreban nesvesnim ljudima da bi bili koliko-toliko kultivisani. Ili je bolje postaviti pitanje da li neko sistematski održava čoveka u nesvesnom i poremećenom stanju sa ovakvim religijama. Zato imamo situaciju da onoliko koliko su ljudi nesvesni, toliko im je potrebna takva religija i autoritet koji će ih kultivisati. Ona je odraz čovekove nesvesnosti. Ali iza svega toga stoji očigledan napor da se nesvesnost održi što više pomoću takvih religija, da se ne dozvoli čovekovo buđenje i slobodan svestan razvoj. Otuda imamo dve hiljade godina nepromenjenog stanja duhovnog mraka, i samo nekoliko decenija u dvadesetom veku kada se čovek vinuo u zvezde, objedinio i osmislio sva znanja iz svih duhovnih tradicija. Ta neujednačenost razvoja pokazuje da je čovek sposoban da se mnogo brže razvija, i da neko to sprečava i kontroliše.

Čemu služi religija?

Prava religioznost je uvek lična i širi se sama iznutra. Potpuno se ostvaruje u probuđenom čoveku jer njegovom probuđenju i služi.

Svako nametanje etike spolja, u dogmatskom obliku koji se uči napamet i imitira, deli um na izveštačen koji se pokazuje spolja, i prirodan koji se potiskuje. Ta podela uma i potiskivanje stvaraju licemerje koje je odlika svakog prosečnog vernika. Zato

je kod njih tako tanka linija koja deli verski zanos od genocidnog pokolja, a nekada te linije i nema. Zato sve religije i etike nisu učinile čoveka nimalo boljim. Naprotiv. One su stvorene da spreče čoveka da ispolji i prepozna svoju urođenu dobrotu.

DUŠA U SVETU BIBLIJE

Hebrejska reč koja se prevodi izrazom „duša“ je *néphesh*, a ona se pojavljuje 754 puta u Hebrejskim pismima (koja se obično naziva Stari zavet). Šta znači reč *néphesh*? Prema delu The Dictionary of Bible and Religion ona se „obično odnosi na celo živo biće, na celokupnu osobu“. Naprimer, u 1. Mojsijevoj 2:7 piše: „Stvori Gospod Bog čoveka od praha zemaljskoga, i dunu mu u nos duh životni; i posta čovek duša živa.“ Znači da Adam nije imao dušu; on je bio duša – baš kao što neko ko postane lekar, jeste lekar. Dakle, reč „duša“ može označavati celu osobu.

Takvo razumevanje nalazi potvrdu u celim Hebrejskim pismima, gde pronalazimo izraze kao, naprimer, „u slučaju da neka duša pogreši“ (3. Mojsijeva 5:1, NW), 'svaka duša koja bi radila kakav posao' (3. Mojsijeva 23:30), ('duša mu prenemože' (Sudije 16:16), „dokle ćete mučiti dušu moju?“ (Job 19:2) i „suze proliva duša moja od tuge“ (Psalam 119:28).

U ovim primerima nema naznake o tome da je duša neka stvar koja nastavlja živeti posle smrti. Ako bismo našim terminima rekli da je „duša“ voljene osobe otišla da bude s Gospodom ili ako bismo govorili o „besmrtnoj duši“, to jednostavno ne bi bilo razumljivo kulturi SZ (Starog zaveta)“, kaže se u delu The Dictionary of Bible and Religion.

Reč koja je preko stotinu puta prevedena rečju „duša“ u Hrišćanskim grčkim pismima (koja se obično naziva Novi zavet) jest *psykhé*. Poput reči *néphesh*, ova se reč često odnosi na celu osobu. Naprimer, razmotri sledeće izjave: „Duša (je) moja žalosna“ (Ivan 12:27). „Udje strah u svaku dušu“ (Dela apostolska 2:43). „Svaka duša da se pokorava vlastima koje

vladaju“ (Rimljanima 13:1). „Govorite utešno potištenim dušama“ (1. Solunjanima 5:14, NW). „Nekolicina, to jest osam duša, bi spašena vodom“ (1. Petrova 3:20, Duda-Fučak).

Jednako kao i néphesh, reč psykhé se odnosi na celu osobu. Naučnik Nigel Turner kaže da ova reč označava ono što je karakteristično ljudsko, osobu, materijalno telo u koje je udahnut Božji rûah (duh). Naglasak se stavlja na celu osobu. U Bibliji se reč „duša“ ne odnosi samo na ljude već i na životinje. Naprimera, opisujući stvaranje morskih stvorenja, 1. Mojsijeva 1:20 kaže da je Bog zapovedio: „Neka vrve po vodi žive duše.“ A narednog je stvaralačkog dana Bog rekao: „Neka zemlja pusti iz sebe duše žive po vrstama njihovim, stoku i sitne životinje i zveri zemaljske po vrstama njihovim“ (1. Mojsijeva 1:24; uporedi 4. Mojsijevu 31:28). Dakle, „duša“ se može odnositi na živo stvorenje, bilo ono ljudsko bilo životinjsko.

Ponekad se reč „duša“ odnosi na život neke osobe ili životinje. To ne menja biblijsku definiciju da je duša čovek ili životinja. Prikažimo to: Kažemo da je neko živ, odnosno da je on živa osoba. Mogli bismo reći i da on poseduje život. Slično tome, živa osoba je duša. Štaviše, dok je živa, o „duši“ se može govoriti kao o nečemu što ta osoba poseduje.

Naprimera, Bog je rekao Mojsiju: „Pomrli (su) svi koji su tražili dušu tvoju“ (2. Mojsijeva 4:19). Očito je da su Mojsijevi neprijatelji hteli oduzeti njegov život. Slična upotreba reči „duša“ vidljiva je iz sledećih navoda. „Vrlo (se) pobojasmo životu svojemu (”za svoje duše“, NW)“ (Jozua 9:24). „Pobegoše radi duša svojih“ (2. Carevima 7:7). „Pravednik se brine za život (”dušu“, NW) svoga živinčeta“ (Priče Salamunove 12:10). „Sin čovečji došao je da dušu svoju u otkup da za mnoge“ (Matej 20:28). „Dodje do same smrti, ne marivši za svoj život (”dušu“, NW)“ (Filipljanima 2:30). U svakom slučaju, reč „duša“ znači „život“.

Dakle, reč „duša“, onako kako se koristi u Bibliji, odnosi se na osobu ili na životinju ili na sam život neke osobe ili životinje. Biblijska je definicija duše jednostavna, dosledna i neopterećena zamršenim ljudskim filozofijama i praznoverjem.

ORGANSKI
I NEORGANSKI
SVET
U UNIVERZUMU

ŽIVOT NA ZEMLJI

Da li je moguće da je život na Zemlji tako besmislen? Iza naizgled besmislenog lanca rađanja i smrti (Vaš deda je stvorio vašeg oca, vaš otac vas, vi vašu decu i svi umirete), mora da postoji dublje značenje, čak i ako ono izgleda neobjašnjivo umu punom predrasuda. Mora da postoji potpuno zadovoljavajuće i razumno rešenje, viđeno s druge strane! Ko ustvari treba da pronade to rešenje? U Kopenhagenu je setembra 1993. godine održan simpozijum kvantnih fizičara. Na skupu je učestvovalo 347 stručnjaka iz celog sveta. Svi oni koji nešto znače u kvantnoj fizici. Među njima su bila i tri dobitnika Nobelove nagrade.

Jedan danski institut za istraživanja javnog mnjenja, podelivši učesnicima simpozijuma pripremljenu anketu, zamolio ih je da odgovore samo na jedno pitanje: da li veruju u Kosmičku inteligenciju, zvanu Bog?

Svih 347 kvantnih fizičara odgovorili je da veruju u Uzvišeni Um začetnika sveopšteg stvaranja, nazvanog Bog. To je bilo i normalno očekivati jer se kvatna fizika kao nauka bavi istraživačkim radom i dokazuje postojanje Boga kao Stvaraoca svega što postoji.

Mi danas živimo u vremenu u kome je nauka u prilici da objasni i približi mnogo pojmova o kojima se do pre nekoliko decenija nije moglo ni da razmišlja. Učinjena su takva naučna otkrića koja i najskeptičnije materijalističke umove dovode u veliku nedoumicu, zbog njihovog ubeđenja da je sve što postoji nastalo igrom slučaja, bez delovanja jedne uzvišene, sveobuhvatne inteligencije. Oni postavljaju uvek pitanje, ako Bog postoji zašto onda ne pokaže svoje postojanje?

Takvo pitanje proističe iz ljudske poistovećenosti sa svojim materijalnim telom i svojom materijalnom okolinom. Mnogi ljudi veruju da sve mora da se manifestuje u materijalnim oblicima kakve oni poznaju.

Bog se ispoljava u svemu što postoji, pa i u nama samima. Tu istinu moramo sami da shvatimo.

Jedan od osnovnih razloga što ne vidimo Boga u nekom nama prihvatljivom obliku jeste ovaj; ako bi ljudima sa nivom svesti kakav danas imaju u njihovoj svakodnevici bio prisutan Bog kao sila koja se može videti, oni bi izgubili slobodu volje. Bili bi u stalnom strahu od Božjeg prisustva i kazne i tako bi za njih život postao prinuda. Postali bi neka vrsta automata. Svrha Božje Kreacije je evolucija svesti preko slobodne volje i slobodnog izbora, da bi se na određenom nivou razvoja shvatili pravi životni smisao i uloga Tvorca. S takvom svešću se prema njemu oseća ljubav i zahvalnost, a ne samo strah od velike sile koja kažnjava i nagrađuje. Uostalom, čovek mora sam da odluči, da li će verovati u svog Tvorca ili ne. Vera nije prinuda, ona je slobodna odluka i izbor srca.

Svako ko započne duhovno traganje za Božanskom Istinom brzo će otkriti prisustvo Boga u svemu što nas okružuje, a i u sebi samom. Bog nam stalno šalje svoju pomoć, kao i dokaze o svojoj prisutnosti. Zaslepljeni raznim uverenjima, mi to ne primećujemo.

Sagledavanjem uslova na našoj planeti koji su omogućili da nastane život, postaje jasno da tako nešto nije proizvod slučaja, već da je smišljeno planiranje.

Uslovi koji su omogućili nastajanje i razvoj života na našoj planeti nisu pravilo po kome su u kosmosu stvoreni i drugi svetovi na kojima postoji život. Zapravo, ne moraju svi svetovi na kojima se razvija život da imaju iste karakteristike koje ima

Zemlja. Samo u našoj galaksiji postoji mnoštvo planeta na kojima buja život i koje su nekoliko puta veće ili manje od Zemlje.

Na osnovu saznanja savremene astronomije, razvoj života na jednoj planeti prvenstveno zavisi od veličine i toplotne snage zvezde (Sunca) oko koje se kreće ta planeta; zatim zavisi od udaljenosti planete od svog Sunca, od nagiba planetine ose, od odnosa suve i vodene površine i od mnogih drugih činilaca koji omogućavaju razvoj života i koji ne moraju biti isti kao oni koji važe za Zemlju, zbog čega ne postoji jedinstveno pravilo za nastajanje života. Postoje različiti uslovi za nastajanje života koji su tačno određeni, kao što su određeni i za našu planetu. Prema proračunima astronoma ako bi se naša planeta “kosmičkim zahvatom” vrlo malo pomerila bliže Suncu i njena osa malo iskosila, dobili bi smo cele godine idealnu umerenu klimu, bez zime, većitog leda, pustinja. Mi mislimo da je Zemlja već prošla kroz nekoliko “kosmičkih zahvata” i da će se to ponovo desiti kada se stvore uslovi za to.

DA LI JE TVORAC SVEST?

Bog je sveopše prihvaćen naziv za Najviši Razum. Bog nije ime već naziv. Naziv Bog označava i Početak pre svakog početka, kao što označava i Začetnika svega što postoji. Ljudska nerazvijena svest nije u stanju da shvati i razume uzvišenost takvog Postojanja i takve Moći, zbog čega i postoje sumnje neverice i rasprave o egzistenciji takvog Razuma. Umesto naziva Bog treba koristiti naziv Univerzalna Svest, koja odgovara potpunoj stvarnosti, pošto Božja Svest ne prožima i nije stvorila samo materijalni kosmos, već i egzistenciju koja je daleko iznad.

Postoje religije i religiozni pravci koji Bogu daju personalna imena, što takođe nije ispravno, jer Bog nije ličnost na način kako čovek shvata ličnost. Njegova energija se ispoljava u svemu i nama samima, i zato naziv “Bog” koji označava Najveću Svest, ili naziv “Tvorac” i najviše odgovaraju. Potrebno je takođe znati da takav naziv “Bog” pripada muškom rodu, naš je Tvorac za svoju tvorevinu i Otac i Majka.

Ljudska svest može da spozna Boga tek kada evolucijom dostigne odgovarajući nivo duhovnog razvoja.

Šta je Tvorac? Da li je Tvorac biće kako ga prikazuje religija? Ne, Tvorac nije biće. Tvorac je nebiće. On je osnova sveg bića. Sva bića mogu se imenovati i opisati. Tvorac se ne može ni opisati ni imenovati jedino možemo zadržati ime koje znači da nešto ili neko sve stvara i zato se zove Tvorac.

Budući da Tvorac postoji kao nebiće, ono mora da bude izvor svega i da večno postoji.

Bez početka i večno, jer kad bi imalo početak, moralo bi da nastane iz nečeg drugog.

Ono je celo, nema delove jer kada bi imalo delove oni bi bili razdvojeni, nešto bi bilo između njih.

Nepromenljivo, jer kad bi se kretalo moralo bi da zauzima prethodni prazni prostor a njega nema.

Prostorno ograničeno, jer kad bi imalo drugačiji oblik, onda bi to bilo biće koje se kreće, menja, nastaje, ima delove.

Tvorac je nebiće. Šta je onda to što zovemo Nebiće?

Tvorac je SVEST. Tvorac kao svest se nalazi u nama i naša svest je samo sastavni deo Univerzalne Svesti, odnosno Tvorca. Sada shvatamo da postoji egzistencija svesti nezavisno od energije ili materije, već se njome energija i materija podređuju svesti što se tumače kao njene projekcije.

Tvorac je stvorio Univerzum i čitavu hijerarhiju bogova odnosno bića. Neki od bogova sa donje lestvice hijerarhije stvorili su čoveka. Da bi smo shvatili kako funkcioniše čitava univerzalna hijerarhija bogova kao bića moramo to da shvatimo pomoću emanaije.

Emanacija je filozofski pojam koji označava izviranje nečeg nižeg iz nečeg višeg, konačno izviranje svih bića iz jednog najvišeg izvora. Najviši izvor je sam Tvorac, sama Univerzalna Svest. To je naše shvatanje po kojem bića u Univerzumu nastaju neprestanim stvoriteljnim prelivanjem bića jedog u drugo, a ne jednokratnim činom stvaranja, slabeći u silaznim stupnjevima. To znači da je Tvorac stvorio sva živa Bića koja su za naša shvatanja vanzemaljci jer žive van naše Zemlje. Kao što svetlost postaje sve slabija što se više udaljuje od izvora, tako i bića postaju nesavršenija što se više udaljuju od Tvorca.

Vanzemaljci na najnižoj lestvici hijerarhije su oni koji su posećivali Zemlju i za koje su drevni narodi govorili da su bogovi.

Otuda postupnost opadanja u prirodi i nastanak zla. Zlo je najniže u procesu emanacije. Emanacija je suprotan proces

evoluciji. Dok se u evoluciji proces kreće od nesavršenog ka savršenom. Ta iskonska negacija bića, to iskonsko zlo, ono isto kao i emanacija života ima životne oblike koji se izražavaju i ti oblici su poznati kao demoni.

Sada kada smo ukratko objasnili kako to Tvorac-Svest funkcioniše, videli smo vrlo jasno da Svest, odnosno svesnost stvara naš fizički Univerzum. Ako svest stvara, ako je svesnost stvaranje šta je onda to što osećamo, u šta verujemo o našem svetu

VERA U BOGA

Čovek je oduvek imao veru u Božansko postojanje. Zato su i nastale različite religije koje su davale svoja objašnjenja vere. Pojedine velike religije imaju verske postavke o čijoj logičnosti nije dopuštena rasprava. Te religije praktično svoja učenja nameću kao jedinu istinu, koja mora da se prihvati, u protivnom se ostaje grešan nevernik. Mnogi ljudi se, tražeći logičnost u veri, sa takvim zahtevima nisu slagali, što je dovelo do rasepa unutar religija i svađa unutar i između Crkvi. Zato su kroz istoriju nastali raskoli, nastale su mnoge sekte, verski ratovi i progoni.

Kada smo započeli duhovno traganje, javlja se prirodna potreba da se na takvom putu dobiju logični odgovori. To je zahtev našeg razuma. Svest duhovnog tragaoca može da se uzvisi, proširi samo pod uslovom da postoje objašnjenja koja razum prihvata kao logična. Religija koja obuhvata nerazumljivu mistiku kod vernika može jedino da izazove strah od Više Sile. A to i jeste cilj crkve koja je uvek delovala u interesu vladajuće klase da drži vernike u neznanju i poslušnosti.

Tragalac kome su dostupna jasna objašnjenja na pitanje „zašto“ i „zbog čega“ postaje vernik koji će osećati ljubav i poverenje prema svome Tvorcu. Razvoj ljubavi prema Tvorcu i celokupnoj Njegovoj Tvorevini jeste svrha ispravne vere i razlog našeg postojanja.

Današnje religije propovedaju da je Bog oličenje ljubavi. Da li je baš tako? Pojedine religije tvrde da se ljudi samo jednom rađaju na Zemlji i da postoji samo jedan život na zemlji kada se stiču „zasluge“ koje određuju kakav će biti večni život u drugom svetu. Ako živimo samo jednom na Zemlji, kada se odlučuje i

kakav će nam biti večni život, zašto Bog koji je oličenje ljubavi, nije olakšao takav život?

Zapravo postavili bi smo Tvorcu logično pitanje, zašto nam Tvorac dopušta sledeće.

Da postoji toliko različitih religija i verskih sekti, kao i toliko različitih verskih učenja. Samo u hrišćanstvu pored tri najveće crkve (katoličke, pravoslavne i protestantske), ima priznatih najmanje tridesetak crkvi i sekti koje se sve pozivaju na učenje Isusa Hrista (na biblijski Novi Zavet). I sve one predstavljaju sebe kao prave tumače Isusovih reči? Sigurno je da toliko različitih učenja kod ljudi izaziva zbunjenost i otuđenost od vere.

Da li Bog zna!

Da ima siromašnih koji jedva preživljavaju dok bogati neznaju šta će sa novcem?

Da ima ratova u kojima stradaju nevini?

Da ima bolesti i mnogo oblika bede?

Da se ljudi rađaju sakati, grbavi, slepi, gluvi, mentalno retardirani?

Da se jedni rode inteligentni (pametni) a drugi glupi?

Da ima kriminalaca koji žive na račun poštenih?

Da ima mnogo dece koja umiru od gladi?

Da ima onih koji se rode bolesni i da će ceo život ostati bolesni?

Da ima ljudi čiji je život jako kratak, naspram onih koji žive mnogo duže?

Da ima ljudi koji su celog života bili zli i nepošteni, a prožive život u materijalnom blagostanju?

Da postoje ljudi koji mogu da pokrenu događaje u kojima stradaju milioni, setite se Lenjina, Hitlera, Staljina i drugih?

Da ljudi stalno čine greške. Svi ljudi greše slobodnom voljom, zašto ih Bog ne spreči sa postanu toliko grešni, pošto

će se posle smrti, kako tvrde pojedine religije, večno mučiti u Paklu.

Bogu, koji je oličenje milosti i ljubavi, sigurno nije svejedno što vidi svoja stvorenja kako se večno muče. Takođe nije nam jasna srazmera i svrha kazne; da čovek greši u samo jednom zemaljskom životu i da zato dospe u Pakao gde će morati da ostane večno! Zašto se grešnicima ne pruže više mogućnosti da sagledaju svoje grehe i da se poprave? Ako je pakao krajnje određište za grešnike, onda se može zaključiti da i sam Bog, za koga se tvrdi da je savršen, čini greške, jer zašto bi stvorio takva stvorenja koja se ne mogu popraviti.

Da dosta njih rođenjem u dobrim uslovima stiču i manje razloge da greše, čime dobijaju i veće šanse da uđu u Raj, nego koji takve uslove nemaju. Prvi će imati lepši život na Zemlji i na Nebu. A drugi u oba života prolaziti samo kroz teškoće?

Zašto je jednima pruženo više mogućnosti da bolje prođu i na Zemlji i Nebu, a sa drugima nije takav slučaj?

Da se ljudima nameće ateizam, kao što se desilo onima koji su se rodili i odrasli u komunističko-ateističkim državama. Gde je njihova svest stalno bila pod pritiskom indoktrinacija, čime im nije bilo omogućeno da otvore duh i spoznaju Boga.

Da uopšte postoje toliko protivrečne i različite sudbine?

Da deca umiru i stradaju, iako nisu nikome našao učinila?

Da postoje verska učenja koja samo zbunjuju vernike. Na primer, učenje hrišćanskih crkvi tvrdi da sva „krštena deca“ kada umru odmah idu u Raj, gde ostaju večno. Zar su deca koja nisu krštena kriva što nisu krštena? Ako je učenje „o krštenoj i bezgrešnoj deci“ bilo istinito, onda bi život na Zemlji bio apsurd, jer samim tim što nisu umrli kao deca, već žive duže, ljudi bivaju dvostruko kažnjeni; Prolaze kroz muke i izazove materijalnog sveta, i ako zgreše, dospeće u Pakao, gde će još više, i to večno

da se muče. Ne kaže se šta se dešava sa nekrštenom decom kada umru, a koja sigurno nisu kriva što su ostala nekrštena.

Kako je moguće da Bog, koji je svemoguć, sveznajući i koji je oličenje ljubavi i pravde, stalno ponavlja greške kod stvaranja ljudi, stvarajući toliko mnogo zlih, zbog kojih drugi dobri ljudi prolaze kroz veliku patnju i to otkad postoji svet!

Crkva bi svakako na ova naša pitanja odgovorila „da su Božji Putevi i Božja Volja za nas smrtnike nedokučivi“. Postoji opasnost da one koji postavljaju ovakva pitanja proglašaju provokatorima „od Sotone inspirisanog“ nazove i nevernikom, otpadnikom, jeretikom a do početka devetnestog veka Inkvizicija bi ih spalila na lomači.

VERA I RAZUM

Za nas postoji dilema. Da li veru treba staviti ispred razuma ili razum ispred vere, to jest, da li verovati u Boga i ako nije jasno da li on postoji, ili da pokušamo da razumom objasnimo Boga.

Takvu dilemu su hrišćanske crkve odlučile da reše uvođenjem dogme (pravila), po kojoj je ispravno samo ono što kaže crkva.

Vera je izraz potrebe ljudskog bića za Bogom. Naime, vera je zahtev ljudske prirode. Potreba za Bogom nastaje iz osećaja koje Božanska Klica usađena u duši šalje mentalnoj svesti. Svest ljudi manje izraženog ega otvorenija je za prijem impulsa u vidu osećaja iz duše, a time i veću potrebu za Bogom, za razliku od ljudi izraženog ega koji su isključivo okrenuti svom biološkom telu i razumu.

Šta je razum? Razum označava sposobnost logičnog mišljenja, shvatanja, rasuđivanja.

Kako nastaje razum? Informacije koje dobijamo fizičkim čulima iz sveta ljudi koji nas okružuju, memoriše naša mentalna svest i njima vremenom izgrađujemo ono što nazivamo znanje.

BOGOVI UMIRU

Vekovi prolaze, smenjuju jedni druge, religije se rađaju umiru i nestaju. Naravno nestaju i njihovu Bogovi. Bogovi umiru. U Indiji smo obišli jedno mesto Mohenjo Daro. Smatra se da je to najstariji grad na svetu. U Mohenjo Daro je pronađeno sedam slojeva. Čini se da je tu civilizaciju sedam puta zadesila neka velika nesreća. Otkrivši prvi sloj ljudi su mislili da je to sve. Utvrdili su njegovu starost na nekih sedam hiljada godina. Međutim sprovodeći nova iskopavanja ispod prvog grada pronađen je još jedan čija je starost deset hiljada godina. Onda su nastavili iskopavanja i otkrili grad za gradom. Pronađeno je sedam gradova. Starost sedmog grada je utvrđena na dvadeset hiljada godina. Tu su nađeni hramovi i statue Bogova. Ove civilizacije su nestale, nestali su i ljudi, nestale su i njihove religije, nestali su njihovi bogovi. Bog hrišćana će nestati čim nestane hrišćanstva; Hindu bogovi će nestati čim nestane hinduizam. Tako će sa nestankom svih religija nestati i svi ovozemaljski Bogovi.

Postavlja se logično pitanje, otkuda su došli ti Bogovi? Pre toga postavlja se pitanje da li postoje vanzemaljci? Ako postoje da nisu oni ti naši Bogovi? Odgovor je da. Oni su ovde pre ljudi, oni su stvorili nas ljude, i oni kontrolišu apsolutno sve na ovoj planeti. Oni su ti „bogovi“ iz svih drevnih predanja „koji su sišli s neba“ i čije je carstvo nebesko“, graditelji hramova koji ni ljudskom rukom ni ondašnjom tehnologijom nisu mogli biti podignuti, ali njihova realnost je skrivena u mitu.

Ljudi su tako programirani da veruju u realnost mitova da im je teško da prihvate jednostavnu realnost koja stoji iza mita.

Koliko je stvarnost za ljude pretvorena u mit, toliko mit i sve fikcije doživljavaju kao stvarnost. Ali sve ima i svoj uzrok.

Da li mi oduvek postojimo na ovoj planeti? Ako znamo kako i kada je nastala Zemlja odgovor se nameće svakako sam. Ne postojimo od uvek. Čoveka je neko stvorio. Je li drevni čovek posedovao to znanje daleko iznad ovog u našem veku? Ako jeste, odakle je to znanje stiglo? Mislimo da su ljude u drevnim vremenima posećivala bića koja nisu bila sa naše Zemlje, a dali su nam nauku i tehnologiju. Postaje sve više očigledno da bi verovatan odgovor na pitanje „Jesu li nas vanzemaljci posetili u prošlosti?“ moga biti „Da“.

Jesu li ti drevni vanzemaljci zbilja pomogli stvaranje naše istorije? Ako jesu, šta ako su ostavili tragove iza sebe, ponekad sakrivene nama ispred nosa. Šta ako bi smo mogli pronaći te dokaze? Pa hajde da pronađemo te dokaze, počecemo od 20. 9. 1969. Astronauti Nil Armstrong i Buz Aldrin postali su prvi ljudi koji su sleteli na Mesec. „Ovo je jedan mali korak za čoveka, ali veliki za čovečanstvo“. Ako čovečanstvo može putovati svemirom i odlaziti na druge planete, zašto bića sa drugih planeta ne bi posećivala Zemlju. Treba pronaći dokaze koji su svuda oko nas.

Ko su vanzemaljci? Da li su vanzemaljska bića mogla da budu odgovorna za biblijske potope, srednjovekovne epidemije čak i za drevne nuklearne napade. Posete su se dešavale još pre zabeležene istorije sve do danas. Da proverimo da li su se stvarno dešavali nuklearni ratovi.

Almogardo, novi Meksiko, ogledno polje White Sands 16. jula 1945. godine. Testiranje prve atomske bombe. A da li je prva stvarno? Tačno u 5:29 časova prva atomska bomba je detonirana. Ali, šta ako se sve ovo već desilo ranije? Šta ako je eksplozija još veće snage i razornosti davno preoblikovala ljudsku istoriju? Atomski ratovi među drevnim civilizacijama zvuči kao naučno

fanstastični roman. Ali opisi sličnih smrtonosnih pojava mogu se pronaći u samom tekstu koji je dr. Oppenheimer citirao posle atomske probe u Novom Meksiku. „Sećam se izvoda iz Hindu teksta, Bhagavad Gita: Sada sam postao smrt, razarač svetova“. Bhagavad Dita pisan je negde između 5. i 2. veka pre Hrista. Ovaj obiman tekst od 100.000 stihova obuhvata priče o drevnom carstvu Rama, za koje se kaže da je postojalo više od dvanaest hiljada ili približno pet hiljada godina pre najranije zabeležene civilizacije u Mesopotamiji. Ako čitate drevne indijske epove, oni zvuče kao moderna naučna fantastika.

Leteće kočije tih bogova, imali su neverovatno oružje koje su koristili u tim epskim bitkama. Imali su što su zvali Brama oružje. Bilo je mnogo ljudi koji su opečeni ispaljenim Brama oružjem. Zar to nije nuklearna naprava zbog njenih smrtnih posledica, koje su zastrašujuće slične efektima izlaganja intezivnoj radijaciji? U opisu tih bitaka dominiraju eksplozije. U svetom hinduističkom tekstu poznatom, kao Ma hab harata. Postoje zapisi o očevicima koji su pričali i svedočili o borbi bogova. Kada čitate drevne hinduističke epove oni u njima govore o zastrašujućem oružju. Ogromnom laserskom oružju koje je rastapalo i uništavalo čitave gradove. U tim prvim zapisima opisana su sofiscitirana oružja koja ljudi neće izmisliti u sledećih hiljadu godina.

Bog Višna je upravljao jednim oružjem koje je bilo posebno opremljeno kako bi pronašao svoju metu. Bog Višna je imao navođeni projektil, kada bi ga lansirao uništio bi sve što se kretalo. Ako je sve to zasnovano na činjenicama onda bi arheologija morala da ponudi fizičke dokaze da se to desilo.

Dolina Indije, Južni Pakistan. Tamo su otkrivene ruševine drevnog grada koga smo već u početku spomenuli, Mohenjo Daro. Samo ime grada znači „breg mrtvih“ bujao je između 2600. i 1900. godine pre Hrista. Kada su ruševine otkrivene 44 skeleta je pronađeno kako leže licem ka zemlji na sred ulice, mnoga držeći se za ruke. Pretrpeli su nasilnu smrt u jednom trenutku.

Na određenim delovima tog mesta je pronađen povećan nivo radijacije. A radijacija postoji na svakom mestu. Da li je moguće da je taj grad pomenut u Bhagavad Giti. Grad je pretrpeo atomski napad.

U svojoj knjizi iz 1979. godine „Atomsko razaranje 2000. godina pre Hrista“ britanski istraživač David Davenport tvrdi da je našao epicentar obima 45 metara u Mohenjo Daro gde je sve izgledalo rastopljeno, kroz proces transformacije poznat kao „vitifikacija“. Vitifikacija je proces u kojemu obične stene budu istopljene u magmatsko stanje i onda ponovo očvrstnu. Ali jednom kad stena ponovo očvrstne, podseća na staklo. Tu nalazimo dokaz vitifikacije koje se jedino mogu postići ako je materijal izložen ekstremnoj toploti neke vrste eksplozije. Odakle je došlo to atomsko oružje? Postoje dokazi na Bliskom Istoku i Africi da se i tamo desila atomska eksplozija koja je pretvorila pustinjski pesak u staklo i upravo se to desilo u Alamogordou u Novom Meksiku gde je izvršena prva atomska bomba. Ko je koristio i zašto?

PLANETE USLOVLJAVAJU ORGANSKI SVET

Sav život na ovoj planeti u potpunosti je uslovljen spoljašnjim planetarnim činiocima, drugih planeta. Kosmos je zapravo energetska pojava, ona se u fizičkoj dimenziji, na materijalnom planu ispoljava kao električna energija. Ceo kosmos je električna plazma, to su sve zvezde, a gravitacija nije ništa drugo do elektrostatički fenomen, ali na različitim razmerama. Na razmeri atoma on je atomska energija, na razmeri molekula i ćelija to je životna energija, na razmeri planeta to je gravitacija. Sav vidljivi materijalni svet nastaje iz nevidljivih viših dimenzija, a najviša je eter ili hologram. Ona se iz Božanskog ispoljava kao čist prostor koji sadrži i omogućava sve što uopšte može da postoji. U ispoljenom univerzumu čist prostor postoji kao „Crne rupe“, one omogućavaju pojavu svih materijalnih elemenata. Zato imaju najjaču gravitaciju, iz njih sve izvire i sve uvire: istovremeno jer tu nema linearnog vremena.

Ove planete su elektromagnetne celine, one su pokretane magnetnom indukcijom spoljašnjih uticaja, drugih planeta i zvezda, i same deluju svojom magnetnom indukcijom na manje celine i druge planete. Magnetna indukcija na povoljnim mestima pokreće složenost višeg reda od prostog kretanja planeta, pokreće organski život. To je život na Zemlji u kakvom mi živimo. On je potpuno uslovljen magnetnom indukcijom kretanja okolnih planeta, kao i kretanje same Zemlje oko sunca i drugih planeta. Magnetni induktor koji je najbliži Zemlji je Mesec. On najsnažnije utiče na organski život. Dok Zemlja kruži oko sunca,

ona dobija život od sunca, ali zato što Mesec kruži oko Zemlje, on privlači svu životnu energiju sa Zemlje ka sebi.

To vidimo u biološkim ciklusima svih živih bića, ne samo po plimi i oseci mora, već sve živo raste sa rastom mesečeve mene, i onda opada sa opadanjem mesečeve svetlosti. Kosa i nokti nam brže rastu sa rastom meseca, a sporije sa njegovim opadanjem. Mesec ne utiče samo na fizičko telo nego i na energetska telo. On utiče na promene raspoloženja i na um (otuda pojam *lunatic*.)

Druge planete takođe utiču na sav život, svaka na svoj način.

Ali priča ovde tek počinje: nisu to samo uticaji na fizičke i biološke procese, već i na događaje.

Naime ko nas je to dezinformisao da postavimo granicu, između svoga tela, njegovih unutrašnjih spontanijih bioloških procesa, i da u njima jasno vidimo uslovljenost i da nam je ona prirodna, da ono što naše telo čini spolja smatramo „svojom slobodnom voljom“?

Takve granice u kosmosu ne postoje.

Ne postoji ništa što je samo spolja, niti išta što je samo unutra, sve što je spolja to je i iznutra.

Naš um uslovljen Mesecom ko nas ubeđuje da postoje granice, da je koža našeg tela granica koja deli prirodnu nužnost od „naše slobodne volje“, da ono što se zbiva u telu, svi metabolički procesi, su „prirodni“ i kao takvi spontani a da ono što radimo sa tim istim telom spolja je „naša slobodna volja“ i „namera“. Izvan te iluzije uma, stvarnost je da koliko ne možemo i na svoje postupke u spoljnom svetu da utičemo. To je jednako uslovljeno, ali to nama izgleda različito. Um ovako može da stvara privid da on o nečemu odlučuje i na osnovu toga da postoji. A to je zbog prirode percepcije, čula su nam okrenuta spolja i zato delimo ono što je u telu sa onim šta je napolje. Obična optička iluzija ali sa dalekosežnim posledicama.

Toj iluziji doprinosi i to što se uslovljenost bioloških procesa u telu i uslovljenost spoljnih događaja odvija na različitim razmerama. U telu deluju poznati biohemijski procesi a van tela, na događaje sudbine, uzročnost deluje na višim razmerama. Njih detaljno pokazuje nauka astrologije. Naprimer kako to otprilike funkcioniše bez ulaženja u horoskope. Ako je neko rođen u podne, Sunce će mu biti u devetoj ili desetoj kući. Takva osoba će imati jaku težnju i sudbinu da se bavi svojom karijerom, putovanjima, politikom i pitanjima društva, javnim životom. Detalji kako će to da ostvari, ili ne ostvari prepušteni su na volju osobi, ali sudbina životnog usmerenja je određena. Ako je neko rođen oko ponoći, Sunce će mu biti u četvrtoj kući i biće, nasuprot tome, vezan za dom i porodicu, tradiciju, sklon intimnom životu daleko od javnosti. Detalji kako će se time baviti ostavljeni su njegovoj karijeri i temperamentu, koje takođe pokazuju drugi činioci horoskopa, ali glavna težnja biće vezana za dom. Ko je rođen pri zalasku Sunca imaće naglašenu sedmu kuću i za njega će od najveće važnosti biti brak i pitanje javnosti, uticaji drugih i veze sa drugima. Opet detalji nisu bitni, kako će to da ostvari i sprovodi, ali sudbina generalno će mu biti takva. Da ne nabrajamo dalje, to se odnosi samo na dan kada je neko rođen. Također i godišnje doba određuje temperament i karakter svake osobe. Svako može da primeti razliku u osobama rođenim u leto ili zimu, proleće ili jesen. Jesenji i zimski znaci daju osobe koje su dublje i stabilnije, ozbiljnije od prolećnih i letnjih znakova, koje daju osobe koje mnogo više ispoljavaju radost života i bavljenjem spoljnih poslova. Priroda se tada ispoljava i sve buja, dok se u jesen i zimu priroda povlači u sebe i spolja je hladna. Takvi su i ljudi koji su rođeni u to vreme. Uvek promenljivi i jedinstveni položaj svih planeta daju jedinstvenu složenost svakom čoveku, tako da pored planetarne uslovljenosti, doba dana i godišnje doba, svako može da se razvija na jedinstven način ali zbog te složenosti ne treba da previdimo uslovljenost svega toga.

Svaki pokret koji smo napravili svojim telom ikada u životu napravili smo spoljašnjim uticajima Meseca, sunca i ostalih planeta. Pre svega Meseca. Ostale planete utiču na ostale aspekte događanja, na karakter i temperament. Mi smo deo te mašine. I to je prirodno tako. Kao što su i ćelije u našem telu povezane u jednu celinu i ne deluju same za sebe, već za celinu, tako je i naše telo deo celine kosmosa kome pripada. Kada bi kretanje svih planeta i same Zemlje stalo, prestala bi indukcija životne energije i naše telo bi stalo, srce bi nam stalo, pali bismo i raspali se u prah. U svakom slučaju ne bismo mogli da živimo kao do sada, bez veštačke pomoći kao u kosmičkim letovima, gde i dalje može da se živi, jer ceo kosmos je ispunjen magnetnom indukcijom nebeskih tela, ali ne kao na Zemlji.

BUDUĆNOST

Sve je više dokaza da se nadčulne sile probijaju u naš svet i utiču direktno na zemaljske događaje. Od suštinske važnosti je da ih ljudi upoznaju. Postepeno shvatamo da materija ima sve manje uticaja a da u stvari, treba sve više da obraćamo pažnju na energiju jer se celokupna nauka poslednjih godina promenila upravo proučavajući energiju. Između ostalog znamo svi dobro da uvek i svuda prodire zračenje različitih energija. Izgleda da su sada najvažniji moždani talasi.

Nauka je već otkrila da oni imaju neočekivana svojstva i neslućene mogućnosti. Uticaj tih nevidljivih vibracija na čoveka, prirodu i sam život izučavaju naučnici širom sveta, ali nažalost uglavnom u vojne svrhe. Otkrića o skrivenim kosmičkim silama i nepoznatim moćima uma čuvaju se kao najstroža tajna.

Naučnici u SAD (Stendfprtski institut), takođe u Rusiji (naučni grad Semipalatinsk) kao i ostalim svetskim silama, teže da ovladaju energijom misli i upotrebe je protiv ljudi, odnosno jedni protiv drugih u vojne svrhe. Da bi uspostavili zemaljsku vlast, oni diraju ono najtananije, ljudsku dušu. Ne obaziru se na sadržaj Biblije, na poruke, sam Bog je postavio granice pred Đavolom, kada je dozvolio Sotoni da kušajući nedužnog Jova, udari na imetak, potomstvo i telo pravednika, ali da ne dira u ono najdragocenije, u ljudsku dušu. Citat: A Gospod reče Sotoni: „Evo ti ga u ruke, al mu dušu čuvaj“ (Jov. 2,6).

Prvi direktor Menlo parka i Stenford instituta H.E. Putof koji je rukovodio istraživanjima od 1972-1986. čudio se zašto je vlada 1955. godine dozvolila da se objavi samo jedan mali deo dokumenata koja potvrđuje ulogu njihove obaveštajne službe,

CIA-e u istraživanju parapsiholoških fenomena. Vlada je imala svoje razloge verovatno šaljući poruku nekoj stranoj vladi, ali ona je objavila samo 300 stranica od nekoliko desetina hiljada stranica koje se odnose na razne faze istraživanja psihofenomena. Psihički fenomeni su već nekoliko decenija predmet istraživanja u oružanim snagama vodećih svetskih sila. Otkriće da je priroda takvih pojava povezana sa zračenjima, posebno sa dugim talasima, upotpunila je naš slogan. „Ko vlada carstvom elektromagnetnog spektra, gospodariće svetom.“ U tom spektru su, pored ostalog, radio i kosmičke vibracije, zatim vidljiva svetlost i moždani talasi.

Još u toku Drugog svetskog rata Vinston Čerčil je septembra 1943. g. održao govor na Hagvardskom univerzitetu u SAD. Tom prilikom je ukazao na jedan sasvim nov obrazac po kome će budući osvajači sveta pokušati da zavladaju svetom. Čerčil smatra da će budući osvajači upotrebiti znanje, um i da će to biti mnogo jače od svake vojne sile.

Mi predviđamo: Kontrolisati ono što čovek misli nudi daleko veće dobiti od oduzimanja zemlje drugih naroda ili njihovog iscrpljivanja eksploatacijom. Buduća imperija biće imperija Uma.

Odmah posle završetka Drugog svetskog rata na Tevistok klinici (Velika Britanija) pri univerzitetu u Saseksu počinje pod rukovodstvom brigadnog generala Džon Rouing Risa, koji je formirao stručnu grupu za kontrolu uma, ponašanje i „ispiranje mozgov“. Tako se u istraživanje neponovljivih fenomena svesti i nepoznatih duhovnih sila uključila i vojska. Istražuje se uticaj nepoznatih prirodnih sila skrivenih moći uma na telo, razum, dušu i budućnost. Budući da su nova saznanja premašila sva očekivanja, te institute plaćaju moćne bankarske porodice Rokfeler, Morgan, Malon i uključuju ih u mrežu vladara iz senki. Iskustvo nam pokazuje da se u sadašnjosti već nazire senka budućnosti. Ajnštajn je otkrio vezu između materije i energije, ako bi sada neko otkrio vezu između energije i informacije onda po relativističkim

jednačinama samo obaveštenje ima svoje neko vreme koje zavisi od brzine njegovog prostiranja. Pojednostavljeno rečeno, suština poruke do nekog dospeva ranije, a do drugog kasnije. Pri tome sadašnjost nije neka stalna odrednica, pa obaveštenje o događaju može do pramaoca poruke da stigne pre nego što se događaj ostvario u materijalnom svetu.

Naime, izgleda sve opravdanije da celinu ljudima pojmljenog sveta sagledavamo preko četiri nivoa stvarnosti.

Duhovnog (arhetioskog).

Duševnog (mentalnog).

Astralnog.

Materijalnog.

Ono što se već dogodilo na višim nivoima neminovno se prenosi na niže sve do najnižeg, materijalnog. U tom svetlu materijalne pojave predstavljaju grubi otisak duhovne stvarnosti. U čulnim oblicima neprekidno struji ono što je već bilo u duhovnom svetu, a što će se na zemlji tek dogoditi. Te poruke budućnosti se prenose preko simbola (naročito u snu), znakova i signala. Ako se takva poruka razložno saopšti, onda se dogodilo proročanstvo, vidovitost, predskazanje ili predviđanje. Glavni zadatak proroka da ljudima saopšti ono što Bog od njih traži. Najveći hrišćanski prorok je apostol Jovan, pisac Evanđelja i Otkrivenja. Apostol Pavle je cenio dar proroštva ali je smatrao da treba proveravati, pokazalo se da je bio u pravu jer su se pojavili mnogi lažni proroci.

Vidovitost je sposobnost da se vidi unapred u vremenu, da se pomoću znakova koji se površnim gledanjem ne zapažaju, saznaju tajne budućnosti. Vidoviti ljudi naziru senku koja u vremenu prethodi nekom događaju. Taj dar imaju osobe sa razvijenim duhovnim čulima. Tragovi vidovitosti se takođe javljaju skoro u svakom čoveku kao predosećaj ili slutnja.

Među nama se posebno izdvajaju osobe koje mogu da čitaju ljudske misli, da vide ono što se dešava u daljini.

I na kraju dolaze i predviđanja koja se zasnivaju na uzročno posledičnom sledu događaja. Čulnim opažanjima ili merenje aparatima, a na osnovu činjenica, izvode se zaključci i predviđanja, procenjuje, pogađa, prognozira i pretpostavlja šta se može očekivati u budućnosti.

Prekognicije, odnosno proročanska predosećanja budućih događaja, nazivaju se takođe i naučnim imenom ESP (Ekstra Senzori i Percepcije). Dele se na nekoliko polja od kojih su najvažniji. Vidovitost. Telepatija. Telemetrija. Snovi.

Razna gatanja, gledanje u šolju, čitanje budućnosti sa dlana iz karata, gledanje u dlan, nemaju sa ovim priznatim fenomenima nikakve veze. Slavna Džejn Dikson, najpoznatija i dokazana vidovnjakinja iz Amerike predvidela je dan, 23. novembar 1963. godine kada će biti ubijen Džon Kenedi. To je rekla u jednom restoranu u Bostonu istog dana kada je Kenedi malo kasnije ubijen. Holandska policija se godinama koristila uslugama poznatog holandskog vidovnjaka Pitera Harkosa prilikom otkrivanja najtežih ubistava.

Vidovitost putem telemetrije je urođena sposobnost da se dodirom izvesne stvari i okolnosti „vide“ kao iz prošlosti te stvari, tako i u budućnosti. Iz ovih primera nameće se pitanje da li je moguće da smo vezani za „sudbine“ koje ne možemo izbeći? U tom svetlu, posebno obećavaju otkrića u oblasti odnosa između vremena i informacije, energije, moždanih talasa i misaonih slika. Pri tome se do predviđanja dolazi zahvaljujući sledećem saznanju.

Znaci, simboli i misaone slike predstavljaju poseban vid energije koja ima značenje. Ta energija uspostavlja vezu sa opštim vremenom kroz koju i u sadašnjosti, struji senka onoga što će se tek desiti. Međutim, jedno pitanje će mnogo zaokupljati pa-

žnju istraživača u ovom veku: da li ta energija koja ima značenje, samo prenosi poruke ili i utiče na ishod budućih zbivanja. Ako se to dokaže, znači da je to „kvantno polje razuma“ značenje energije misaonih slika da pomažu ostvarivanju namera i želje onoga ko takve poruke šalje. Sav vidljivi svet je simbol nevidljive duhovne stvarnosti. A sve fizičke sile, toplota, elektricitet, radijacija, privlačenje, simboli su duhovnih sila u carstvu nebeskom.

Simbol je nešto trajno, a signal (znak) ono prolazno, što dolazi od tog trajnog. Signali su sve promene, radnje, zbivanja i stanja u materijalnoj sferi. Prateći smisao znakova (signala) koji proniču do njihovih simboličnih sadržaja iz kojeg saznajemo duhovnu suštinu koja se pojavila preko fizičkih pojava. Naprimera, voda je simbol Božje blagodeti, a poplave i potopi su signali da nešto nije u redu i da duhovne snage na to reaguju.

Predskazanja su kada se na osnovu različitih znakova i signala izvode zaključci o onome što će se dogoditi. Ti znaci se javljaju kroz misli i osećaje, snove, odnose među ljudima i stvarima, kroz nebeske i druge prirodne pojave. Uz pomoć nauke razum proniče u sve tananije oblasti materije i energije. Aparati su višestruko premašili mogućnosti telesnih čula. Objašnjene su mnoge zagonetke, kako se ranije smatralo mistične pojave. Međutim iza ograničenog polja čulne stvarnosti prostiru se beskrajna polja nadčulne stvarnosti. U njene skrivene odaje nauka možda nikada neće da kroči. Odatle nas dodiruju ona nadrazumska znanja koja naziremo duhovnim čulima. Možda nije loše napraviti poređenje sa istim efektom, izazivanje zemljotresa. Pretpostavka da postoji tajno tektonsko oružje za izazivanje zemljotresa našlo je potvrdu davne 1890. godine kada je Tesla konstruisao poseban elektromehanički oscilator kojim je izazvao veštački zemljotres na Menhetnu, svakako nenamerno, jer nije bio svestan da se vibracije preko stuba iz njegove sobe koji je bio povezan sa peskovitim tlom na kome se nalazi centar Njujorka biti tako jako i razarajuće. Saznanja o moždanim talasima nagoveštavale

su fantastične mogućnosti da se putem usmerenih misli mogu pokretati tektonske sile i izazvati zemljotres. Daleko ispred svog vremena, mišljenje o tome imao je i Nikola Tesla. U tekstu kako kosmičke sile utiču na naše sudbine, on kaže: „Teorijski bi se moglo reći da se može misliti o tektonskom zemljotresu i učiniti da se dogodi kao rezultat misli, jer pred samo oslobođanje masa mora da je u najosetljivoj ravnoteži. Izvan svake sumnje je da čovek može da izvede takve potrese i možda je blizu vreme kada će to i učiniti.

Izgleda da je to vreme došlo. Evo jednog fenomena koji je začas obišao zemljinu kuglu kao vest dana. A sve se dogodilo 8. januara 2000. godine. Na televiziji „Palma Plus“ u Jagodini je gostovao Spasoje Vlajić, naučnik, istraživač i pisac više knjiga.

Tada je upravo vršio prezentaciju svoje knjige i u gluvo doba, u 24 časa i nekoliko minuta posle ponoći, razgovor je krenuo o tajnom Teslinom oružju i mogućnosti da se mislima pokrenu zemljotresi.

Misaone slike koje su tog trenutka stvarali gledaoci u Pomoravlju i Šumadiji koji su pratili ovu emisiju, su poseban vid energije koja ima značenje. Kada nešto zamislimo onda ta energija sa značenjem, koju zrači mozak, odlazi u jedinstveno vibraciono polje, hologram. Polje prepoznaje sadržaj naše želje i teži da je sprovede u delo. Izgleda da priroda zaista pomaže da se ostvare naše namere. Tada se desilo nešto neverovatno, u isto vreme tačno u minut desio se jak zemljotres koji je uzdrmao celo Pomoravlje sa epicentrom u Jagodini. Izgleda da je teorijski moguće da usmerene misli ubrzaju zemljotres. Za vibraciju znaju u svim armijama sveta jer se svuda zabranjuje da se preko mosta ide strojevim korakom, jer postoji mogućnost da se zbog vibracija sruši most.

DUŠA

STVARNOST ILI ILUZIJA

ŽIVOT JE DUHOVAN

Svaki događaj u vašem životu ukazuje na to ko ste. Svest je kolektivna i svi je crpimo iz istog izvora. Zato ljudi koji vas okružuju u životu odražavaju pojedine aspekte vas. Kolektivna svest poseduje nivo svesti koji je širi od individualnog. Svi smo mi jedno ljudsko biće koje nosi nebrojane maske. Kada se sve maske uklone, ono što ostaje je suština, svest - duša, tračak božanskog.

Svesnost se širi unutar sebe. Sve ono na šta obratite pažnju će se razvijati. U jedinstvenoj stvarnosti, svest kreira samu sebe, što je isto što i reći da se Bog nalazi unutar sopstvene kreacije. Znači da je Bog svuda. Ali i pored toga što je Bog prisutan, ljudska bića koriste svoju pažnju selektivno. Mi je usmeravamo u jednom pravcu, a uklanjamo je sa nekog drugog mesta gde se do malopre nalazila.

Ništa nije slučajno, vaš život je prepun pokazatelja i znakova. Rat između religije i nauke je star, ali ni jedna strana nije voljna da odustane. Religija vidi šemu svega što je stvoreno u prirodi kao dokaz Tvorca. Nauka vidi neslučajnost u prirodi jak dokaz nepostojanja ikakve šeme. Ipak, nikada nije postojala kultura koja se zasnivala na haosu. Za individu je nemoguće da ne uočava red, svaki aspekt života, od porodice pa nadalje zasniva se na njemu.

Vaš mozak je naviknut da vidi šeme jer su šematizovane ćelije od kojih se mozak sastoji. Um je konačno mašina koja proizvodi značenje, čak i onda kada se bavi besmislicama.

Priroda obožava uspešnost, što je veoma neobično za nešto što pretpostavljamo da je slučajno. Uzrok i posledica nisu samo

povezani, oni su povezani na najbolji mogući način. Ovo se isto odnosi na lični razvoj, čitava zamisao se zasniva na tome da svako radi najbolje što može, sa nivoa na kojem se nalazila njegova svest. Ali se svest ljudi nalazi na različitim nivoima, zavisi koliko je uspela da se proširi i izdigne od početne osnove.

U prirodi jednostavni oblici izrastaju u kompleksne oblike. Isto tako vaša unutrašnja svesnost se neprestano razvija. Ovaj princip zbunjuje religiju kao i nauku, podjednako. Vernici veruju da je Bog stvorio svet po svom obličju, što navodi misao da ta tvorevina nema više kud da se razvija.

Znanje o svetu je sve veće i veće. Nauci se ne sviđa pomisao da evolucija zna kuda ide. Darvinove mutacije bi trebalo da budu slučajne. Religiji se ne sviđa pretpostavka da se savršena Božja tvorevina menja kada se pojavi potreba za nečim novim. Bez sumnje fizički se svet prilagođava putem kreativnih skokova koji se odigravaju na dubljem nivou, ovaj nivo se može nazvati genetskim ili svesnim.

BIBLIJA I DUŠA

Prvo da vidimo šta kaže Biblija o duši. Šta je duša, kako nastaje duša, i šta se dešava sa dušom? Nauka za sada ne može da uđe u taj domen, ali sam Tvorac daje izveštaj kako je stvorio čoveka, to je zapisano u Starom zavetu:

„Stvori Gospod Bog čoveka
Od praha zemaljskog i dunu mu
U nos duh životni i posta
Čovek duša živa“.

1. Mojsijeva 2,7

I primi čovek dušu živu. Da li ovako kaže tekst? Ne, ne kaže tako, već kaže: „i posta čovek duša živa.“ Kada je čovek postao duša živa? Kada se steknu dva uslova, dve komponente.

Jedna je prah zemaljski. To je materija, odnosno, materijalna supstanca koja sama po sebi ne poseduje život.

A zatim mu Gospod dunu u nos „duh životni“.

Podario mu je život. Dao mu je to nešto što je neživu materiju učinilo živom i to je onda nazvao „duhom živim“. Drugim rečima, to je kombinacija praha zemaljskog i duha životnog koji zajedno daju „živu dušu“. To je formula za život.

A sada, da li je ovaj dah (duh) životni neki živi entitet koji postoji sam od sebe? Da li je to nešto što postoji u nekom drugom svetu, lebdi unaokolo, živo je, misli, ima inteligenciju?

Ili je prosto „ruah“, vatra, metabolizam, nešto što oživljava druge stvari?⁶

Biblija nam govori da mi ne primamo „živu dušu“. Kad se steknu ova dva uslova mi postajemo „živa duša“.

Dakle dah „nešamah“ znači duh.⁷ Dah čovekov je isto što i duh čovekov. Ova reč „dah“ se neizmenično koristi zajedno sa rečju duh, tako da je to nešto što oživljava. U naučnom smislu ova reč znači razmenu kiseonika, a tu razmenu kiseonika u nauci zovemo metabolizam. Tako se živa ćelija razlikuje od nežive u tome što ima metabolizam. Tu se dešava neka hemija koju ne može niko da ponovi jednom kad se iskra metabolizma ugasi. Ni jedan naučnik ne može da stvori život. Vidimo da taj duh, ta iskra metabolizma je nešto što dolazi od Boga. Svako biće koje diše. To je upravo ono što znači ova reč na hebrejskom. Reč „ruah“ znači duh, dah, um, vetar, vazduh. Taj metabolizam, „ruah“, duh, dakle, da li je ovaj „ruah“ živa tvar ili osoba koja je sastavljena od praha i „ruaha“ postaje živa tvar. Formula kaže da ona postaje živa duša, odnosno „nefes“: duša, život, osoba, um, stvorenje.

Vi postajete Vi. Vi ste biće. Niste dva bića, nego jedno.

Ako znamo da se naše telo sastoji od 88,9% vodonika i kiseonika, 10% od ugljenika i azota i manje od 1% svih ostalih elemenata, onda shvatamo da smo stvarno prah zemaljski, jer se od toga sastoji i Zemlja. Ono što vidite, to je materija i to je

⁶ *Teorijski*: shvatanje koje smatra tvar ili materiju kao jedinu supstanciju sveta i kao suštinu svih stvari, pa i psihičke (duševne) pojave samo kao funkcije materije; *dijalektički materijalizam*-marksistička filozofija, "... nauka o najopštijim zakonima kretanja i razvitka prirode, ljudskog društva i mišljenja" (Engels); *praktički ili etički materijalizam*: učenje koje postavlja kao cilj života čulno uživanje sadašnjice, a čulna ili materijalna dobra smatra kao jedini stvarni osnovi života i kulture; *istorijski materijalizam* primena dijalektičkog materijalizma na istraživanje istorije, primena na društvene nauke; *mehanički materijalizam* učenje koje smatra da živi organizam nije ništa drugo nego složen mehanizam, i da se, prema tome, živa materija ne razlikuje od mrtve; supr. *Idealizam*

⁷ Duh može biti preveden na smrti kao „izdah“, znači izdahnuti poslednji dah. Dah izade iz čoveka, životni princip.

zapisano u genima i zato mi možemo jedni druge da kloniramo. Tu fizičku podlogu možemo da reprodukujemo, jer to je prah zemaljski. Potreban je sada duh životni, to je druga komponenta da bi smo bili celina. Bog je čoveku udahnuo duh životni, životnu energiju kroz nos i zar čovek ne diše kroz nos? Tek tada kada Bog to uradi nastaje duša živa.

Da izvučemo zaključak šta je čovek? Čovek je spoj mrtve materije i duha životnog. Šta je onda telo za dušu? Telo za dušu je zatvor, i da je prema tome smrt beg ili oslobođenje iz tog zatvora. Duh dolazi u materijalno telo iz višeg božanskog postojanja. Za čoveka je rođenje san i zaborav. Prema tome smrt je buđenje i sećanje.

DA LI POSTOJI DUŠA?

Kada čovek umre šta se dešava sa njim? Šta kaže Stari Zavet?

„I vrati se prah u zemlju,
Kako je bio, a duh se vrati
k Bogu, koji ga je dao“.

Propovednik 12,7

Kada čovek umre duh se vrati Tvorcu a prah zemlji. Sada se svakako pitate a gde je duša? Duša onako kako je zamišljate ne postoji! Mi bismo to objasnili sasvim drugojačije da ne bude igra reči ili pogrešna terminologija. Pod duhom se podrazumeva naša svest koja se vrati Tvorcu. Tvorac je Univerzalna Svest. Znači mi smo deo te Univerzalne Svesti i posle smrti naša svet vraća se Univerzalnoj Svesti od koje je i postala. Gde se tačno vraća? Vraća se u paralerni Univerzum koji se sastoji iz čiste energije svesti.

Znači živa duša (čovek) nastaje spojem mrtve materije i duha žuvtog (svesti). Kada se duh (svest) vrati Tvorcu (Univerzalnoj Svesti) ostaje samo materija, telo pokojnika koje će se ubrzo dezintegrisati, raspasti i od njega će postati zemlja, prah zemljani.

Zaključak: Živo biće, čovek je ustvari duša. Spajanjem praha i duha dobija se duša. Čovek kad umre, to je kraj i nikakva duša više ne postoji, kao kad spojite sijalicu i struju i dobijete svetlost. Kad nestane struje nestaje i svetlosti. Ostaje samo materija koja

će se vremenom dezintegrisati, jer naše telo ima isti sastav kao i zemlja.

Sve je živo. Ništa ne umire, sve se preobraća u drugu novu formu. Ništa nije izgubljeno, ništa nije stvoreno. Sve što je stvoreno to je stvorio Tvorac. Kako može da nestane da se izgubi nešto što je stvorio Tvorac? Sve je transformisano, ništa nije plen smrti. Sve je plen života. Sve je onako kako je Tvorac stvorio. Protiti kao jedinice života žive i hrane se i nakon smrti organizma jer život je neuništiv. Tako mikrobi u organizmu nastaju upravo zato što su u funkciji organizma. Sve je u prirodi u stalnom nastajanju i stvaranje materije odnosno u njenom povezivanju i razgradnji. Ljudski organizam koji medicina prepoznaje kao mrtav, nastavlja i dalje da živi tako što se materija razgrađuje i ono što više ne može da funkcioniše kao do tada i sve se vraća u formu protita, obrnutim redom. Tako svaki leš ima svoj život. Ovu razgradnju vrše protiti (čestice života) koji se formiraju u bakterije i crviće. Čim postoji nešto što jede to znači da postoji forma života. I kada više nema hrane, materije možemo slobodno da kažemo da je čovek živ i posle smrti i da je pojeo samoga sebe. Ako pogledamo leš u staklenom sanduku videćemo da nema više tkiva samo je ostala garderoba, neorganska materija i kosti. Kosti se po istom principu razlažu samo je potrebno na hiljade godina. Pitamo se gde je tkivo, gde su crvići, gde su bakterije, u suštini svodi se na jedno pitanje gde je materija.

Ako znamo da je materija energija zaustavljena do tačke vidljivosti, to znači da je materija prešla u energiju koju mi našim čulima ne možemo da prepoznamo. Kvantna energija tog bivšeg tela izlazi iz tog staklenog sanduka izlazi iz zemlje i utapa se u okean kvantne energije u nevidljivu mrežu energije koja povezuje sve. Možemo joj dati ime Božji Matrix-Kvantni Hologram ili samo „Polje“. Znamo da je kvantna energija neuništiva samim tim i materija je neuništiva. Materija samo menja oblike,

transformiše se iz jednog oblika u drugi (voda, vodena para, oblak, kiša, sneg, led, voda).

Crkva priča o Vaskrsenju umrlog čoveka. Ne priča o metodologiji tog vaskrsenja. Metodologija je vrlo jednostavna i izvodljiva. Ako uzmete gomilu ekserčića i rasturite na sto. Stolu približite magnet i stavite praznu kesu ispod magneta. Svi razbacani ekserčići skupiće se na gomilu i ući u kesu.

Isto tako kada Tvorac jednog dana iz njemu samo poznatih razloga upotrebi elektromagnetno polje zemlje i sakupi rasutu materiju iz kvantna holgrama, odnosno Polja, formiraće se čovek. Nije tačno da će imati 33 godine koliko je imao Isus Hrist kada je umro. Imaće tačno onoliko godina koliko je imao i izgledaće onako kako je izgledao kada je bio zdrav. Tada će kao i prilikom rođenja Tvorac (Univerzalna Svest) poslati deo sebe, životnu energiju (Svest) u to materijalno telo i ono će oživeti. Nastaviće da živi kao da se ništa nije desilo. Shvatiće to kao da je spavao i da se razbudio.

Da bi smo to lakše shvatili da objasnimo kako ustvari nastaje čovek. Prema jajnoj ćeliji juri nekoliko milijardi spermatozoida. Kada dođu do opne svi su stali. Ne ulazi po teoriji Darvina, najbrži, najjači spermatozoid da oplodi jajnu ćeliju. Da je tako svi bi se rađali apsolutno zdravi i ineteligentni. Ali nije tako, to jedan osmišljen kompjuterski program gde se tačno zna koji spermatozoid ulazi da oplodi jajnu ćeliju zavisno od prethodnog života. Kada spermatozoid oplodi jajnu ćeliju nastaje čovek kao fizička, materijalna podloga, nastaje kao mrtva materija. Tek kada Tvorac (Univerzalna Svest) ubaci životnu kvantnu energiju i deo sebe (Svest) u tu mrtvu materiju tada je mrtva materija oživela i postala čovek. Posle te sekunde je zločin svaki abortus jer to je ubistvo još nerođenog ali stvorenog ljudskog bića.

To je moguće zato što je ljudsko telo mali mikrokosmos zbog holografske prirode kosmosa, po kojoj svaki delić sadrži i održava celinu.

Znači čoveka stvara Tvorac a ne njegovi roditelji, oni su samo sredstvo preko kojih ih Tvorac stvara.

Kada čovek umre, onda se Svest vraća svom Tvorcu (Univerzalnoj Svesti), materija se dezintegriše i vraća se u kvantnu energiju.

Prilikom samog čina smrti dokazano je da samrtnik uvek pravi tri uzdaha u razmaku od 20 sekundi. Prvo telo napušta Svest, zatim Podsvest i na kraju kvantna (životna) Energija. Svest i podsvet zajedno sada čine čistu energiju svesti koja prolazi kroz tunel koji spaja ovaj materijalni svet sa paralelnim Univerzumom koji se sastoji iz čiste energije svesti. Mnogi povratnici iz kliničke smrti pričaju istu priču. Mračan tunel, nesnosna buka, zvonjava i na kraju tunela blještavo svetlo gde je trebalo da se utope ali nisu već su se vratili iz nepoznatih razloga.

Sada kada smo objasnili šta biva sa materijom i svešću čoveka da vidimo šta se dešava sa kvantnom energijom koju smo dobili od Tvorca. Ta energija se vraća u Polje, Kvantni Hologram ili Božanski Matrex. Ili možda tačnije vraća se u Božji Um. Ali nažalost ne vraća se sva kvantna energija. Zašto?

Zato što postoje pored organskih entiteta i neorganski entiteti. Ti neorganski entiteti su prirodni elementi, demoni. Oni su u Univerzumu nastali spontano zajedno sa nesvesnim umnožavanjem neorganskog sveta u svim dimenzijama.

Njihova osnovna odlika je borba za goli opstanak. Oni nemaju funkcije ličnosti radi prisustva duše u smislu spoznaje smisla postojanja. To ima samo čovek u organskom svetu. Neorgansko područje ne stvara svoju energiju. Energiju stvaraju i akumuliraju samo organska bića u trodimenzionalnom fizičkom svetu. Akumulacija i očuvanje su, jedna od odlika fizičkog sveta. Zato neorganska bića svoju energiju moraju da uzimaju od organskih kao paraziti. Budući da žive na višim dimenzijama od fizičke, oni lako manipulišu bićima u fizičkom svetu, koja su ograničena

svojim fizičkim čulima i ne mogu jasno da raspoznaju uticaje viših planova, opsedaju ih i navode da deluju tako da im stvaraju hranu.

Opet, budući da su prirodni stanovnici viših planova, naročito astrala, njihova hrana nije fizička hrana, već energetska, sačinjena od posebnih frekvencija koje stvaraju emocije kojima bića zrače, emocije posebno niske frekvencije, a to su negativne emocije, mržnja, strah i patnja. Neorganska bića navode sva organska bića na ponašanje koje stvara emocije mržnje, straha i patnje, a posebno prisiljavaju čoveka na takvo ponašanje.

ČOVEK KAO ENERGETSKO BIĆE

Čovek je kombinacija dve sile. Jedna je kosmička, fluidna životna sila. A druga je sila svesti, nazvana mentalna sila. Kada se delovanje ove dve sile uravnoteži, život teče bez ikakvih problema. Kod ljudi niže duhovne svesti ne postoji takva ravnoteža i zato se ispoljavaju bolesti.

Kosmička sila dolazi iz Univerzuma i ona pokreće i održava sve oblike života na zemlji. Kada ona prestane da deluje nastupa trenutna smrt tela.

Mentalna sila svesti nastaje u umu (razumu) i formira se u atomskoj strukturi i molekulima mozga.

Ljudska bića imaju pet nivoa energije koje međusobno koegzistiraju u rasponu od najgrublje do najsuptilnije. Tih pet nivoa energija funkcionišu kao pet omotača ili tela ljudi i to su:

Kosmička sila deluje na svih pet tela, omogućavajući im da obavljaju svoje funkcije i kada nismo svesni, ili spavamo, nezavisno od svesne svesnosti. Svesna svesnost znači svesnost sebe i fizičkog sveta koji se doživljava čulima.

Iako su nezavisna tela, ona se međusobno prožimaju, čineći tako ljudsko biće.

1. **Fizički omotač**, fizičko telo nastaje biološkom oplodnjom i ono je zavisno od hrane, vode i vazduha. Međutim njegovo postojanje još više zavisi od kosmičke energije. Dok fizičko telo, bez hrane, vode i vazduha može da izdrži određeno vreme, život prestaje momentalno ako se životna energija povuče.

2. **Energetsko (eterično) telo**. Fizičko i energetsko telo čine osnovnu građu čoveka. Služi da se ubrizgava život u svaku ćeliju fizičkog tela. Ono služi da podržava fizičko telo i

da bude spona koja povezuje fizičko i astralno telo. Njegovo se energetsko isijavanje može zapaziti primenom posebne tehnike, kao svetlosni omotač oko fizičkog tela, nazvan aura.

3. **Mentalno telo ili mentalna svest**, razvija se nezavisno od biološkog tela i vrši mnoge funkcije, istovremeno držeći na okupu fizičko i eterično telo. Služi kao glasnik za prenošenje utisaka iz spoljašnjeg sveta svim drugim telima.

Mentalno telo, ili mentalna svest ima bitnu ulogu u stanju biološkog, fizičkog tela. Ako u mentalnoj svesti postoje samo pozitivne misli i biološko telo biće zdravije.

4. **Astralno telo** prožima mentalno telo. Kada nastupi smrt biološkog tela, od biološkog tela odvojeno energetsko (eterično) telo ostaje neko vreme u svetu čvrste materije dok se ne dezintegriše, kada se životna energija od koje je sastavljeno spaja sa kosmičkom energijom. Pre toga je mentalna svest napustila fizičko telo i vratila se svom Tvorcu, Univerzalnoj Svesti. Ljudi izrazitijeg senzibiliteta mogu takva tela, nazvana „avetima“, da vide na grobljima, zato što energetsko (eterično) telo ostaje neko vreme u blizini biološkog tela za koje je energetski vezano; razlaganje energetskog (eteričnog) tela traje nekoliko dana a najviše četrdeset. Kada nastupi takozvana „smrt“, astralno telo napušta biološko telo, pošto astralno telo može da postoji bez fizičkog (biološkog), nastavlja dalje da živi na astralu, zbog čega i ne postoji smrt kao prestanak postojanja. Postoji samo prestanak funkcija biološkog tela, to jest, fizičkog omotača, koji služi da štiti druga tela dok stanuju u fizičkom telu.

Astralno telo uzima energiju za svoje funkcionisanje direktno od energije Univerzuma. Ono ima sličnu funkciju kao biološko telo u fizičkom svetu, naime služi da štiti mentalno telo (svest) dok prolazi kroz astral ka Tvorcu, Univerzalnoj Svesti. Kada obavi tu funkciju ono se dezintegriše (raspada) isto kao i fizičko telo i sjedinjuje se sa materijom astrala isto kao i materijalno telo

što se sjedinjuje sa materijom fizičkog sveta (zemljom). Upravo to je pretvaranje materije u energiju.

Svako od ovih tela kao omotač obavlja telo blaženstva (dušu) i navodi je na identifikaciju sa zbivanjima koje sprovodi. Sve su to omotači duše, sa njima duša skuplja iskustva, koristi ih kao vozilo za kretanje i delovanje u ovom materijalnom svetu.

5. **Telo blaženstva** je najsuptilniji omotoč. To je transcendentno telo (telo koje postoji pre svakog iskustva i u kome je usađena „Božanska Klica“) Telo blaženstva je ono što mi nazivamo „dušom“, ono što je stvarno naše Ja, zbog čijeg razvoja svesti je i uspostavljen kauzalni Zakon (uzročno-posledične veze), i odvija se to što nazivamo „našim životom“. Naša duša jeste suština našeg postojanja, a sva druga tela služe samo da bi se našoj duši omogućila evolucija njene svesti. Možda izgleda tako ali astralno telo nije duša. Duša je izvan svih pravih definicija ili bilo kakvog opisa shvatljivog ljudskim razumom na ovom nivou. To je samostalna svest koja se potpuno budi, koja postaje svesna sebe kao samostalne svesti na putu ka duhovnoj svesti, Tvorcu, Univerzalnoj svesti. Na tom putu ona evoluira i dalje se razvija, uči kroz nove reinkarnacije, stiče nova iskustva i kao stara duša da bi na kraju doživela Prosvetljenje, i tek onda sjedinjuje sa Univerzalnom Svesti odakle je i pošla. Mi smatramo da se (izuzev fizičkog tela-omotača) sledeća navedena četiri tela formiraju u četvrtom mesecu starosti fetusa, kada se duša (telo blaženstva) reinkarnira u fetusu i kad počne izgradnja i život biološkog tela sa ostala tri tela (eteričnim, mentalnim i astralnim).

Šta je to što je novo u ovim našim istraživanjima za razliku od Crkve i nauke. Novo je to da treba razlikovati mentalnu svest kao jednu od omotača duše koja se razvija nezavisno od biološkog tela i vrši mnoge funkcije a osnovna je da drži na okupu fizičko i eterično (energetsko) telo. To je ono što nauka, odnosno psihologija dokazuje. Objasnićemo to kasnije mnogo detaljnije. To je svest sa kojim telo funkcioniše u ovom materijalnom svetu.

To je ono što ste svakako znali. Znae za duševne bolesti, pa niste valjda pretpostavljali da će bolesna svest nekog šizofreničara da kroz inkarnacije da evoluiru. U šta? Još većeg šizofreničara! Odavno svet ne bi postojao jer bi to bio svet šizofreničara.

Kada obavi svoju funkciju dok je materijalno telo živo, posle smrti materijalnog tela svest se dezintegriše isto kao i fizičko telo i sjedinjuje se sa materijom astrala, isto kao i materijalno telo što se sjedinjuje sa materijom fizičkog sveta (zemljom). Posle sjedinjena sa materijom astrala ostaje kao energija da lebdi u hologramu, Polju ili Božjem Umu.

Da ponovimo, novo je to što treba razlikovati tu svest od svesti koju poseduje sama duša. Druga tela služe samo da bi se našoj duši omogućila evolucija njene svesti. A to se čini kroz reinkarnaciju.

To je samostalna svest koja se potpuno budi, koja postaje svesna sebe kao samostalne svesti na putu ka duhovnoj svesti, Tvorcu, Univerzalnoj svesti. Posle smrti materijalnog tela duša kao najsuptilniji omotač sa svojom suštinom, svešću napušta materijalno telo i odlazi na astral, koji je samo jedna stanica na putu duše ka duhovnoj svesti, Tvorcu, Univerzalnoj Svesti.

Kako deluje duša, odnosno ta njena unutrašnja svest? Da li mi to možemo da primetimo? Najčešće duša deluje na taj način, koju mi doživljavamo kao intuiciju ili „unutrašnji glas“. Ona deluje mnogo češće na taj način nego što smo toga svesni, ali zbog buke i opterećenosti svesnog uma najčešće ga ne opažamo, ili se tek naknadno setimo da smo na vreme bili „obavešteni“ na taj način.

ASTRALNI SVET

Kada prestane život u svetu čvrste materije, ljudska duša sa astralnim telom i svešću, napušta biološko telo i odlazi u astralni svet. Tu nastavlja školovanje koje traje do sledećeg rađanja duše (reinkarnacije) u fizičkom svetu zgusnute materije. Astral je zaseban svet fine materijalne strukture, koji postoji kao dvojnik svake planete na kojoj ima života. U evoluciji svesti služi kao međuetapa u kojoj duše stanuju jedno određeno vreme, do nove reinkarnacije u fizičkom svetu. U astral dolaze i najnaprednije duše da bi se pripremile za odlazak u Duhovni Kosmos.

Astral je svet izgrađen od fine supstance, od koje se sastoji i telo u svom astralnom obliku. Atomska struktura, kao i energija astrala, drugačije su od atomske strukture čvrste materije i od energija fizičkog sveta. Zato astral nije moguće registrovati čulima i instrumentima koji mogu da zapaze i mere pojave u gruboj materiji.

Iako se astralni svet ne može opaziti i registrovati fizičkim čulima, to ne znači da on ne postoji. Mi takođe, u ovom svetu ne vidimo, na primer, ugljen-dioksid i kiseonik, materije u gasovitom stanju, ali i pored toga što se ne vide mi znamo da postoje i da izgrađuju živi svet.

Pojedine svetske religije boravak duša u astralu kvalifikuju kao nagradu ili kaznu, tvrdeći da dobre duše odlaze u Raj, na više nivoe astrala a loše duše u Pakao na niže nivoe astrala, a manje grešne u Čistilište na srednjim nivoima astrala.

Ljudske duše su stvorene da uče kako da slobodnom voljom razvijaju svest dok ne postanu savršene a ne da se kažnjavanjem ili nagrađivanjem primoraju da postanu dobre. Astralni svet nije

ni nagrada ni kazna, on služi za školovanje duša, kao i fizički svet.

Većina ljudskih duša, kada napusti fizičko telo, odlazi na onaj nivo astrala koji odgovara nivou njihove svesti. Duše stanuju u astralu da bi naučile ono što nije moguće naučiti prolaskom kroz životna iskustva u svetu čvrste materije, da im se pomogne da izađu iz nekih „zastoja“ koji su nastali na evolutivnom putu.

Smatra se da boravak duša u astralnom svetu, između dve reinkarnacije, može da traje vekovima, nekoliko godina, ili samo nekoliko dana. Koliko će dugo duša biti u astralu zavisi od iskustva i duhovnog znanja ponetog iz sveta čvrste materije. Onaj ko u sebi nosi više plementijih osećanja i više znanja, boraviće u astralu kraće. Oni sa manjim znanjem i manjim iskustvima vraćaću se pre na doškolovanje u materijalni svet.

Kada završi sa svim potrebnim ciklusima razvoja u fizičkom svetu i svetu astrala, ljudska duša dospeva u Duhovni svet, kao krajnje odredište u kome će se njena svest takođe dalje razvijati preko tri etape da bi na kraju puta u Duhovnom Kosmosu dostigla i jedinstvo sa svojim Tvorcem. Duhovni kosmos je drugačiji od materijalnog kosmosa u svim pojmovima. Načinjen je od najfinijih fluidnih energija, zato što je njegovo postojanje neshvatljivo ljudskim bićima koja poznaju samo grubu materiju. Tek sa postizanjem Prosvetljenja sagledava se Duhovni svet jer se prosvetljenjem ljudsaka svest do te mere uvećava da se otkriva i shvata Više Postojanje.

Iako je najvećim delom sasvim nesvestan toga, čovek prolazi kroz veliki i naseljen nevidljivi svet. Za vreme sna ili u transu, kada fizička čula privremeno ne rade, otvoren mu je, do neke mere, taj drugi svet, i on će katkad iz tih situacija poneti manje više nejasno sećanje na nešto što je tamo video i čuo. Kada, pri promeni koju ljudi zovu smrt, on potpuno napusti svoje fizičko telo, prelazi u taj nevidljivi svet, i u njemu živeće više godina

ili vekova koji prođu između njegovih inkarnacija u ovaj život koji poznajemo. To je niži deo astralnog sveta, stanje u koje čovek ulazi odmah posle smrti. Had ili podzemni svet kod Grka, čistilište ili posredno stanje kod Hrišćana, koje su srednjovekovni alhemičari nazvali astralnim nivoom

Znamo da su naša čula ograničena. Ne možemo videti vazduh koji nas okružuje jedino ga možemo osetiti ako jače struji. Zamislite da ste zatvoreni u neku kuću, a naša čula su naši mali prozorčići koji nam omogućavaju da vidimo samo jedan mali deo onoga što je napolju. Za mnoge druge smerove smo potpuno zatvoreni. Tako nam vidovitost ili astral otvara neki prozor više.

Znamo kako je teško da prosečan um shvati realnost onoga što ne možemo videti našim fizičkim očima. Teško nam je da ustanovimo kako nam je ograničen naš vid, da razumemo kako živimo u velikom svetu od kojeg vidimo samo mali deo. Ipak nam nauka kaže da je to tako, jer nam opisuje cele svetove sitnog života za čiju egzistenciju znamo tek toliko koliko se tiče čula. Nisu bića iz tih svetova nevažna zato što su sitna, jer od poznavanja i ponašanja i uslova života nekih od tih mikroba zavisi naša sposobnost da sačuvamo zdravlje, a u mnogo slučajeva i život.

U drugom smeru naša čula su ograničena. Ne možemo videti sam vazduh koji nas okružuje, naša čula nam ne daju znake o njegovom postojanju, osim kada struji, možemo ga osetiti čulom dodira. Ipak on ima snagu koja može razbiti naše velike brodove ili porušiti zgrade. Svuda oko nas ima moćnih snaga koje još izmiču našim siromašnim i nepotpunim čulima, pa se moramo čuvati da ne padnemo u fatalnu grešku da je ono što vidimo sve što možemo da vidimo.

Takoreći zatvoreni smo u neku kuću, a naša čula su mali prozorčići koji gledaju u određenom smeru. Za mnoge druge smerove smo sasvim zatvoreni, ali jasno gledanje, vidovitost ili

astralni pogled otvara nam nekoliko prozora više, i tako proširuje naš vidik, i prikazuje nam novi i širi svet, koji je još deo stvarnog sveta, iako pre to nismo znali.

U našem Sunčevom sistemu postoje savršeno određeni nivoi, svaki sa svojom materijom različitih stepena gustine. Neke od tih nižih nivoa mogu posetiti i posmatrati lica koja su se osposobila za rad, upravo tako kao što se može posetiti i posmatrati strana zemlja, i upoređujući opažanja onih koji su stalno radili na tim nivoima, može da se dobije dokaz o njihovoj egzistenciji prirodi bar toliko zadovoljavajući kao što je dokaz o postojanju Grenalda.

Imena koja se obično daju tim nivoima uzimajući ih po redu materijalnosti, dižući se iz gušćih u finije su:

Fizički,
Astralni,
Mentalni,
Budički i
Nirvanski.

Od poslednjeg su dva viša, ali su toliko iznad naše današnje moći shvatanja da se za sada mogu izostaviti u razmatranju. Treba razumeti da se materija svakog od tih nivoa razlikuje od materije nivoa ispod na isti način, i ako u mnogo većem stepenu, kao što se para razlikuje od čvrste materije. Zaista, stanje materije koje zovemo čvrsto, tečno i gasovito su samo tri niža podnivoa materije koja pripada ovom fizičkom nivou.

Astral koji ćemo pokušati da opišemo je drugi veliki nivo prirode. Možemo da ga zovemo i carstvo iluzije za razliku od materijalnog sveta. Mnogi njegovi stanovnici imaju čudesnu moć da menjaju svoj oblik različitom brzinom, a i da mogu praktično neograničeno opseniti one sa kojima se žele poigrati.

Najpre treba razumeti da astralni nivo ima sedam podnivoa od koji svaki ima svoj odgovarajući stepen materijalnosti i svoj

odgovarajući položaj materije. Ne smemo misliti o njima kao posebnim mestima u prostoru i da leže jedni na druge. (Kao police ili fijke). Treba razumeti da materija svakog nivoa ili podnivoa prodire u materiju ispod nje, tako da ovde na površini Zemlje postoje na istom mestu, iako je istina da se više vrste materija šire dalje od fizičke zemlje nego niže.

Tako kada govorimo da se čovek diže sa jednog nivoa ili podnivoa na drugi, ne mislimo da se on stvarno pomera u prostoru, već da prenosi svoju svest sa jednog nivoa na drugi, postaje postepeno neosetljiv na vibracije jedne vrste materije i počinje da odgovara na vibracije višeg ili profinjenijeg reda, tako da se čini da je jedan svet sa svojim krajem i stanovnicima izbleđi pred pogledom, dok mu umesto njega sviće drugi svet uzvišenijeg karaktera.

Materija svih podnivoa se može naći ovde na površini zemlje, ali astralni nivo je mnogo veći od fizičkog i proteže se nekih hiljadu kilometara uznađ njene površine. Istina je da se što više dižemo, nalazimo manje gušće materije.

ŠTA JE DUŠA?

Duša je odraz Božanske svesti u ljudskom telu, samim tim one mogu biti mlade ili stare kao što su to fizička tela koja nastaju u vremenu. Vreme kako nam je poznato, postoji samo u trodimenzionalnom organskom životu na površinama planeta.

Svaka duša ima svoj ciklus reinkarnacija kroz koje prolazi, neke duše su započele ranije i sada ih završavaju, dok neke tek sada počinju sa svojim ciklusom; neke prolaze brže i lakše, a neke sporije i teže. Zbog iluzije vremena na ovom svetu izgleda kao da je neka duša stara jer je prošla više reinkarnacija, a neka mlađa jer ih tek započinje. One su izvan tela, u svom autentičnom stanju, sve iste, samo je njihov izraz zrelosti u telu i između reinkarnacija za vreme ciklusa preporađanja različit. Duša se ne vraća u svoje izvorno Božansko stanje uvek nakon smrti jednog tela. Za vreme ciklusa inkarnacija ona ostaje u oblastima višeg astrala „nebeski svet“ gde proživljava utiske prethodne reinkarnacije, oporavlja se od njih i priprema za sledeću.

Iz perspektive same duše svi njeni životi su jedan život, koji se treuntno događa, kao predstava. Iz naše vremenske linalne perspektive možemo reći da se duša simultantno deli u više života, na sve živote odjednom, da se ne kreće kroz živote tokom vremena kao entitet. To tako samo izgleda iz perspektive organskog sveta, iz iluzije vremena.

Zato je u suštini tačno judeo-hrišćansko učenje koje tvrdi da nema reinkarnacija, ali ono je izvedeno iz celog konteksta tako da skriva celu istinu. Reinkarnacije postoje, ali se one odnose samo na iskustvo uma, individua, a ne na život same duše, koja ima jedan život, večni, tačnije bezvremeni.

Duša je uvek nezavisna od tela, ona je uvek samo svedok. Šta je duša? Prema mnogim religijskim i filozofskim tradicijama, duša je nematerijalna komponenta čovekovog života, ustvari unutrašnji princip života. Kada analiziramo čoveka odmah opažamo da se on ne sastoji od duše ili samo tela, već u njemu duša i telo čine jedinstvenu celinu. Čovek nije samo telo ili samo duša, već se sastoji iz tela i duše. Smatra se da se duša nalazi u celom telu na svim pojedinim mestima u telu. Najveća žudnja u životu nije za hranom, novcem, uspehom, društvenim položajem, sigurnošću, seksom, pa čak ni za ljubavlju suprotnog pola. Ljudi su stalno i nanovo postizali ove stvari, a svejedno su se osećali nezadovoljni.

Najveća žudnja u životu je tajna koja se razotkriva samo onda kada je osoba spremna da otključa skriveni deo svoga „ja“. Jedno je sigurno: tajna žudnja za otkrivanjem sopstvene duše nema nikakve veze sa spoljašnjim faktorima kao što su novac, društveni položaj i sigurnost. Unutrašnje vaše biće, duša žudi sa smislom života, prekidom patnje, kao i zagonetkama ljubavi, smrti, Boga, duše, dobra i zla. Život na površini nikada ne može pružiti odgovore na ova pitanja.

Nakon razvoja nauke, žudnja za znanjem trebalo je da izbledi, ali postaje još snažnija. Kada je reč o skrivenim dimenzijama života, nema više novih „činjenica“ koje čekaju da budu otkrivene. Više nije potrebno da se istražuju moždane aktivnosti ljudi koji su doživeli kliničku smrt, niti snimati telesne aktivnosti jogina u dubokoj meditaciji.

Ta eksperimentalna faza je odradila svoje: možemo biti sasvim sigurni u to da će ljudski mozak uvek ispratiti tok kojim svest bude krenula. Naši neuroni sposobni su da registruju najviša duhovna iskustva. Na neki način, međutim, vi i ja znamo manje o misteriji života nego naši daleki preci.

Mi živimo u doba razvijenog uma, u kojem se veliki mozak uveliko razvio u poslednjih nekoliko hiljada godina, zasenjujući drevni, instiktivni deo moždanih funkcija. Veliki mozak bismo nazvali novim mozgom, iako je stari mozak postojao kod ljudi milionima godina, kao što je i danas slučaj kod većine živih bića. Stari mozak ne može da proizvede ideje, niti može da čita. Ali on povezuje moć da oseća i iznad svega, da postoji. Upravo je stari mozak učinio da naši preci osećaju bliskost tajanstvene prisutnosti u prirodi.

Potpuno smo bukvalno prihvatili ono što se kaže u Novom zavetu: „Tražite i dobićete, pokucajte i otvoriće vam se“. Jednostavno, zar ne? Biće vam poznata svaka tajna života, kada istinski kažete-moram da znam.

Nikada ovo ne dovodite u sumnju: vi ste najznačajnije biće na svetu, jer ste na nivou, vi taj svet. Ne morate da zaslužite pravo na znanje. Vaša sledeća misao, osećaj ili radnja mogu započeti sa procesom otkrivanja najdublje duhovne mudrosti. Nemoguće je da naše „ja“ zauvek skriva tajne od sebe samog, bez obzira bez obzira na to koliko smo naučili da verujemo drugačije.

INTELEGENCIJA ili INTELEKT

Inteligencija ili intelekt (lat. *intellectus*) je mentalna osobina koja se sastoji od više sposobnosti: Učenje iz iskustva, adaptiranje na nove situacije, shvatanje i razumevanje novih situacija i korišćenje stečenog znanja u interakciji sa okruženjem. Iako se definicije inteligencije razlikuju, teoretičari se slažu da je inteligencija potencijal, a ne potpuno razvijena sposobnost. Smatra se da je inteligencija kombinacija urođenih karakteristika nervnog sistema i razvojne inteligencije, oblikovane iskustvom i učenjem. Inteligenciju je moguće meriti, iako nesavršeno, testovima inteligencije. Neka deca se čine bistrijom ili sporijom od drugih.

Postoji crta opšte inteligencije.

Biolozi – sposobnost prilagođavanja.

Psiholozi – sposobnost korišćenja starog iskustva u novim situacijama.

Postoje tri osnovne kategorije inteligencije.

Apstraktna ili verbalna inteligencija koja obuhvata mogućnost pojedinca da se koristi pojmovima i terminima (rečima) da uviđa njihovo značenje i da ih funkcionalno kombinuje.

Praktična inteligencija koja podrazumeva spretnost u rukovanju predmetima i stvarima u sredini u kojoj živimo (manipulativne sposobnosti), i mogućnost psihomotornog reagovanja u problemskim situacijama.

Socijalna inteligencija koja kategoriše umešnost u interakciji sa ljudima. Još jedna stavka koja je mučila psihologe bila je šta utiče na razvoj inteligencije. Vremenom su razvijene teorije da je

jednim delom zaslužan nasledni faktor, ali ne samo ono što smo genetskim materijalom dobili od roditelja i sve ono što su nam oni tokom odrastanja pružili u intelektualnom smislu i kao drugi deo, takođe veoma značajan, su faktori sredine u kojoj živimo i koji su kao druga polovina uticaja veoma značajni pogotovo u periodima odrastanja kada sredina ima veći uticaj na nas (škola, društvo).

Precizna procena koji je od ova dva faktora jači, nije moguće odrediti. Ali ono što se sigurno zna je da ova dva faktora deluju kumulativno i da bilo koji od njih ne može da odigra presudnu ulogu u odnosu na drugi (ni najpovoljnija sredina ne može od osobe sa deficitom inteligencije da stvori čoveka natprosečne inteligencije). Inteligencija se mnogo brže razvija u prvim godinama života kada spoznajemo svet i njegove sastavne elemente.

Razvoj inteligencije se završava sa stupanjem u zrelu dob (18-25 gosine života), a kasnije se samo obogaćuje obim znanja. Prema nekim istraživanjima, inteligencija se razvija do 24 godine a nakon toga počinje da opada. U nauci postoje dva koncepta inteligencije. Urođeni intelektualni potencijal je samo deo potrebnih preduslova da bi osoba ostvarila društveni priznat uspeh. Kao što vrhunski pijanista ili sportista svoj uspeh samo malim delom pripisuje talentu, ogroman trenigu, vežbanju a inteligencija sama od sebe neće izroditi ništa genijalno. Preterana inteligencija ima negativne posledice po ljude, uključujući slabu prilagodljivost, nedruštveno ponašanje.

Da bi smo otkrili neku veliku tajnu prvo moramo da otklonimo zablude i iluzije o samom našem telu a posebno o pojmu inteligencije. Smatra se da je inteligencija isključivo svojstvo mozga.

Ali onda je nauka počela da otkriva inteligenciju u imunološkom sistemu, a potom i u sistemu za varenje. U oba ova

sistema, pronađeni su specijalni molekuli prenosiooci koji su kružili kroz svaki organ, donoseći informacije u mozak i iz mozga, ali pored toga, oni su imali i druge, sopstvene zadatke. Belo krvno zrnice koje pravi razliku između neprijateljske bakterije koja je prodrla u organizam i bezopasnog polena, donosi inteligentne odluke, iako pluta u krvotoku koji je odvojen od mozga.

Pre samo deset, godina bilo je apsurdno govoriti o inteligenciji unutrašnjih organa. Sluzokoža organa za varenje sadrži na hiljade nervnih završetaka, ali ovo su samo daleki istureni položaji nervnog sistema, način na koji se nervni sistem nalazi u dodiru sa, nazovi priprostim izdvajanjem hranljivih materija iz hrane. Sada se, međutim, ispostavlja da organi za varenje uopšte nisu tako priprosti. Njihovi raštrkani nervni završeci čine vešto naštimovan sistem koji reaguje na spoljne faktore, uznemirujući mozak, ukazati na pretnju usled eventualne opasnosti, naprimer smrt u porodici.

Reakcije stomaka su isto tako verodostojne ali i kompleksne kao i misli koje nam dolaze iz mozga. Vaše debelo crevo, vaša jetra i ćelije vašeg stomaka takođe razmišljaju, samo ne verbalnim jezikom mozga. Ono što ljudi nazivaju „reakcijom utrobe“ ispostavilo se da je naime, posledica kompleksne inteligencije na delu unutar stotine hiljada milijardi ćelija.

U brzometnoj medicinskoj revoluciji, naučnici su zakoračili u skrivenu dimenziju o kojoj niko nije mogao ni da sanja. Ćelije su nas nadmašile i preduhitrile u razmišljanju nekoliko miliona godina unazad. U stvari, njihova mudrost koja je starija od moždane, može da bude najbolji model za jednu stvar koja je starija od njih, a to je kosmos. Sigurno da nas je univerzum premašio u razmišljanju. Kako? Tako što je Tvorac ustavri Univerzalna Svest a mi smo samo deo te svesti koja se nalazi u našem materijalnom telu koje nam služi da se, naše „ja“, naša svest „vozika“ po materijalnoj stvarnosti.

Svaka kultura priča priču o zlatnom dobu zakopanom u mračnoj prošlosti. Propovedanje o izgubljenom savršenstvu ponižava sadašnju ljudsku vrstu umesto da je veliča.

Ljudi su sebi govorili da ljudska priroda mora da u sebi nosi urođenu manu, da svi mi posedujemo ožiljke greha, da je Tvorac nezadovoljan svojom nekada nevinom decom.

Niko se ne seća da mu je neko ikad rekao da treba da veruje u materijalni svet. A, opet, nekako smo naučili da sami sebe prihvatamo kao ograničena bića. Spoljašnji svet mora da je mnogo snažniji nego što mislimo. On diktira pravila ponašanja, on, a ne vi. Svet dolazi na prvo mesto a vi tek na drugo mesto. Zar niste toga svesni?

Spoljašnji svet neće nikada proizvesti nikakva duhovna rešenja sve dok ne prihvatimo svoju novu ulogu, ulogu tvorca stvarnosti. U početku to može da vam izgleda neobično, iako već možemo da vidimo kako u zadnje vreme jedna sasvim nova grupa verovanja stupa na snagu.

O čemu se zapravo radi? O nečemu što postoji od kako čovek postoji ali tek zadnjih godina smo svesni toga. „Svest je potencijal svakog stvaranja. Čista svest, jer je ona sastavni i ključni deo svega, jer je čist potencijal“. To nam govori u prilog našoj teoriji da je Tvorac koji je sve stvorio Univerzalna Svest a da smo mi samo sastavni deo te Svesti.

ENERGIJA DUŠE

Da biste vodili energičan život u kome je duša potpuno ispunjena, u kome dajete sve što imate da ponudite i bivate sve ono što možete da budete, snaga vaše duše mora ostati potpuno nedirnutu. Ranije smo rekli da smo svi mi sačinjeni od energije; kao energetska bića, mi posedujemo ono što je poznatije pod nazivom energetske veze, koje neprekidno stvaramo, bilo svesno, bilo nesvesno. Kada svoje misli i energiju usmerimo na neku određenu osobu, neko mesto, predmet, situaciju, ili čak nedovršeni projekat, vi počinjete da uspostavljate energetske veze sa onim na šta se fokusirate. Što više snage šaljete ili što ste više opsednuti time, to veza postaje veća i snažnija. Ono što se dešava je da se vaša energija kači za predmet vašeg interesovanja, a vaš dragoceni izvor ističe iz vaše duše, kojoj je najpotrebniji.

Sigurno ste čuli za izreku „gubljenje snage“. Pa, to je upravo ono što se dešava. Ne samo da je gubite, tako što duša ističe, već kada dođe do uspostavljenja ove energetske veze, vi takođe, postajete i energetske angažovani. Ne tvrdimo da nikada ne treba da se vezujete ili da treba da prekinete vezu sa svima iz vašeg okruženja ili sa samim životom. Vi treba da raskinete svaku vezu sa onima koji vam uzimaju bespotrebno energiju a uopšte vam ne trebaju niti vam nešto znače u životu nego iz navike se družite sa njima. Vi možete imati zdrave veze sa ljudima, mestima, situacijama, one koje hrane vašu dušu i snabdevaju vas energijom. Jednostavnije rečeno klonite se lošeg društva i bezveznih kontakata sa svakojakim ljudima. Pre svega, govorimo o bilo čemu što vam oduzima snagu i što vas iscrpljuje,

nepredvidive veze koje se kače ili izvlače vašu energiju, čineći da se osećate potpuno presušeno.

Da biste mogli da vodite zdrav život, potrebno je da preseccate veze sa nekim stvarima koje su crple vašu energiju. Od vitalnog značaja je potrebno da povratite snagu koja vam je namenjena od strane Tvorca, kao energetsom biću, da ponovo napunite svoje fizičke baterije (svoje telo) kao i svoju dušu. Jedan grubi primer da nas lakše shvatite. Naprimer vi ste automobil. Spoljašnost automobila predstavlja vaše fizičko telo, a gorivo koje pokreće vozilo je duh koji prožima vašu dušu kako bi vam omogućilo da da se krećete napred. S obzirom da ste vi vozilo, budite svesni koliko onih energetskih veza vi šaljete i kačite za stvari, kako se ne biste potpuno ispraznili. Tako se i drugi kače za vas, zato ih izbegavate, nedajte da se kače i uzimaju vam energiju. Da li se odmarate i da li vežbate na pravi način. Da li se dobro hranite i uzimate li sve dodatke hrani i vitamine koji su potrebni vašem telu? Sve ovo uliva u vaš sistem dodatnu energiju, ne oduzima je. Dajte životu najbolje od sebe i radite ono što vas zaista uzbuđuje, umesto da samo pričate o tome. Ne zaboravite da se vaše telo ponaša kao jedna velika psihička antena koja prima energiju, misli i osećanja, a isto to važi i za slanje energije. Kad god se osećate iscrpljeno i umorno, vi možete da se obratite božanskom izvoru kako biste dobili onoliko energiju koliko je potrebno vašem telu. Pazite kada stupate u nove odnose sa ljudima, da li vam oni daju energiju ili vam je oduzimaju. Da li dolazi do ravnomerne razmene. Pazite postoje stvarno ljudi koje mi nazivamo sa pravom energetski vampiri. Oni vam samo oduzimaju energiju. Kada vam nestane energije vi se razbolite ako su vam uzeli isuviše energije vi ne možete da se oporavite i jednostavno umirete. Kada osetite da se osećate nelagodno u nečijem prisustvu odmah bežite dalje od njega.

PUTOVANJE DUŠE

Poput kapi kiše i vi ćete se na kraju vratiti tamo odakle ste potekli, u svet duha. Samo se tada možete ponovo roditi i vratiti se na ovaj svet. Vaša duša nema kraj, život je neprikidan. U svojim prethodnim knjigama mi smo dokazivali da se mi iznova i iznova reinkarniramo kako bismo pomogli našim dušama da napreduju, evoluiraju i usavršavaju se, dok ne postajemo sve više duhovno usklađeni i dok se približavamo svom božanskom izvoru. Vi predstavljate potpunu akumulaciju svega što ste naučili kroz različite živote, i ova iskustva stvaraju istoriju vaše duše. Vaša duša je ono što vas čini... vama.

Možda se više nikada nećete baviti lekcijama koje treba da naučite u sadašnjem životu. Isto tako, biće i onih koji će pokušavati da usavrše ali izgleda neće uspeti do kraja ovog života, i na njih će se vraćati u narednom. Obrazovanje i napredovanje duše se ne završava kada vi umrete, ona se zauvek razvija. Kada napustite ovaj svet, vi nastavljate da učite i rastete na višem duhovnom planu.

Kada umremo i odlazimo oni koji ostaju sa ove strane se tužno opraštaju od nas. Isto tako oni sa druge strane tužno se opraštaju od nas kada napustimo svet duha, paralelni univerzum koji se sastoji iz čiste energije svesti (duše) da bi smo još jednom došli na ovaj; isto tako kada se rodimo, slave ljudi na Zemlji. Kada dođe naše vreme da umremo, žale naši voljeni koji su ovde, a oni koji su sa druge strane se tada raduju, slave i dočekuju nas raširenih rukama.

Naši životi su prilike da svi mi odigramo različite uloge kako bismo imali više duhovnog razumevanja stečenih iz raznoraznih

iskustava. Mi verujemo da nakon smrti vi napuštate ovo fizičko telo i prelazite u višu dimenziju koja vibrira jačom frekvencijom,⁸ i zbog toga to ne primećujete. Tvorac dao slobodu izbora u ovom materijalnom svetu, onda imamo utisak da kao duša treba da imate mogućnost izbora i priliku da se odmah vratite ako tako odlučite.

---

⁸

FREKVENCIJA

Šta je frekvencija? Frekvencija je fizikalna veličina kojom se izražava broj treperenja u određenom vremenskom intervalu.

Kako se meri frekvencija? Za određivanje frekvencije događaja, broj događaja koji posmatramo u određenom vremenskom intervalu se podeli sa trajanjem tog vremenskog intervala. Rezultat se meri jedinicom Herc (HZ) 1. herc predstavlja ponavljanje događaja jednom u sekundi. 2. HZ dva puta u sekundi itd.

Frekvencija je mera broja osilacija talasa u sekundi.

Uzećemo jedan primer da se lakše shvati sam pokam frekvencije. Ako se radi o zvučnom talasu, frekvencija je ta koja većim delom karakteriše visinu tona.

POZIV NA BUĐENJE DUŠE

Svaka duša koja odabere da se rodi u ovoj inkarnaciji će imati svoj jedinstveni plan; a u njemu su zapisani svi naši darovi, talenti i sposobnosti, kao i lekcije koje mi treba da naučimo. Ali najvažnije od svega je to da svi mi dobijemo pozive od Tvorca na buđenje. Svakome je u životu upućeno nekoliko manjih i na kraju najveći poziv na buđenje. Poziv treba shvatiti da treba da promenite svoj život i da se saberete. Treba da se osećate kao glumac koji dok čeka da izađe na pozornicu čuje: „Ovo je poslednji i konačni poziv“ ili zadnji poziv za ukrcavanje u avion na aerodromu.

Koja je svrha takvog poziva? Njihova svrha je da vas navede da odmah zastanete i osvrnete se na svoj život. Oni vam govore da morate da učinite neke promene i ponovo se uskladite sa onim što je najbolje za vas i vašu dušu. Ovi pozivi vam zaista pružaju priliku da počnete iznova, priliku za novi početak. Za početak počnite sa prijateljima. Shvatićete da ljudi koje ste smatrali prijateljima ostali su kraj vašeg puta, pošto ste shvatili da u stvarnom životu oni su bili drugari ili poznanici.

Suština probuđenja je spoznati svoju suštinu ili dušu koja ste bili pre inkarnacije u ovo telo; Spoznaj svoje lice koje si imao pre svog rođenja; ono što si u apsolutnom smislu, nezavisno od tela i uma. To je probuđenje. Tada postaje jasan ceo proces individualnog iskustva postojanja koji nazivamo dušom, i njegovo jedinstvo sa objektivnim postojanjem koje nazivamo Apsolutom ili Božanskim. To je jedan isti proces. Spoznaja njegove istovetnosti je probuđenje.

HRAM DUŠE

Vaše telo je hram vaše duše, vaše telo je sredstvo pomoću koga vaša duša pokazuje spoljašnjem svetu bleštavu svetlost koja isijava iznutra. Svetlost se zaista širi zrakasto iz njih, i divno je ući u njihov prostor i auru i kupati se u njihovoj pozitivnoj energiji. Telo i duša se neprekidno bore za život, rade i putuju kroz život u savršenom skladu. Telo je fizičko vozilo koje duša koristi da izađe i doživi spoljašnji svet, baš kao što je duša sredstvo pomoću koga telo promišlja, shvata i suočava se s duhovnim iskustvima. U razvijenom svetu, mi živimo u društvu koje neprekidno jurca, uvek, hajde, hajde...Napred, napred, napred! Naša tehnologija je potpuno nadmašila našu duhovnost. Mi tako retko odvajamo vreme da postanemo svesni predivnih detalja koji su svuda oko nas, tako propuštamo sitnice koje mogu imati jako snažan uticaj na naše duše. Isti materijal koji čini univerzum nalazi se u vama. Ne treba da tražite raj negde izvan svog tela, jer ih, na neki način, predstavlja stanje postojanja, a ne obavezno neko mesto u svemiru. Gde god se nalazili, vi ste baš u ovom trenutku svog života tu jer ste sebe tu doveli. Da, sve je do vas! Svaka odluka koju ste doneli dovela vas je do ove tačke. Mi verujemo da je suđeno da se u vašem životu odigravaju neki događaji, ali vi imate slobodu volje, izbora, da u trenutku odlučite šta ćete raditi i kako ćete reagovati kada se ovi događaji odigraju. Kao duša vi predstavljate skup svih svojih iskustava koja se sada dešavaju, kao i onih iz prošlosti. Izbori koje ste napravili u skladu sa ovim iskustvima određuju kvalitet načina na koji ćete živeti svoj život. Mi treba da shvatimo i znamo da kroz ovaj život nikada zaista ne prolazite sami. Mi smo duše, i kao takvi, uvek na svojoj strani imamo Boga.

VRSTE DUŠA

Najniži oblik ispoljavanja je onaj kod mladih duša, koji je najgrublji i najviše identifikovan sa telom i umom. Rad i delovanje takvih ljudi je pre svega usmereno na fizički rad i gruba iskustva, pozitivna i negativna. To su oni vredni ljudi koji vade rudu iz dubine zemlje da bi se izgradilo i oblikovalo sve ostalo što vidimo kao tekovine civilizacije, koji vredno seju i žanju plodove zemlje da bi hranu imali svi ostali ljudi, koji svojim rukama grade sve objekte u kojima živimo. Iako bi u ovakvoj imaginarnoj hijerarhiji oni bili na najnižem mestu, oni zapravo na svojim plećima nose sve ostale, koji bi bili nesposobni da prežive i nekoliko dana bez struje, hrane, tehnologije.

Mlade duše se tek obučavaju za život u fizičkom svetu i otuda su njihova iskustva gruba i jednostavna: dobro i zlo, zadovoljstvo i patnja, imati i nemati. Oni na svojoj koži uče zakone egzistencije i kako da je svojim rukama održavaju.

Njihova podložnost spoljnjem uticaju je najveća. Njihov um je potpuno okrenut spolja, grubi su materijalisti koji veruju samo u ono što čulima opažaju i što mogu svojim telom da urade.

Zatim slede razvijene duše, koje deluju na višem nivou, njihova preokupacija nisu prosta egzistencija, već njihova dramtizacija radi osmišljavanja. To su ljudi koji stvaraju više vrednosti umom, oni stvaraju sve tekovine kulture i civilizacije, osmišljavaju i doživljavaju sve mogućnosti egzistencije koristeći već stvoreno i izgrađeno. Oni zakone egzistencije osmišljavaju iz prošlosti i pokušavaju da ih primene i poboljšavaju u sadašnjosti tako što će smanjiti uslovljenost tim zakonima. Sve razvijene duše se bave uređenjem spoljašnjeg života kako bi se smanjile sile uslovljavanja.

Njihov um je još uvek okrenut spolja, i samo povremeno postaje svestan unutarnjih vrednosti, ali apstraktno. Zato se još uvek bave spoljnim svetom i uređenjem okoline i uslova života, a unutrašnje sadržaje obrađuje na filozofski i teorijski način, a u novije vreme i psihološki. Na taj način uspevaju da delimično prevaziđu spoljne uticaje i da vladaju sobom, bar u kontrolisanim uslovima, da izgrade neku kulturu ponašanja i delimičnu slobodu delovanja.

Napredne duše su najmanje zastupljene i njihov uticaj i rad se ne odnosi na ovaj svet i obrađivanje uslova egzistencije. Njihov rad se isključivo odnosi na održavanje objektivnog znanja o duši i Božanskim uslovima fizičkog života. Njihov um je potpuno svestan sebe i oni ne traže odgovore spolja, niti se bave uređenjem spoljnim uslovima, već isključivo uređenjem samoga uma i povezivanjem uma sa dušom. To rade na različite načine, nekada kao učitelji i sveci koji deluju na mnoštvo ljudi, nekada kao nepoznati ljudi koji individualno pomažu nekim ili nekoj naprednoj duši da se razvije. Oni su potpuno svesni da su sve više dimenzije u čoveku i da je Božansko jedina stvarnost, pa i čovekova, prepoznaju se spoljašnje iluzije, zato se njihov rad svodi na to da bi Božanska stvarnost mogla sama da zasija kroz čovekovu celovitu ličnost.

DUŠA, MATERIJA I ENERGIJA

Prema našim istraživanjima, svako živo biće poseduje dušu. Duša je tako fine energetske strukture i tako visokih vibracija da je van dometa materijalnih čula. Razlikuje se u svemu od poznate fizičke materije i od energija za koje čovek zna. Zato se postojanje duše ne može registrovati čulima i mernim instrumentima.

Kada se duša useli u telo ona počinje da daje impulse kojima se pokreću i tokom života održavaju biohemijski tokovi, čineći da biološko telo živi. Duša dobija energiju iz kosmičke energije.

Da bismo mogli da razumemo da je moguće postojanje i izvan nama poznatog, pogledajmo kako savremena nauka vidi materiju od koje je naše telo sačinjeno i kojom smo okruženi.

U svakom od poslednja četiri veka nastala je nova naučna oblast koja je taj vek obeležila i za koju se verovalo da će dati najvažnije odgovore vezane za život.

U sedamnaestom veku, kada je počela da se razvija savremena materijalistička naučna misao, verovalo se da su sve prirodne pojave rezultat hemijskih procesa. Nauci je tada izgledalo da hemija, kao nova nauka koja je zamenila alhemiju, može da pruži odgovore na najvažnija pitanja. Naučno obeležje sedamnaestog veka je bila hemija.

U osamnaestom veku za naučnike je bila najinteresantnija fizika, posebno tajanstvena sila magnetizma kojim je pokušano da se objasni sve ono što nije moglo do tada da se razume.

U devetnaestom veku data je važnost elektricitetu. Tada su naučnici poverovali da je elektricitet pokretač svih tokova života

U dvadesetom veku se verovalo da će kvantna fizika, kao i u jezgru ćelije otkrivene čestice gena, dati najvažnije odgovore. Naučni amblem dvadesetog veka kvantna fizika i genetika.

Pretpostavlja se da će u dvadeset i prvom veku biti izučavanje energija, u pokušaju da se objasne pojave koje nisu mogle da se objasne.

Materijom se naziva sve ono što zauzima prostor u svemiru. Materija može da bude organska i neorganska. Materija je ispoljena u čvrstom, tečnom i gasovitom stanju.

Nezavisno od toga u kom se vidu nalazi, materija je sačinjena od atoma, a svaki atom čine njegovo jezgro i elektroni koji se kreću oko jezgra. Materija koja se sastoji iz više vrsta atoma naziva se jedinjenje. Jedno jedinjenje čine njegovi najmanji delovi koji se zovu molekuli, a ovi se sastoje od jednog ili više atoma.

Zapravo, molekuli sa svim svojim atomima čine materiju onakvu kakvu znamo, odnosno kakvu je vidimo.

Nova saznanja iz kvantne fizike, koja ubrzano menjaju znanja iz klasične fizike, sve više podržavaju mogućnost postojanja ljudske duše kao posebnog energetskog oblika sačinjenog od posebne „atomske strukture“ koja u sebi sadrži „posebnu“ energiju.

Nemogućnost savremene nauke da egzaktno potvrdi da živa stvorenja imaju dušu nije razlog da se negira njena egzistencija. Nauka ne poznaje ni mnogo šta drugo, čak ni ono što zapažamo i vidimo, ne znamo, na primer, tačno ni prirodu vetra, prirodu električne struje, ni tačno šta je to svetlost. Ona je neuništiva i njeno trajanje nije ograničeno vremenom.

Duša je suština, istinsko naše Ja.

Astralno telo nije duša kako se pogrešno misli, astralno telo je omotač duše, koja u sebi nosi iskustva sadržana iz svih prethodnih života.

Duša ima u sebi ugrađenu Božansku klicu“. U Božanskoj klici je ugrađena potreba (čežnja) za sjedinjenje duše sa njenim Tvorcem, što i podstiče dušu da se duhovno razvija. Duša je jako mala, veličine jednog atoma.

Bilo je pokušaja da se duša i naučno dokaže. U jednom takvom eksperimentu nazvan „Delpas“, koji je obavljen sedamdesetih godina gde je učestvovao i jedan dobitnik Nobelove nagrade za fiziku, izmereno je i potvrđeno postojanje jedne kompaktne energije koja napušta telo posle smrti.

Postoje vrlo ozbiljne naučne studije za dobijanje potvrde o svesti koja nastavlja da postoji posle smrti fizičkog tela. Takve dokaze sakupilo je više istraživača, a nastala su iz priče stotina ljudi različitog obrazovanja i godina starosti iz raznih krajeva sveta. Ti ljudi bili su reanimirani (oživljeni, vraćeni) iz kliničke smrti. U kojoj su doživeli punom svešću, vrlo važna iskustva. I o tome je napisano više knjiga.

Svaki psihoterapeut ili psihijatar koji obavlja praksu često se susreće sa problemom pojedinih pacijenata kojima savremena medicina ne može da pomogne i zato je priličan broj lekara počeo da traži uzroke problema na drugoj strani, van uobičajenih medicinskih metoda. Tako je i nastala regresoterapija, postupak kada se pacijent hipnotiše i postupno vraća u najranije godine života, otkriveno je da se može ići još dalje u prethodne živote.

Intezivno i jasno doživljavanje ranijih života, sa izvanredno tačnim opisima istorijskog vremena i mogućim govorom jezika koji pacijent nije ni znao ni čuo, zbunjuje naučnike.

Naša duša je naše istinsko Ja, a ne naša trenutno svesna svest koju imamo u postojećem životu.

KARMA

Karma je načelo prema kojem svako prolazi kroz život u *reinkarnaciji* (novom životu) shodno svojim delima u *inkarnaciji* (prethodnom životu). Karma se često koristi kao izraz da označi sudbinu.

Reinkarnacija označava seobu duše, ponovo ulaženje duše u fizičko telo novim rađanjem posle smrti tela u kojem je do tada bila u *inkarnaciji*.

Kratko rečeno *reinkarnacija* označava nov život duše u novom fizičkom telu, a *inkarnacija* označava vreme boravka duše u prethodnom fizičkom telu. Reč „karma” je sanskritskog porekla i tačno prevedena znači uzrok ili akciju.

Karma ujedno označava delovanje Zakona uzroka i posledice. Mi bi smo ga radije nazvali Zakon akcije i reakcije. Zato se on i naziva Zakonom karme. Učenje o Zakonu karme objašnjava da svaki uzrok u materijalnom svetu uslovljava kratkoročnu ili dugoročnu posledicu (reakciju). Prema tom učenju svaki čovek pokreće karmu - uzroke (akciju) i na taj način podleže Zakonu karme, Univerzalnom Zakonu akcije i reakcije. Gde će za svaku dobru ili lošu akciju (uzrok) u budućnosti osećati odgovarajuća reakcija (posledica).

Karma je moguća samo u organskom trodimenzionalnom fizičkom svetu kakav postoji na Zemlji, i samo u čoveku. Niži oblici života nemaju karmu. Oni imaju samo postojanje i život.

Samo ljudsko telo je sposobno za Božansko prisustvo koje nazivamo dušom.

Božansko je prisutno i u svim drugim oblicima organskog života, u biljkama i životinjama, ali u daleko manjoj meri, tek

koliko je potrebno za život i opstanak i sakupljanje one vrste iskustva bez stvaranja karme i životne drame kao ličnosti. Svrha evolucije organskog života je u stvaranju uslova za formiranje ličnosti. Ličnost se formira kroz dramu života. Za tu dramu potreban je potpuno izgrađen organski život, daleko iznad proste reprodukcije i borbe za opstanak.

Karma je apsolutni zakon uzročnosti koji neizbežno prati svet u svim njegovim manifestacijama. Sva živa bića podležu Zakonu karme. Taj apsolutni zakon, koji je uznad svih drugih zakona, primorava svet na ponovno rađanje, život i smrt. Svaki, i najmanji postupak, ostavlja za sobom određenu karmičku posledicu, koja čini jedno biće onakvim kako je uslovalo (zaslužilo) svojim prethodnim životom, kao i svojim postupcima u životu u kome jeste.

Ako se govori o karmi jedne osobe, pritom se misli na unapred određene reakcije koje su posledica prethodnih uzroka (akcija) učinjenih slobodnom voljom.

Na svaku akciju koju učinimo, dolazi odgovarajuća reakcija! Samim tim, bolovi, patnja, zadovoljstva i radosti, koje mi drugim bićima izazivamo, obavezno nam se vraćaju u nekom obliku.

Zakon uzroka i posledice nije uspostavljen da bi se ljudi kažnjavali ili nagrađivali, već isključivo zbog evolucije svesti. Posledice koje se doživljavaju kao nagrada ili kazna samo su rezultat pokrenutih uzroka. Kada doživimo isto što smo učinili drugima, lakše i shvatamo šta smo učinili. Svaka doživljena posledica, bila ona dobra ili loša po nas, čini da nam se svest sve više razvija.

Osnova za razumevanje karmičkog zakona jeste saznanje da su sva živa bića besmrtna duše, koje zbog sticanja iskustva moraju da predviđeno vreme provedu u materijalnim telima.

Mi opisujemo dušu kao izvor samosvesti koja u određenom trenutku ulazi u fetus, kada biološko telo počinje da živi. Kada duša napusti fizičko telo, govori se o „smrti”.

U fizičkom svetu seljenje duše iz života u život ima za svrhu razvoj svesti, a takav razvoj može jedino da se odvija kada se prolazi kroz iskustva različitih života, „Čovek ne postaje mudriji zbog onoga što je čuo, već zbog onoga što je doživeo”

Upravo svrha ovih života je da se dostigne *prosvetljenje*. Prosvetljenje će u nekom svom životu postići svako ljudsko biće, a kada će se postići, zavisiće od lične želje i truda da se takva svest postigne. Mnogo toga što nam se dešava u ovom životu, najvećim delom je posledica iz naših dela koja smo učinili u prethodnim životima. Moramo da prođemo kroz iskustva dobrih i loših dela koja smo činili, čime i stičemo nova iskustva. Zapravo, prinuđeni smo da osetimo ista ona stanja koja smo mi drugome uzrokovali. Na taj način naša svest se čisti, evoluira, postaje razvijenija, a onda će, stalno se razvijajući, u nekom životu postići Prosvetljenje. Mnogi od vas doživeće to već u ovom životu.

Iz dosada rečenog može se izvesti zaključak da je *Duša suština-bit-istinsko naše Ja*.

Ali ima nešto što se pogrešno naziva dušom, to je astralno telo. Kad se astralno telo oslobodi materijalnog tela, u potpunosti zadržava svest, intelekt, karakter i lik „umrle osobe”. Astralno telo je omotač duše, (znači zajedno napuštaju materijalno telo), duša u sebi nosi sadržana iskustva i iz svih prethodnih života. Šta je tu najvažnije da se shvati?

To da duša ima u sebi usađenu „Božansku Klicu” u kojoj je usađena potreba (čežnja) za sjedinjenjem duše sa njenim Tvorcem (Univerzalnom Sveću), što i podstiče dušu da se duhovno razvija. To je osnovni motiv duše da doživi što brže prosvetljenje kako bi se vratila Tvorcu od koga je potekla.

REINKARNACIJA

Desjstvo hipnoze zasniva se na jednostavnoj i zapanjujućoj činjenici. Kada se osobe hipnotišu često ce sećaju nečega što izgleda kao da su sećanja prethodnog postojanja. Studije su pokazale da je preko 90% svih osoba koje se mogu hipnotisati u stanju da se priseti takvih prividnih sećanja. Svi hipnotisani su opisivali brojne prošle živote, a neke je bilo moguće vratiti do „pećinskog postojanja“. Svi su izjavljivali da pol nije specifičan za dušu i mnogi su živeli bar jedan život kao pripadnici suprotnog pola. I svi su navodili da je svrha života da osoba evoluiru i da uči i da višestruka postojanja olakšavaju taj proces.

Iznošenjem na idelo traumatskih sećanja iz prošlih života mnogi ispitanici su doživeli duboko psihološko i fizičko isceljenje a usput su dali neobično precizne istorijske detalje o vremenu u kojem su živeli. Neki su čak govorili jezicima koje nisu znali.

Studije su dokazale da prethodna reinkarnacija osobe očigledno može da utiče na sam oblik i strukturu našeg sadašnjeg fizičkog tela. Na primer, sva burmanska deca koja se sećaju da su u ranijim životima bili piloti britanskog ili američkog vazduhoplovstva i da su bili oboreni nad Burmom tokom Drugog svetskog rata, imaju svetliju kosu i ten nego njihova braća i sestre.

Studije govore o mnogim primerima u kojima su upadljive crte lica, deformiteti stopala i druge karakteristike prenose iz jednog u drugi život. Među ovim slučajevima, najbrojniji su u kojima su fizičke povrede prenose kao ožiljci ili belezi na rođenju. Dečak koji se sećao da je u prošlom životu bio preklan imao je preko vrata dugačak crvenkast beleg nalik ožiljku. U drugom

slučaju, dečak koji se setio da je počinio samoubistvo tako što je u prošloj inkarnaciji sebi pucao u glavu, imao je dva belega od rođenja nalik ožiljcima koji su se nalazili duž putanje metka, jedan gde je ušao a drugi gde je izašao metak. Prikupljeno je na hiljade takvih slučajeva. Naučnici smatraju da takvi belezni ne samo da pružaju neke od najjačih dokaza u prilog reinkarnaciji, nego upućuju na postojanje neke vrste nefizičkog tela-posrednika koje funkcioniše kao prenosilac ovih atributa između jednog i drugog života. „Čini se da mora postojati neko prošireno telo (verovatno astralno) koje prenosi rane utisnute na prethodnu ličnost, služeći kao model za proizvodnju novog fizičkog tela s belezima i deformitetima koji postoje u ranama s tela prethodne ličnosti“

Pokazaćemo nekoliko sećanja neverovatne preciznosti. Godine 1923. Maharadža Bartpur odredio je poznatog naučnika Sanderlana da sprovede detaljno ispitivanje koje bi imalo za cilj da dokaže izjave više dece koja su predstavljala kao da se sećaju svojih nekadašnjih postojanja. Zaključci doktora Sanderala bili su štampani u časopisu „Kalpak“, mada dosta kasnije ponovljeni, u broju 4 „Revije Metafizika“ iz koje ćemo preneti nekoliko detalja.

Prvi slučaj, govori o jednom dečaku od četiri godine, Prabu, čija je porodica bramanske kaste živela u gradu Šalimpur. Dete je tvrdilo da je, tokom svoje prethodne egzistencije, živelo u selu Hatori gde je bilo braman i zvalo se Harbuks. Evo šta je otac Prabua poverio istraživačima: O svojoj poslednjoj inkarnaciji, Prabu je prvo govorio meni. Jednoga dana je počeo iznenada da viče da su njegovi unuci u teškoj situaciji i da on treba da ih nosi na ramenima. Ponovio je to nekoliko puta. I kada sam ga pitao ko su njegovi sinovi i gde su oni, i zašto govori gluposti, on je ućutao. Kasnije sedeći pored majke koja je bućkala buter, rekao je kako je on veoma lakom na buter i kako ga je njegova prethodna

majka posađivala pored bućkalice i davala mu velike komade butera. Njegova majka ga je upitala ko je njegova prethodna majka. On je odgovorio da je ona u Hatori, i da je njegovo pravo ime Harbuks i trebalo je da se zove tako a ne Parabu. Istraživanja su sprovedena među stanovnicima Hatiorija potvrdili su, tačku po tačku, sve što je govorio Prabu, sva imena mesta i ličnosti, kao i glavnih događaja koje je odgovorio dečak, bila su apsolutno tačna.

„Imao sam, govorio je, dva sina, Gurua i Siamlala i dve ćerke, Kohilu i Boli; jednu je oženio Ramhat iz Korlija, drugu Gokal iz Navara. Moj otac se zvao Mudhe, moj ujak je živeo u Bugaonu a moj tast u Burvariju“. Proverom je utvrđeno da su to stvarno prave činjenice.

Jedan psihološki momenat morao je da privuče pažnju doktora Sanderlan: Svaki put je govorio o svom prethodnom životu, Prabu se izražavao bogatim rečnikom i znanje je u velikoj meri prevazilazilo kapacitete deteta od četiri godine, makar ono bilo izrazito talentovano.

Prabua su zvanično ispitivali građani Hatiorija koji su bili zapanjeni istinitošću onoga što je on govorio. Harbuks je umro pre šest godina i svi su ga dobro znali. U svom izveštaju o ispitivanju, doktor Sanderlan je napisao kako su zatražili od dečaka da pronade kuću svoga nekadašnjeg života. Što je on sa lakoćom uradio.

Uzećemo drugi slučaj.

Negde oko 1910. godine u mestu Mova, u provinciji Gvalio, jedan mlad čovek po imenu Čida počeo je vezu sa ćerkom jednog bramana iz sela. Besan na tog mešanca koji se usudio da se udvara njegovoj ćerki, uglednik iz sela nije oklevao da mladića optuži kao počinitelja neke velike pljačke koja se odigrala u toj oblasti. Čida je morao da beži. Progonjen policijom, više dana je

lutao, a onda je pobjegao u jednu jarugu, pored neke reke. Malo kasnije, sreo je nekog trgovca, dao mu je pet rupija i zamolio ga da ode u Movu, da tamo kupi jedno zvono i da ga, u njegovo ime, pokloni Šivinom hramu. Čida je malo posle toga uhvaćen i ubijen. Trgovac nije održao reč, zadržao je pet rupija za sebe i potpunon zaboravio na događaj. Prošlo je pet godina. Jednog dana u selo koje je bilo blizu Move, kada je trgovac hteo da kupcima pokaže svoju robu, neko dete od četiri godina se približilo, zgrabilo nekoliko predmeta i pobjeglo. Trgovac je uspeo da stigne dečaka, ali je ovaj odlučno odbio da vrati robu: „Ja uzimam samo ono što mi duguješ vikao je“ „Šta si uradio sa parama koje sam ti dao pre pet godina, kada je trebalo da odeš u crkvu i kupiš zvono za Šivu“? „Ili ćeš mi vratiti novac ili ću zvati policiju“. U celoj oblasti ovaj događaj je naišao na veliki odjek. Čidina majka je htela da sretne dečaka i on ju je odmah prepoznao i pronašao svoju bivšu kuću.

Treći slučaj.

U selu Nonenta, dva mladića su se posvađala i žestoko potukla. Goti, jedan od mladića lud od besa, ubija drugog mladića po imenu Kaši, zatim u napadu krvoločnosti odseca mu prste na desnoj šaci i lomi mu rebra. Posle zločina beži na britansku teritoriju, odakle vlasti da dobiju njegovu ekstradiciju. Nekoliko meseci kasnije, ne tako daleko od Nonenta u selu Risalpur, rodilo se čudno dete. Na telu je, pisao je doktor Sanderlan, imalo sve tragove nasilja koje je podneo Kaši kada je ubijen. To dete je dobilo ime Suk Lal, rođeno je bez prstiju na desnoj ruci, a rebra su mu bila polomljena i kao izlečena. Kada je progovorilo, policiji je dao sve podatke koje je bilo lako proveriti.

Četvrti slučaj kojim se bavio doktor Sanderlan jeste ubistvo kojim ćemo završiti ovo naše nabranje...

Radi se o zakupcu kojeg je 1877. godine ubio njegov ujak, na kraju svađe oko neke parcele. Ujak je napustio to selo za neko vreme. Pravda nije mogla da mu uđe u trag i dokaže njegovo ubistvo. Dosije je zatvoren i on se potpuno bezbedno vratio kući. Nekoliko godina kasnije, jedno dete iz obližnje selendre onesvestilo se od straha dok se igralo sa drugom decom u času kada su se oglasile puške iz sela, slaveći neki praznik. Kada je došlo svesti, izjavilo je: Onaj koji me je ubio u mom prethodnom životu, sada mi se prikazao. To je moj ujak. Ostala sećanja su se vratila u njemu. Prepoznao je onoga koji je, u njegovom prethodnom životu, bio njegov stariji brat. Posle ispitivanja, brzo se prijateljiio s svojim nađenim bratom i rekao mu je neke stvari o kojima niko, osim njega, nije mogao da ima pojma. Mladić je kasnije, bez ikakvog oklevanja, prepoznao neke stvari koje su mu ranije pripadale. Ubeđen da je ujak zaista ubica, stariji brat je sve to ispričao sudiji, majoru Omtu, Evropejcu; ovaj je, prirodno, odbio da uzme kao ozbiljnu stvar koja se bazira na takvom svedočenju. Dva brata su se onda obratila premijeru Gampatu: on je pokazivao više razumevanja i o tome izvestio njegovo visočanstvo Maharadžu Džidžija Rao Suandija koji je istoga časa naredio da se slučaj ponovo pokrene, iako je bio zaključen. Dete je prepoznalo još neke rođake iz nekadašnjeg života. Ubeđen da dete govori istinu Maharadža je naredio da se protiv ubice pokrene istraga i on je priznao ali je nekako uspeo da pobegne u Gaju, gde je ubrzo umro.

Da ne pomislimo da ima primera samo reinkarnacije samo u Indiji uzećemo jedan primer koji nije iz Indije.

Peti slučaj.

Emrulah Turhan je rođen 1949. godine. Kada je imao dve godine, od časa kada je počeo da govori pričao je da se savršeno seća svoga prethodnog postojanja i svoga ranije imena: Šeik

Marux. Kao zemljoposjednik Emrulahov otac je 1954. godine angažovao nekoliko seljaka da mu rade na imanju. Tamo se otkrilo da su ti ljudi jako dobro poznavali nekoga Šeika Maruxa koji je umro 1948. godine. Zaintresovani izjavama dečaka, počeli su da navaljuju sa pitanjima: kako se zvala žena Šeika Maruxa, koliko je imao dece? Svi Emrulahovi odgovori bili su tačni. „Imao sam petnaestoro dece, deset sinova i pet kćeri, ne prevarivši se ni u jednom imenu“. „Moja žena“ još je rekao, „imala je posebni osobeni znak: mladež na levom obrazu“. Detalj je bio apsolutno tačan. Nekoliko godina kasnije, sada već mladić, sreo je jednog pukovnika turske armije. Praveći se da ga je prepoznao kazao je oficiru: Vi ste nekada bili pod mojom komandom, kad sam bio Šeik Maruf. I onda je podsetio zapanjenog pukovnika na njegove stare drugove, na strahote koje su zajedno prošli, čak i jednog nesrećnog slučaja gde zamalo nisu obojica poginuli.

Profesoer Doksat Psihijatrijske klinike Medicinskog fakulteta u Instambulju, vodio je jedno istraživanje koje je išlo paralelno sa onim doktora Stivensona. Tako je organizovao jedan susret između Emrulaha i jednog od sinova Šeika Marufa koji je sada bio član turskog Parlamenta. Iako je bio u prisustvu poslanika, mladić ga je odmah poznao, pozvao po imenu, podsetio ga na intimne detalje koje su znali samo pokojni šeik i članovi njegove porodice.

Šesti primer.

Takođe iz Turske. Abdulah Dogru rođen je u jednom selu kod Efesa blizu Izmiru, 1965. godine. Od vremena kad je progovorio on se pravio da se zove Nefel, a ne Abdulah, i da je sin Jahaja Domeza i unuk Ali Domeza iz sela Sili. Tvrdio je da je slučajno ubijen iz puške, dok se grupom drugova igrao pored reke. Imao je svega petnaest godina. Ispitivanje je omogućilo da se njegova priča potvrdi i da se slučaj rekonstruiše. Nefel Domez zaista

je bio ubijen jednim metkom u stomak kada je imao petnaest godina, u okolnostima koje je opisao mali Abdulah. Ovaj drugi, međutim, na stomaku ima veliki ožiljak, i sa njim je rođen. Lekarski izveštaji potvrđuju da je ovaj znak koji dete nosi od rođenja nalik na ožiljak koji bi nastao kao trag rane od metka. Tek tada je dete odvedeno u selo i predstavljeno onima za koje je tvrdilo da su mu otac i deda. Onoga časa kada se našao u njihovoj blizini bacio im se u naručje, prisećajući se više događaja koji se odnose na porodične trenutke.

Sada da uzmemo jedan sasvim drukčiji slučaj reinkarnacije da bi smo shvatili ceo ciklus.

Priča počinje 1867. odmah po završetku meksičke revolucije streljanjem cara Maksimilijana. U toku završnih obračuna sa kontrarevolucionarima mladi i ambiciozni poručnik revolucionarnih snaga Pedro Valdez, našao se pred vojnim sudom zbog ubistva jednog starog sveštenika. Ustvari on je ubio ukupno pet, ali je streljan samo zbog sveštenika.

Njegove reinkarnacije su dokumentovane u istoriskom institutu u Meksiko Sitiju.

Valdez će se morati vraćati u onom redu po kojem je pobio svojih pet žrtava. Tako se Valdez ponovo rodio u SAD i našao se u drugom svetskom ratu kao zarobljenik! Umro je u podrumu Gestapoa zatvora od batinanja! Tačno je on tako u svojoj dvadesetčetvrtoj godini prebio svoju prvu žrtvu, jednog mladog zarobljenika! Kada je umro ugledao je pored sebe prelepu devojku sačinjenu od svetlosti koja mu je rekla da je prvi dug isplaćen.

Zatim se vratio u materijalni svet u obliku jedne lepe mlade novinarku u SAD koja je krenula sa TV snimateljem u El Salvador da snimi gerilsko ratovanje i intervju sa lokalnim komandantom. Za to je saznala CIA i javila vlastima u El Salvador, ovi dočekaju TV ekipu, gde ih vojnici pobiju mačetama a novinarku brutalno

siluju, ispalivši joj na kraju metak u usta. Tačno tako kako je on usmrtio devojkicu zarobljenika. Sada se nalazi verovatno u nekom novom telu i doživljava sudbinu treće osobe koju je brutalno ubio skoro na isti način kako je on ubijao.

Na kraju da dodam i svoje lično iskustvo koje sam doživljavao u Indiji kada sam bio gost kod mog prijatelja doktora fizike Ničevana. Odveo nas je u jedno malo selo kod Agre u siromašnu kućicu pokrivenu trskom gde je živela mala devojkica Durdana koja je imala samo pet godina. Durdana je tečno govorila pet jezika, tri evropska, roditelji nepismeni a nije ni pošla u školu.

EVOLUCIJA SVESTI

Mi živimo u svetu čvrste materije da bi nam svest sticajem dualističkih iskustava postala savršena, pošto jedino kao savršena može da postigne jedinstvo sa Tvorcem. Samo u svetu grube materije postoje suprotstavljena dobra i loša iskustva, zbog čega i dobijamo biološko telo.

Telo služi kao zaštitni omotač naše duše u fizičkom svetu, a da bi preko materije iz koje je telo sačinjeno, duša mogla da doživi bol, bolest, povrede, fizičku nemoć, starost kao i ona niža zadovoljstva koja samo fizičko telo može da omogući. Zapravo, telo nam služi da bi preko njega naša duša mogla da oseti i registruje sva ona iskustva koja postoje samo u svetu čvrste materije, a bez koje svest ne bi mogla da se razvija. Takav put se naziva evolucijom, odnosno, postepenim razvojem svesti. Telo služi da bi se ljudska vrsta i biološki reprodukovala.

Evolucija svesti većine ljudi teče spontano i vrlo dugo, „sama od sebe“. Evolucija svesti može da se skрати korišćenjem slobodne volje da se potraže duhovna saznanja, što praktično znači „preuzimanje sudbine u sopstvene ruke“.

Na svom putu ka Prosvetljenju, duša mora da prolazi kroz različita iskustva mnogobrojnih inkarnacija, koje se odvijaju kao posledice nastale delovanjem kauzalnog Zakona.

Postoje niža i viša iskustva i kroz njih se mora prolaziti na mnogim putevima različitih života. Koliko će trajati njen boravak (u koliko života) u svetu dualizma, zavisi od toga kada se svest ljudskog bića, koje ima slobodu odluke, odluči za Pravi Put. Kada odabere Put Ljubavi, od tog trenutka životna iskustva

postaju uzvišenija i vode bržem razvoju, čime će boravak u svetu patnje biti puno ublažen i skraćen.

Više od polovine današnjih stanovnika Zemlje poseduje svest vezanu za črstu materiju. Oni čija je svest evoluirala do viših saznanja su u manjini. Kada većina stanovnika Zemlje shvati da je prihvatanje materijalne stvarnosti kao jedine vrednosti samo iluzija, nastaje suptilno (uzvišeno-osećajno) stanje na planeti. Tada počinju da se razvijaju uslovi života slični rajskim, iako se živi u svetu grube materije.

Ako bi Tvorac svojom moći hteo da Zemlju, ovakvu kakva jeste, uzdigne na viši planetarni nivo, ne bi moglo, jer većina današnjih ljudi i ne pomišlja da dostigne suptilno stanje duha. Danas velikoj većini kojim bi društvo u kome preovladavaju univerzalna ljubav, harmonija, mir, pravda i pravilna preraspodela dobara, bilo društvo kakvo oni ne žele, pošto svesti, čvrsto vezanu za materiju i lične interese, više odgovara stanje kakvo jeste.

Ljudi čija je svest čvrsto vezana za materiju moraju da pre uzdizanja do suptilnih nivoa dožive neophodna iskustva. Učestvujući naprimer u ratnim sukobima, prolazi se kroz stradanja i patnju, zbog čega i većina učesnika i shvati da je rat i ubijanje drugih ljudi nešto što nema opravdanja, da je besmisleno.

Samo kroz lično iskustvo proživljenje patnje niža svest može da spozna da je život vrednost i da je mir blagodet ljudskog postojanja. Ma koliko to izgledalo apsurdno, ratovi i nasilje su nužnost u evoluciji svesti. Takva iskušenja podstiču dušu da napreduje, čineći je humanijom, spremna da drugima pomaže, da ih razume.

Pokreti za mir, protesti protiv raznih nepravdi, dobrotvorne organizacije, prilozi, bezuslovno davanje materijalnih vrednosti drugima, nisu ništa drugo nego akcija podstaknuta impulsima koje šalje duša, onih koji su (u nekom od života) prošli kroz

veliku patnju kojima se, zbog uticaja duše, javila potreba da drugima ublaže patnju, ili da se dobrim delima iskupe.

Kada u svest počinje da stiže spoznaja iz duše, nastaje i stanje duha koje nam je poznato kao „otrežnjenje“, „kajanje“, „buđenje savesti“. To su nazivi za stanje kada je svesna svest postala uvećana, zbog uticaja duše koja je prošla mnoga iskustva.

Na tom nivou svesne svesti i duša postaje sve više svesna sebe kao zasebne svesti; tada počinje i proces ujedinjenja svesti duše sa svesnom (mentalnom) svešću.

U koliko će života jedna duša biti u telu muškarca ili žene, zavisi od proživljenih iskustava koja se stiču u takvim oblicima tela, sa napomenom, da se forma muškarac-žena često smenjuje. Jedna duša može da se reinkarnira u više uzastopnih života kao žena ili kao muškarac, sve dotle dok ne stekne potrebna iskustva, vezana za određeni pol. Pored ovoga postoje i duše koje u sebi nose snažnu želju za određenim polom, zbog čega će biti reinkarnirane u onom telu za kojim čeznu. Postojanje Najviše Svesti nije uslovljeno polom biološkog tela. Nosioци duša nekih ljudi koji su u prethodnom životu zloupotrebljavali seks, bili silovatelji, seksualno opterećeni i slično, zbog toga te duše u narednom životu i prolaze kroz iskustvo transvestizma, transseksualnosti i homoseksualnosti. Za njih postoji izraz: „duša u pogrešnom telu“.

Duša je inače bespolna i amorfnа (bez oblika) i kada završi svoju evoluciju, njena svest postaje sjedinjena sa Tvorcem, Univerzalnom Svešću.

U evoluciji koja teče spontano, sama od sebe, čovek postaje spreman za duhovni put kada počinje da oseća da mu život ne ispunjavaju vrednosti koje postoje u materijalnom svetu i da u takvom svetu više ne nalazi unutrašnja zadovoljstva. Takav osećaj pokazuje da je duša izživela osnovne čežnje.

Simptomi takvog stanja duha javljaju se pojave depresije, koja se javlja s veremena na vreme zbog gubitka oduševljenja vezanog za materijalne želje, kao što i pojava interesovanja za duhovne vrednosti pokazuje da se duša „iživela“ i da su joj potrebni novi „putokazi“ i podsticaji. Zato postoje knjige koje postaju interesantne za proučavanje i traženje Pravog puta onih koji traže Istinu

ŠTA JE UM?

Um je zbir misli, a misli su samo najfinije vibracije⁹ prirode, zbivanja na nivou frekvencija ili informacija. Ne postoji neki um koji misli. Postoje samo misli kao informacije.

Um nije pojam već događanje. Pojam ima svoju suštinu, događanje je samo proces. Pojam je nalik kamenu, događaj je nalik talasu, on postoji ali nema suštinu. Talas je samo događaj između vetra i okeana, proces, pojava.

Um je samo proces. Zapravo, um i ne postoji, samo misli koje se kreću tako brzo da to izgleda kao da postoje u kontinuitetu. Jedna misao dođe, potom druga misao, i sledeća, i tako dalje. Međuprostor je tako mali da se ne može videti pauza između jedne i druge misli. Tako sve misli izgledaju spojene, one postaju kontinuitet, a zbog tog kontinuiteta čovek misli da um postoji.

Postoje misli, a ne i um koji misli.

Uvek kada se um pažljivo osvesti, on nestaje. Samo svest ostaje. Um je sa mislima kao oblaci, a svest je samo nebo. Oblaci stalno prolaze, nebo uvek ostaje.

Da bismo potpuno razumeli šta to upravlja našim životom, zdravljem i uspehom kao i kako oni funkcionišu, veoma je važno da proučimo kako radi naš Um. Znete i sami da mi nikada ne razmišljamo o tome kako radi naš Um.

---

⁹ VIBRACIJA

Šta je vibracija? Vibracija je njihanje fizikalnog sistema.

Delta (1-3Hz) - Dubok san lucidno sanjanje, povećane imunološke funkcije
Theta (4-7Hz) - Duboko opuštanje, meditacija, povećanja memorija, u ovom stanju mozak je sposoban za primanje sugestija.

Alpha (8-12 Hz) - Lagano opuštanje, super učenje, pozitivno razmišljanje.

Beta (13-25 Hz) - Normalno stanje budnosti, stres.

Uobičajeno kazivanje sa kojim počinje i završava razmišljanje većine ljudi na tu temu glasi: Mislim – dakle postojim, i to je tako. Ali to nije samo tako, istina je mnogo kompleksnija. Postoji nešto u nama što usmerava i definiše našu sudbinu. Svako od nas je to što jeste kao rezultat dosadašnjeg rada našeg uma. Ovaj model uma će vam pomoći da razumete sebe, svoj život i počnete sa sopstvenim procesom promene.

Naš um je vrlo složen sistem koji se sastoji od nekoliko nivoa. Svaki nivo uma savršeno radi svoj deo posla, ali njihova međusobna komunikacija je ono što zbunjuje ljude. Kad jednom shvatite i naučite principe rada našeg uma, biće vam lako da koristeći ovaj model posmatrate sopstveni život i potpuno razumete sve što vam se dešava. Proučavajući ovaj model uma nedvosmisleno ćemo potvrditi da je um u potpunoj kontroli svega što nam se dešava u životu. Zato krenimo redom da vidimo koji su to nivoi našeg uma.

Spoljašnji deo uma – SVEST

Ovo je deo uma koji barata našim čulima (vid, sluh, ukus, miris i dodir) koja su usmerena ka spoljnom svetu. Samim tim zadatak svesti je skupljanje informacija iz spoljnog sveta.

Prikupljajući razne informacije putem naših čula, svest ima važan zadatak učenja znanja i veština koje su vam neophodne da bi opstali u tom svetu. Međutim, ne zaboravite da svest nije jedini nivo uma, samim tim sve informacije koje stižu spolja porede se sa onim unutrašnjim, već postojećim znanjem o njima.

To poređenje funkcioniše kao filter realnosti uma, tako da svaka informacija o kojoj već imamo unutrašnje značenje i iskustvo, biva tretirana u skladu sa tim prošlim iskustvom. Ono što je važno da znate da se ovo poređenje ne vrši na osnovu podele na dobre i loše.

Analitičnost je sledeća osobina Svesti.

To je osobina svesti da analitički posmatra svaku situaciju u kojoj se nađete, rastavlja je na delove i traži u vašoj bazi podataka (vaša prošla iskustva) adekvatno rešenje. To pretraživanje baze podataka (vašeg postojećeg znanja) se odvija velikom brzinom, u vama već postoje stara iskustva i reakcije za skoro svaku situaciju u kojoj se nađete, te postojeće reakcije se automatski primenjuju. Analitička osobina svesnog nivoa uma se ogleda u sposobnosti traženja rešenja i izvršavanje istih koje su posledica vašeg postojećeg znanja. (vaših prošlih iskustava).

Racionalizacija je sledeća osobina Svesti.

Ova osobina svesti čini da vi uvek dobijete objašnjenje za vaše postupke bez obzira da li su dobri ili ne (pušenje, gojaznost, alkoholizam). Ova osobina svesti javlja se kao posledica vaših postojećih znanja, pa onda u skladu sa tim vašim znanjem ona vrši racionalizaciju. Ukoliko nemamo objašnjenje zašto nešto radimo, tako kako radimo, onda postajemo anksiozni, nervozni i frustrirani. Ako to stanje potraje dovoljno dugo, ono dovodi do ozbiljnih mentalnih i fizičkih poremećaja. Mentalne ustanove su prepune ljudi koji rade neke stvari a pri tome neznaju zašto to rade.

Kritički stav je sledeća osobina Svesti.

To je osobina svesti da kritikuje i osporava sve ono što nije u skladu sa vašim postojećim stavovima. Pri tome, svi vaši stavovi o bilo čemu su posledica vašeg postojećeg znanja. Vaši sadašnji stavovi o svemu, nastali su na osnovu vaših prvih utisaka, a prve utiske o bilo čemu a posebno o „sebi“ ste stekli u vreme dok niste znali sve to što danas znate.

Ova kritička osobina svesti se ogleda u tome što na osnovu brzog pregleda vaših životnih iskustva: doživljaja, utisaka,

osećanja, smeštenih u trajnoj memoriji (podsvest), reagujete kritikom na sve što nije u harmoniji (skladu), sa vašim postojećim stavovima. Kritička osobina je posledica poređenja informacija, sugestija ili ideja koje primete (ili dajete sami sebi) sa vašim postojećim stavovima na tu temu. Na osnovu tog poređenja i pronalaženja vaših postojećih stavova vi ste ili kritički nastrojeni prema novim informacijama ili niste.

Želja za učenjem i razvojem, poznatija kao Snaga Volje.

Ovo je izuzetno važna osobina naše svesti. Želja za učenjem, razvojem i stalnim napretkom je gorivo koje nas pokreće na akciju. Međutim, sama želja često traje vrlo kratko. Obično želja traje koliko dugo traje adrealin koji se stvorio sa idejom o promeni, znači vrlo kratko. To se dešava zato što svaki put kada poželite nešto da promenite u svom životu, ta vaša želja se suočava sa vašim postojećim znanjem i stavovima na tu temu tj. sa vašim kritičkim stavom.

Unutrašnji deo uma PODSVEST.

Pravo mesto sa kojeg mi upravljamo svojim životom je na nivou ispod svesnog, na nivou koji nazivamo podsvesni um, podsvest. Da bi ste bolje razumeli kako ovaj nivo uma funkcioniše, najjednostavnije je da ga uporedimo sa kompjuterom. Zato što kompjuter funkcioniše po istim principima kao naš um. Vi znate da kad kupite novi kompjuter i pokušate nešto da radite sa njim, desi se ništa. Razlog za to je, što u novom kompjuteru nema svih onih programa koji su vama potrebni. To znači, kompjuter da bi radio mora imati instalirane određene programe. Kad ih instalirate, vaš kompjuter radi koristeći te instalirane programe. Upravo je to način i princip po kome radi naš um. Ljudski um je ustvari najsavršeniji biološki kompjuter. Kad smo se rodili, naši kompjuteri su bili skoro potpuno prazni, bilo je par osnovnih programčića koji pokreću telesne funkcije i to je sve. Svakog

dana od tada mi dodajemo neke nove programe i pojačavamo postojeće. Osnovno pravilo našeg uma (biološkog kompjutera) je sledeće: On nas uvek održava onakvom osobom kakvom sebe doživljavate. To kako sebe doživljavamo su naši stavovi (programi) koji su nastali kao rezultat naših životnih iskustava.

Pored našeg spoljnog svesnog-fizičkog nivoa uma, sledeći nivo uma je onaj unutrašnji-telesni koji smo nazvali podsvest. Podsvest predstavlja mnogo veći deo uma od onog spoljnog. Ona može obraditi milione čulnih informacija svake sekunde i zbog toga sadrži svu našu mudrost, sećanja, iskustva i reakcije. Ovaj nivo uma predstavlja u punom smislu izvor naše kreativnosti koji pri tome automatski skladišti i pokreće sve naše „programe“ reagovanja i ponašanja koje koristimo u svakodnevnom životu.

Drugim rečima ovaj nivo uma predstavlja funkcije „auto-pilota“ koja nam omogućava da radimo više stvari bez potrebe da se koncentrišemo na svaku od njih posebno.

U psihologiji područje nesvesnog se naziva dušom i duševnim životom. Pri tome područje nesvesnog je daleko veće i snažnije od svesnog uma. To se poredi sa ledenim bregom kome je vidljivi deo iznad površine daleko manji od nevidljivog, većeg dela ispod vode. Pri tome se to područje podsvesnog ili nesvesnog naziva duša, to je samo onaj deo uma koji nije svestan samoga sebe, koji je podeljen na svesni i nesvesni deo, koji je često u neskladu. Ono što svesni ne želi da zna iz nekih neprijatnih razloga, baca u zaborav, u podsvest. Ali kako je ta podsvest isto deo tog istog uma, ali radi nezavisno od svesnog dela, na javi, onda često dolazi i do sukoba. Međutim, mnogo češće se sukob izbegava zbog zajedničkog interesa opstanka, pa je na delu kompromis u vidu neke samoobmane ili funkcije laganja samoga sebe.

Dakle, ledenog brega koji se ne vidi ispod površine svesnog uma, nije „duša“ niti sačinjava „duševni život“. To je samo veći podsvesni deo istog uma koji deluje svesno.

Duša je sam okean na kome plovi ceo breg. Duša utiče na ceo um, i svesni i nesvesni, uvek isceljujuće.

KONTROLA UMA

Tesla je smatrao da je moguće napraviti projektor misli. Istorijska mehanizma kontrole uma počela je od trenutka kada je CIA započela projekat „Pandora“. Osnovni cilj ovog projekta bilo je: istraživanja uticaja precizno moduliranih mikrotalasnih zračenja na funkcije mozga, a šef tog projekta, je na početku bio dr. Ros Edi. Njegova istraživanja na Institutu za ispitivanja mozga, pri Kalifornijskom univerzitetu, pokazivala su da je moguće kontrolisati ljudsko ponašanje i reakcije uz pomoć elektromagnetske (EM) radijacije. Za ove talase se vezuju svi eksperimenti kontrole mozga, jer emisije moduliranog mikrotalasa najefikasnije prolaze kroz koru mozga, inače veoma otporne na EM zračenja niskog nivoa. To praktično znači da će EM talasi sa podešenom frekvencijom odlično poslužiti za prenos signala i poruka do mozga, na sličan način kao što su radio-signali prilagođeni da prenesu muziku ili govor do radio prijemnika.

Da li postoji RIZIK eksperimenata. Delovanje ELF tehnologijom može da se usmeri i na čitave organizacije ili zemlje koje ne pokazuju „podobno“ ponašanje. Recimo izazivaju nepovoljnu radnu atmosferu, slično zgradama lociranim na izvorima štetnih zračenja.

Jedan od stručnjaka za parapsihološke fenomene, sa sopstvenom agencijom u Beču, Minhenu i Ženevi, poznat je pod pseudonimom VITA, lično je pratio neke eksperimente američke vlade koji su se odnosili na manipulacije ljudskim ponašanjem. Njegova istraživanja potvrđuju frapantnu bezobzirnost u radu sa ljudskim „materijalom“. Imali smo prilike da razgovaramo sa ljudima koji saraduju u projektima NATO za VND (viđenje

na daljinu). U jednom od njih učestvuje i general major Albert Stablajn. Rekli su nam da i oni koriste slične modele, pa smo ih pitali da li su poznate i negativne posledice VND. Naša saznanja su govorila da u slučajevima kada se postigne potpuno fizičko razdvajanje, kao u čuvenom „filadelfijskom eksperimentu“, to može da traje samo do 2 do 3 minuta. Pitali smo ih da li znaju šta se događa kada se vrate sa takvog putovanja, jer time se oštećuje elektromagnetsko polje oko osobe koja za kratko vreme gubi pamćenje. Kada smo im rekli kakvu štetu takav proces može da nanese nervnom sistemu (imate utisak kao da su uključeni svi automobilski alarmi u gradu), i pitali smo ih da li znaju kako takvo oštećenje može da se popravi. Rekli su nam da ne znaju, a ti ljudi rade za vrhunsku armiju sveta!

EGO

Ego je latinska reč i znači JA. To je osnovno značenje reči ego. Znači opsednutost samim sobom. Ego je svesni deo ličnosti koji kordinira vezu sa celokupnom spoljašnom i unutrašnjom stvarnošću. Ako se trudimo da prepoznamo misli koje su stalno prisutne u našoj svesti, zapazićemo da su one uglavnom okrenute nama samima. Doći ćemo lako do zaključka da razmišljamo samo o onom što se odnosi na našu ličnost i na naše interese. Zaključićemo da vrlo malo, ili nimalo, razmišljamo o nekom drugom, njegovoj ličnosti i njegovim interesima.

Kada odlučimo da više razmišljamo i o drugima, naša svest će početi da se čisti i da postaje uzvišenija. Razumeti druge ljude nije teško ako prihvatimo da i naši bližnji, isto kao i mi, imaju svoja nadanja, htenja, brige, muke.

VEROVANJE

POZIV NA VERU

MOLITVA

Šta je to zaista molitva? Molitva bila glasno izgovorena ili ne, predstavlja komunikaciju sa Bogom, višom silom, univerzumom ili onim šta mi nazivamo božanskim izvorom. Prosto rečeno, kada se molite, vi se povezujete. To je način da se mi kao ljudska bića povežemo i da razvijamo vezu sa Izvorom. Ova veza može pozitivno uticati na naše živote na mnogo više nivoa.

Najveći broj religija saglasno je u tome da postoji jedan iskonski izvor koji se brine o vama, bez obzira na to ko ste vi ili u kakvim životnim okolnostima se nalazite. Bog želi da vam odgovori i da zadovolji vaše potrebe, ali takođe želi da dobije povratni odgovor, potrebno je da postoji dvosmerna komunikacija, jer se veoma trudi da vam pomogne. Čak i ako uopšte ne verujete u višu božansku silu ili niste pripadnik neke vere, zašto se ne biste Bogu bar zahvalili, mada niste svakako svesni kome se zahvaljujete. Molitva vam omogućava da ostvarite vezu sa nečim što možda ne vidite, ali što zaista postoji.

Kada se molimo, mi tražimo da se spojimo sa božanskim izvorom i da osetimo njegovo prisustvo u svome srcu. Nije važno šta izgovarate, već se tu više radi o vašoj spremnosti da se posvetite činu molitve, koja vam dopušta da sopstvene vibracije uzdignete na što viši duhovni nivo. Blagostanje koje iz toga nastane je izuzetno dok uzlet energije prožima vaše telo, a osećaj radosi ispunjava vaše srce.

Za američke Indijance zvuk bubnjeva i jednolično pevanje, predstavljaju način molitve prilikom njihovih verskih odreda. Molitve drugih verskih grupa su u vidu muzike i pesme, dok neki ponavljaju svoje zahteve uz brojanice. Budisti

takodje upotrebljavaju odnos sa Bogom kroz meditaciju¹⁰. Bez obzira na koji se način molite važno je samo da počnete. Nemojte brinuti zbog načina na koji to radite ili zbog dužine molitve dok još počinjete. Nemojte se mučiti oko pronalaženja pravih reči za molitvu, Bog se na vas neće ljutiti čak i ako nemate šta mnogo da kažete. Samo se molite, zahvaljujte i počnite da komunicirate sa božanskim izvorom. To je trenutak u kome vi treba da izrazite svoje brige i sve ono što doživljavate i osećate u svome životu. Kroz molitvu, izvor će doći do vaše svesti, uma i vaše duše. On želi vašu ljubav. Ipak, ljubav predstavlja najviši oblik vaše pohvale. Previše ljudi se moli samo onda kada žele da im Bog pomogne da reše svoje probleme. Pokušajte da se ne molite samo onda kada nešto želite. Molite se samo da biste se javili Bogu. Ne dobijamo uvek ono što želimo, ali uvek dobijamo ono što nam je potrebno. Ne budite naivni, to tako ne funkcioniše da tražite pare i dobijete pare. Naćićete novčanik na ulici pun deviza. Dobićete knjigu koja će vam dati ideju kako da dođete do para ili će u vaš život ušetati iznenada neznanac i promeniti vam život, naravno dobićete malo kasnije i pare koje ste tražili. Sada treba da shvatite značenje izreke: „Čudni su putevi Gospodnji“. Jednostavno se molite i nemojte očekivati da vam se odgovor pojavi onako kako vi očekujete da treba samo se zahvalite kada ga dobijete.

¹⁰

MEDITACIJA

Osnaženje prisustva svesti u telu naziva se rad na sebi ili MEDITACIJA. Tim radom na sebi jača se uvid o razlici same svesti (duše) od uma i tela. To je borba protiv gravitacije spoiljnih uticaja, protiv identifikacije sa umom i telom. Samo radom na sebi javlja se svesna diferencijacija koja nas oslobađa. Zaključak je da svest i duša nisu jedno te isto. Duša ima svoju svest koja se razlikuje os svesti tela.

Pored već standardne elektroencefalografije (EEG) kojima se očitavaju moždane aktivnosti putem elektroda postavljenim na glavi, postoji i novija magnetoencefalografija (MEG) sa kojima se iste aktivnosti mozga očitavaju bez kontakata sa glavom, postavljenom u blizini, pored glave, što znači da se talasi sa kojima mozak radi prostiru izvan mozga.

OPRAŠTANJE

„Bože oprosti mu on ne zna šta radi“. Čin opraštanja je sam po sebi moćan. On ima sposobnost da isceli i preobrazi. Sigurno ste čuli izreku „oprosti i zaboravi“, ali je nemojte prerano odbacivati. Mnogi od nas i dalje pokušavaju da zaborave, da potisnu, ili da ne razmišljaju o nečemu što nas je u prošlosti povredilo. Živimo u nadi da će se naše srce samo isceliti i da će sva loša osećanja samo izbledeti. Nažalost, ovakav pristup ne funkcioniše uvek. Ako se zasnivaju na ljutnji ili preziru prema drugima kao i prema sebi, emocije počinju da se pogoršavaju na vibracionom ili energetskom nivou. Ako ste u prošlosti bili povredjeni i držite se negativnih emocija, one mogu ostaviti traga na vaše fizičko, mentalno, emocionalno i duhovno blagostanje. U psihološke posledice spadaju depresija, napetost, uznemirenost i stres. Pored toga mogu biti ugroženi vaš kardiovaskularni, digestivni, mišićni i nervni sistem. Neki ljudi se ovih osećanja drže nedeljama, mesecima, godinama ili u najozbiljnijim slučajevima do kraja svog života. Ljudi obično moraju da okrive nekog. I tako oni se navikavaju na život ispunjen besom, bolom, i ljutnjom i ogorčenošću. Oni preuzimaju karakter te energije, i negativne emocije postaju ono što oni jesu. Kada bi se sva ova osećanja uklonila, ko bi oni bili ?

S obzirom na to da mi predstavljamo energiju, završavamo tako što se držimo ovih emocija bola i ljutnje. Prirodni zakon da „slični privlače slične“ nas uskladjuje na specifičnim vibracijama. Mi privlačimo druge ljude koji imaju iste probleme. Ovo je još jedan primer iscrpljivanje energije, koji mi nazivamo, *curenje duše*. Mnogi od nas ne mogu da zamisle da oprostite

nekome ko je prouzrokovao takav fizički, mentalni ili emotivni bol, posebno kada smo duboko povređeni. Donoseći svesno odluku da to učinimo i da se oslobodimo patnje, mi započinjemo proces isceljivanja. Kada oprostimo, možemo ponovo da volimo sebe i da započnemo vibraciju na višem nivou dok će naše srce privlačiti ljubav. Zar ne biste umesto bola i negativnosti radije to privukli u svoj život? Svi smo mi pre ili kasnije bili povređeni, ali mnogi od nas dopuštaju istim ljudima da ih iznova i iznova povređuju. To je začarani krug. Ako vas neko stalno povređuje to će najverovatnije formirati naviku negativnog ponašanja koje će u vašoj glavi i vašem scru iznova i iznova odigrava i ublažava. Vi morate da prekinete taj nezdravi ciklus. Ako u svom srcu ne mozete da oprostite, vi rizikujete da stvorite dugoročnu patnju i da uđete u konflikt sa svojom dušom ili sami sa sobom. Smatramo da ljudi misle da na neki način štite sebe tako što ne opraštaju. Vi tako blokirate put svoje duše i evoluciju ka iskustvima i prilika-
ma u novom duhovnom životu. Opraštanje je u potpunosti stvar izbora. Ono obavezno ne podrazumeva oslobađanje ljudi od odgovornosti za njihove postupke to je stvar oslobodjavanja bola koji u sebi nosi vaša duša. Bez obzira na to da li neki zaslužuju ili ne zaslužuju da im bude oprošteno, samo se setite da to radite zbog sebe. Kada zaista oprostite vi sebi dajete moć da prestanete da se osećate kao žrtva. Počinjete da se oslobađate osećanja da se neko ogrešio o vas, a vaša sposobnost da volite i verujete se obogaćuje, dok se emocije bola i ljutnje tope. Sad vi posedujete snagu posle praštanja da sami sebe iscelite, uklonite probleme iz prošlosti koji su vas sputavali, i da živite životom potpune slobode. Da zaključimo: „Oprostiti znači osloboditi zatvorenika i otkriti da ste taj zatvorenik bili vi“. Mislite da treba da ste neki veliki um da zaključite ovo. Ne tako veliki umovi razgovaraju o idejama, prosečni umovi razgovaraju o događajima, sitni umovi razgovaraju o ljudima.

Naravno da sada treba na osnovu svega izloženog dati neki savet kako da se ponašate. *„Bože pruži mi spokoja da prihvatim ono što ne mogu da promenim, i hrabrosti da promenim ono što mogu.“*

Pored praštanja treba da razmotrimo i kako deluje briga na dušu. Veliki broj nas dopušta da ova emocija preuzme naše živote. Ona nas čvrsto drži i nikada nam ne dozvoljava da krenemo napred u pozitivnom smeru. Bukvalno može da zatvori naše kreativne sposobnosti i onemogući nam da ostvarimo svoj puni potencijal i da proširimo kapacitet naše duše. Ona nas može zaustaviti na našem putu, privremeno nas zadržavajući na istom mestu, ili u nekim slučajevima, to može biti trajno. Ljudi koji imaju suviše slobodnog vremena to vreme često provode osećajući se uznemireno. Zato treba rasteretiti dušu od briga. Kako? Treba da pronađete neke druge stvari kojima ćete se baviti u tim kritičnim trenucima zabrinutosti.

VERA JE MOĆ

Pitanje glasi, koliko moći zaista imamo, da promenimo naš svet, da promenimo naše živote, da promenimo naša tela. Koliko moći? Verujete da zaista imamo, pitanje koje postavljamo sebi, ko smo mi, da li smo stvarno moćni da promenimo sebe i svet oko nas? Da li smo mi samo pasivni posmatrači svega što se dešava sa nama i oko nas i samim tim mi smo nemoćni da nešto menjamo. Ili smo mi aktivni učesnici, koji imaju moć da mogu menjati sebe i svet oko nas. I ovo je velika misterija, i polemika u jeziku nauke, jesmo li jednostavno posmatrači? Pasivni posmatrači u ovom svemiru, gledajući svet kako prolazi. Ili smo moćni stvaraoci, kao što su religiozne i spiritualne tradicije uvek govorile. Jesmo li zapravo moćni stvaraoci koji su zaboravili kako koristiti našu moć. Ovo je veliko pitanje, koje je postavljeno od naučnika već četiri stotine godina. Zahvaljujući verovanju u nauku mi smo mislili da je Univerzum započeo davno, i da smo mi došli relativno skoro i da smo mi u suštini, nemoćne trunke prašine u Univerzumu. I nakon što odemo, Univerzum nikada neće znati da smo bili ovde. Ali smo promenili mišljenje dolazeći do novih saznanja kroz istraživanja koja radimo godinama. Univerzum je započeo davno, mi smo došli relativno skoro ali mi smo moćni stvaraoci koji menjaju svoj svet i menjaju Univerzum dok živimo naše živote.

Albert Ajnštajn je verovao u prvu ideju, da smo zrnce prašine koje ne utiče na Univerzum. Ajnštajn je rekao: „Mi živimo u svetu koji postoji nezavisno od nas ljudi, koji stoji ispred nas kao velika večna zagonetka“ delimično pristupačan našem uvidu u tu misteriju i razmišljanju“. On veruje da ćemo biti srećni ako razumemo čak i malo kako Univerzum radi. Ali profesor John

Wheeler fizičar koji radi na Princeton Univerzitet, živ je još uvek, kaže sasvim suprotno i mi se sa njim slažemo. On kaže: „Mi ne bismo mogli ni zamisliti Univerzum koji nas ne sadrži, jer to je delo nas koji posmatramo Univerzum.“ To čini Univerzum onakvim kakav jeste. To je čin nas koji posmatramo svet oko nas. Mi smo deo Univerzuma koji još nije završen. Univerzum je nepotpun. Ali mi smo sićušne čestice Univerzuma koji gleda u sebe i gradi sebe. To znači da mi ne kontrolišemo Univerzum, ne namećemo svoju volju Univerzumu. Mi samo učestvujemo. Zajednički stvaramo. Svakako se pitamo zašto nikada nismo pronašli najmanju česticu materije. Možda nikada nećemo pronaći ivicu Univerzuma.

Ali su naučnici izgradili ogromnu mašinu CYCLOTRON. Ubrzivač čestica. Uzeli su malu česticu materije, i ubrzali su je do brzine svetlosti, skoro. Razbili su je o drugu česticu. Tako da je mogu razbiti u mnogo delića. Mislili su da će unutra pronaći krajnju, najmanju česticu materije i nikada je nisu pronašli. Uvek je bila još manja i to je razlog zašto nećemo pronaći ivicu Univerzuma.

U Univerzumu svaka viša sila deluje na nižu kao nadmoćnija, ali svaka niža koristi višu sa svoju energiju ili „hranu“. Tako naprimer, Mesec hrani se svim organskim životom na Zemlji i privlači životnu energiju živih bića. Iako je niži na skali od Zemlje, on svojom gravitacijom privlači sva zbivanja organskog sveta. Kada bi Mesec iznenada stao ili nestao, sav život bi na Zemlji stao. Mesec deluje na organski svet ali i sve ostale planete našeg sunčevog sistema, ali Mesec je najuticajniji jer je najbliži. Slično kao što Zemlja koristi uticaje ostalih planeta sunčevog sistema, i sunčev sistem je pod uticajem galaksije. Univerzalna ili Božanska svest se deli na svako svesno biće koje postoji u svim svetovima. Zašto je život na Zemlji ovakav kakav je, težak. Zemlja se nalazi prilično daleko od Božanskog izvora, Univerzalne svesti.

VEROVANJE

Naša dugogodišnja otkrića dokazuju da moć da promenimo naša tela i da promenimo naš svet je zasnovan na onome što mi zovemo verovanje. Naše verovanje o tome šta je stvarno a da odbacimo ono što je nestvarno. Mi živimo naše živote, zasnovane na onome što verujemo o našem svetu. O nama samima, našem svetu, jedni drugima, našim ograničenjima, našim sposobnostima. Mi živimo naše živote zasnovane na našim verovanjima. Sada se normalno pitamo odakle ta verovanja dolaze. Ta verovanja dolaze od toga šta nam drugi ljudi govore. Verovanja dolaze od toga šta nam istorija govori, šta nam nauka govori. Šta naša kultura, porodica, prijatelji nam govore. A šta ako svi oni greše ili neki od njih? Šta ako mi živimo naše živote u verovanjima drugih ljudi koja su netačna? Sada bismo izveli zaključak da naša moć verovanja je moć, prava i beskonačna moć za koju ni jedna zemaljska sila nemaju najmanjeg značaja. Mi smo sigurni da vi imate moć unutar sebe na koje ni jedna zemaljska sila nema ni najmanji značaj. Da li je to moguće? Da li ste čuli o čudima, svakako ste čitali ili videli na televiziji. Npr. Ženu koja je podigla automobil koji je bio dvadeset puta teži od nje da oslobodi čoveka ispod, zarobljenog u saobraćajci. Za mnoga čuda u Indiji znate, hodanje po vatri, stajanje na jednoj nozi mesecima. U svim primerima oni prave čuda zbog svog uverenja. To su primeri moći unutar nas. To su retki primeri a šta ako postanu svakodnevni! To je čudo verovanja, mi postavljamo pitanje ko smo mi? Od čega nas je Svest sačinila.

VEROVANJE JE ŠIFRA – ZAKON.

Za početak držaćemo se teorije oca kvantne fizike Max Plancka da postoji Polje energije. Dolazimo do zaključka da je verovanje šifra (zakon) koji uzima to polje energije u kome se nalaze razne mogućnosti, i prevodi to polje, te razne mogućnosti u stvarnost ovog sveta. Znači da u tom polju sve mogućnosti već postoje. Sada zavisi samo od vas u kakvu mogućnost verujete da bi ste je preneli u stvarni vaš materijalni svet.

U kvantnoj energiji, u bezbroj kvantnih mogućnosti već sve postoji. Postoje sva rešenja između zaraćenih strana, nastavak rata ili mir. Svi stepeni patnje, svi stepeni radosti. Sve eventualne mogućnosti već postoje samo zavisi od vas koju ćete mogućnost izabrati, odnosno u šta ćete verovati. Ako ćete verovati u zdravlje, pobedu nad bolešću vi ćete biti izlečeni, ako verujete u mir, mir će se desiti, ako verujete da ćete naći pravu ljubav ona će se sama pojaviti. Šta sada mi radimo? Sa našim umom, mi ulazimo u te mogućnosti. Mi zamišljamo naše lečenje, mi zamišljamo mir između zaraćenih strana. Mi zamišljamo našu savršenu vezu. Mi zamišljamo obilje našeg života našim Umom, i tako mi zaključavamo te mogućnosti u mestu. I od toga neće biti ništa. Zašto?

Tek sa našim srcem, mi dajemo toj mogućnosti život, mogućnost da se ostvari. Mi vidimo sliku u našem umu, ali tek kroz osećaj u našem srcu činimo ga stvarnim u našem svetu. Suština je da treba da razumemo šta je verovanje. Šta je najjednostavnije rečeno verovanje?

VEROVANJE UJEDINJENJE MISLI I EMOCIJA

Verovanje je ustvari čvrst savez ili još bolje rečeno ujedinjenje misli i emocija. Ali kako se dešava to ujedinjenje? Sada treba da definišimo Misli i Emocije. Da počnemo prvo od energije u našem telu, svi znamo da postoje čakre u našem telu. Misao se dešava u gornjim čakrama. Emocija se dešava u kreativnom centru, u nižim čakrama.

Mi mislimo da postoje samo dve vrste emocija.

Ljubav i strah.

Ljubav i suprotnost ljubavi. Dakle, kad mislimo, misao je u našem umu. Mi napajamo tu misao, mi dajemo našoj misli život. Kroz ljubav ili strah koje postavljamo u misao, i kada to činimo mi stvaramo osećaj. I sada možemo da napravimo i definiciju osećanja.

Osećanje je ujedinjenje, brak emocije i misli. Ono što mislimo o mogućnosti, i naša ljubav ili naš strah od te misli. Ono što mislimo mi to i postajemo. Ono što je najvažnije, osećanja se ne dešavaju u umu, već u našem srcu. U središnjoj čakri se to dešava.

Mržnju, tugu, radost, saosećanja koja se nalaze u nama to su osećanja, to nisu emocije. Da bi imali mržnju, tugu, radost, saosećanje, moramo imati misao, i zatim ljubav ili strah za tu misao koja stvara ta osećanja.

Dakle naše verovanje prevodi kvantnu mogućnost koju zamišljamo u fizičku realnost našeg sveta. Verovanje je ono što prevodi te mogućnosti u atome našeg sveta.

ČUDA

Postoje jaki dokazi da je verovanje a ne božansko uplitanje vrhovni pokretač, ako ne svih ono bar nekih takozvanih čudesnih zbivanja. Sva čudesna izlečenja su ustvari prirodni procesi nama nerazumljivi. Ako mi nešto ne razumemo ne mora da znači da to ne postoji. Otkriće nauka uzroke kad tad za sve ono što danas ne razumemo. Sada jedino shvatamo da postoje mnoge mogućnosti interakcije između uma i tela koje mi još uvek ne shvatamo. Pokazaćemo vam to na nekoliko primera.

STIGME

Stigme¹¹ su jedno od onih hrišćanskih čuda. Koje su proizvod snage uma. Većina crkvenih učenih glava slaže se da je sveti Franjo Asiški bio prva osoba koja je spontano manifestovala rane raspeća, ali od njegove smrti nadalje postojale su doslovno na stotine drugih sigmatista. Iako se ne mogu naći dva isposnika koje bi na isti način manifestovale stigme, svi oni imaju jednu zajedničku osobinu. Od svetog Franje na dalje, svi imaju rane na šakama i stopalima koje predstavljaju mesta kroz koje je Isus Hrist prikovan na krst.

Probijanje šaka ekserima bio je rimski običaj što je vidljivo na ostacima skeleta iz vremena Hrista.

Zašto su sveti Franja i svi drugi stigmatisti posle njega verovali da su rupe od eksera prolazile kroz njihove šake? Zato što je to način na koji su rane predstavljali umetnici sve do osmog

---

¹¹ Stigma-rana, obeležje, u tekstu se odnosi na pojam rana koje je raspinjanje Isusa Hrista ostavilo na njegovom telu, odnosno osoba kod koje se javlja stigme javljaju u verskom zanosu i oni se nazivaju stigmatisti.

veka. Da su pozicija pa čak i veličina i oblik stigmi pod uticajem umetnosti, naročito je očigledno u slučaju italinske stigmatiski-
nje po imenu Đema Galgani, koja je umrla 1903.

Demine rane precizno odslikavaju stigme njenog omiljenog raspeća. Proučavajući dostupnu literaturu videli smo da oblik, veličina i lokacija rana varira od stigmatiste do stannatiste, nedoslednost koja nam je ukazala da one ne potiču od jednog izvora, tj. od stvarnih Hristovih rana. Oni svakako nisu rekonstrukcija istorijskog raspeća, već proizvod uma samog stigmatiste. Mi mislimo da su to proizvodi abnormalne, bolesne psihe a ne nužno proizvod prosvetljene psihe.

Ukoliko su stigme produkt autosugestije, opseg kontrole koje um ima nad holografijom tela mora da se proteže još dalje. Stigme takođe imaju moć frapantno brzog isceljenja.

Našli smo verifikovan dokaz da je Tereza Nojman poznata kao bavarska stamatiskinja koja je umrla 1962. takođe imala takve izrasline nalik ekserima. Nju su temeljno pregledali mnogi lekari i pronašli da su to strukture koje su u potpunosti „šetale“ kroz njene šake i stopala. Za razliku od rana svetog Franje koje su stalno bile otvorene, rane Nojmanove su se periodično otvarale i kada bi prestale da krvare preko njih se brzo stvaralo meko tkivo nalik opni.

Kada je krv tekla iz rana na stopalima Tereze Nojman, uvek je tekla ka njenim nožnim prstima, tačno onako kako je tekla iz Isusovih rana dok je bio na krstu, bez obzira u kakvom su položaju bila njena stopala. To znači da čak i kada je sedela uspravno u svom krevetu njena krv, je ustvari tekla nagore protivno sili gravitacije. Ovome su prisustvovali brojni svedoci, uključujući i mnoge pripadnike vojske SAD koji su bili stacionirani u Nemačkoj posle rata i koji su posećivali Nojmanovu da bi se osvedočili u njene čudesne moći. Krvarenja koja prkose gravitaciji zabeležena su i u slučajevima drugih stigmatista.

Otac Pije, čuveni italijanski stigmatista koji je umro 1968. Zatim presvetla Đovana Marija Solimani, italijajanska stigmatistkinja iz osamnestog veka, imala je tako otvorene i duboke rane da je u njih mogla da stavi ključ a kao i rane svih drugih, a ni njene nisu se nikada inficirale. Samo još jedan primer da ne nabrajamo dalje. Takođe iz osamnestog veka Veronika Đulijano opatica u samostanu u mestu Vita di Kastelo u pokrajini Umbrija, u Italiji imala je velike rane koja je otvarala i zatvarala po naređenju.

Zaključak je da to nisu ipak bili obični vernici nego fanatici u okviru crkve, koji su na nivou svesti na kojem su funkcionisali omogućavao im je da transformišu fizičku realnost u svetu određenih simboličkih ideja. Oni su se identifikovali s ranama raspeća a njihovo telo je postalo propustljivo za te psihičke simbole, postepeno preuzimajući i njihov oblik. Ovo konačno znači da su naša istraživanja o hologramu tačna, da upotrebom slika mozak može reći telu šta da radi, kao što može reći da pravi još slika. Slike prave slike. Dva ogledala ogledaju se jedno u drugom do beskonačnosti. Takva je priroda odnosa um-telo u holografskom univerzumu.

PSIHOKINEZA

Naučnici su utvrdili da svi poznati fizički procesi poseduju dualnost tipa talas-čestica, nije neosnovano pretpostaviti da je to slučaj i sa svešću. Kada je nalik čestici, svest izgleda može da se lokalizuje u našim glavama ali i u svom talasnom aspektu, svest kao i sve druge talasne pojave, može da proizvede efekte na daljinu. Mi verujemo da jedan od tih uticaja svesti na daljinu je i PK (psihokineza).

Tako se može objasniti sklonost koju neki pojedinci imaju za baksuziranje mašina i kvarenje ili ometanje funkcionisanje

aparata. Njihovo prisutvo jednostavno utiče da se kvare aparati, padaju i lome materijalne stvari.

Pa sama stvarnost je rezultat odnosa između talasa svesti i talasa materije. Niti svest, niti materija mogu biti izolovani svako za sebe. Oni se uvek nalaze u nekom odnosu. Oni prodiru jedno u drugo na neki način. Zato ne treba misliti o PK kao o nekoj višoj sili koja to radi, To radi naš um a ne viša sila. Do sada efekti PK (psihokineze) svodili su se u svim eksperimentima na male objekte.

Dobar je primer biologa Lajal Votsona, naučnika koji je izučavao paranormalne pojave širom sveta, sreo se sa jednom takvom osobom za vreme boravka na Filipinima. Čovek je bio jedan od takozvanih filipinskih PS isceljivača, ali umesto da dodiruje pacijente, on je samo držao ruku na 35 sm iznad pacijentovog tela, usmerenu na njegovu kožu i istog trenutka se pojavljivao rez. Votson ne samo što je u više navrata bio prisutan kada je čovek ispoljavao svoje psihohirurške zahvate, nego i sam dobio posekotinu na ruci gde mu je ostao ožiljak kao uspomena na radoznalost. Imali ste prilike i da gledate na televiziji o tom čoveku koji operiše, vadi kamen iz bubrega i rana odmah se zatvori kao da nije ništa rađeno.

Postoji mnogo dokaza da se pomoću PK sposobnosti leče ljudi, čak se zaceljuju kosti koje se polome prilikom pada. Više primera takvog isceljivanja beleži dr. Reks Gardiner, lekar u opštoj bolnici okruga Sanderland u Engleskoj. Zanimljivo je da je u članku objavljenom u „Britanskom medicinskom žurnalu“ 1983, Gardber, strasni istraživač čuda, predstavlja savremena čudesna isceljenja s takvim verifikovanim primerima isceljenja koje je skupio velečasni Bid, engleski istoričar i teolog. Uzećemo samo jedan primer.

U prikazima isceljenja iz današnjih dana radi se o grupi luteranskih časnih sestara iz Darmštata, u Nemačkoj. Sestre

su gradile kapelu kada se jedna od njih povredila. Odneli su je u bolnicu gde je rendgen pokazao višestruki prelom karlice. Povređena sestra je ostala u bolnici. Ne oslanjajući se na standardne medicinske tehnike. Sestre su, moleći se, provele celu noć. Ujutru su uzele sestru dovele je kući molile su se nad njom i dodirivale su joj rukom karlicu. Na njihovo iznenađenje, odmah posle polaganja ruku na nju, ona je ustala iz kreveta oslobođena nepodnošljivog bola od preloma i očigledno izlečena. Nakon nekoliko dana odveli su sestru natrag u bolnicu gde lekari na rendgenu nisu videli nikakv prelom. Ostali su zaprepašćeni.

POJAVA ISUSOVE KRVI.

Svakog septembra i svakog maja velike gomile ljudi okupljaju se kod glavne katedrale u Napulju, Duomo sa Đenaro, da bi prisustvovali čudu. Čudo predstavlja bočica sa smeđom hrskavom supstancom koja je krv svetog Đenara. Koga je rimski imperator Dioklecijan pogubio 305. n.e. Prema legendi, nakon što je svetac bio proglašen za mučenika, služavka je skupila nešto njegove krvi kao relikviju. Niko tačno nezna šta se posle dogodilo, osim da se krv nije pojavila sve do kraja trinaestog veka od kada je u srebrnom relikvjaru katedrale.

Čudo se sastoji u tome što se dva puta godišnje, kada gomila viče na bočicu, smeđa hrskava masa pretvara u uzavrelu, jasno crvenu tečnost. Malo je verovatno da tečnost nije stvarna krv. Grupa naučnika s Napuljskog univerziteta načinila je spektroskopsku analizu tečnosti provlačeći zrak svetlosti kroz nju i tako potvrdila da se radi o krvi.

U istoriji Napulja stoji da je izostajanje čuda direktno prethodilo erupciji Vezuva, a drugi put kada je izostalo čudo došlo je do invazije Napulja od strane Napoleonove vojske. U novijoj istoriji čudo se nije dogodilo 1976. i 1978. godine i to

je prethodilo najtežem zemljotresu u italijanskoj istoriji i izboru komunističke vlade u Napulju.

Da li je pretvaranje San Đenarove krvi u tečnost čudo? Izgleda da jeste jer se ne može objasniti poznatim naučnim zakonitostima. Da li pretvaranje tečnosti izaziva sam sveti Đenaro? Mi mislimo proučavajući delovanje holograma i vere govori u prilog tome da je uzrok snažna vera ljudi koji prisustvuju čudu i svi žele da se to desi jer uvek se desi kada gomila ljudi veruje u to. Sva čuda koja su izveli sveci i čudotvorci svih najvećih svetskih religija kopirali ljudi sa PSI sposobnostima. To nagoveštava da isto tako kao i kod stigmatista sile koje proizvode čuda leže duboko u ljudskom umu, da su one skrivene u svima nama.

Jedna PSI sposobnost koja izgleda igra ulogu u čudima je psihokineza ili PK. Pošto čudo San Đenara obuhvata fizičku aktivnost materije, PK je svakako doprinela tome.

Mi mislimo odnosno dokazujemo da sagledavanje univerzuma kao holo kretanja daje taj kontekst i objašnjenje. Najlakše će te to shvatiti na ovom primeru. Zamislite da se šetate ulicom kasno uveče a onda, iznenada, ni iz čega izroni senka. Vaša prva pomisao može biti da je to napadač i da ste u opasnosti a ustvari osobu niste ni videli mogla je to da bude neka fina, nežna i ljupka devojka koja je šetala isto sama. Ali vi ste pomisli na napadača. Informacija koju sadrži ova misao će po redu aktivirati čitavu seriju zamišljenih aktivnosti, kao što su bežanje, povrede, borba. Prisustvo ovih zamišljenih aktivnosti u vašem umu nije samo mentalni proces, jer su one neodvojive od mnoštva bioloških procesa s njima u vezi, kao što su nervna napetost, ubrzani otkucaji srca, oslobađanje adrenalina i drugih hormona, znojite se, diže vam se kosa na glavi od straha, zatezanje mišića i tako dalje. Suprotno tome, ako je vaša prva pomisao bila da je to samo senka, uslediće drugačiji set mentalnih i bioloških reakcija. Štaviše, ako malo promislimo otkrićemo da mi na sve što doživljavamo reagujemo mentalno i biološki.

BOŽJI UM

BOŽJI MATRIX
KVANTNI HOLOGRAM

MISTERIOZNI NESTANCI

Da bi smo pravilno shvatili šta je kvantni hologram uzećemo nekoliko dokumentovanih primera koje nauka nije mogla a ni pokušala da objasni. To se može objasniti samo postojanjem kvantnog holograma u kome postoje sve mogućnosti. Ako mislimo da su se misterije nestanaka dešavale jako davno i da nema živih očevidaca i da se oslanjamo samo na stare zapise i usmene legende, onda ćemo preskočiti vekove o videti šta se dešava u naše vreme.

Mnogobrojni nestanci pojedinaca; čak su se neki pojavljivali u sasvim drugom vremenu a razlika u vremenu bivala je i po desetak godina, dok su drugi nestajali i pojavljivali se na stotine kilometara od svog mesta. Postoji zvanični zapisi; nestajala su čitava sela a napoznatiji je 1930. godine na severu Kanade kada je nestalo nekoliko eskimskih sela. U Šangaju u Kini u Istorijskom arhivu postoji zvanična dokumentacija o istinitom događaju koji ćemo vam sada ispričati. Početkom decembra 1939. godine u centralnim oblastima Kine vladalo je panično rasulo odstupajuće armije s mnoštvom izbeglica. Japanci su osvojili grad Nanking pljačkajući i odnoseći sve što se moglo iz napuštenog grada. Trebalo je zadržati po svaku cenu Japance da bi se prikupile armije u rasulu. Iznad Nankinga bili su valoviti brežuljci prepunih rasutih jedinica i izbeglica. Pukovnik Li Fu Sie ih je na brzinu sakupio i organizovao jedinicu od tri hiljade vojnika. Sa tom vojnom grupom utvrdio se duž puta, stvarajući tako privremeni front u dužini pet kilometara. Poslednju inspekciju cele linije izvršio je oko četiri sata ujutru. Legao je da se malo odmori, a već u sedam sati probudio ga je uznemireni ađutant koji nikako

nije mogao da stupi u vezu sa linijom fronta iako su telefonske linije funkcionisale do pola sata!

Šta im se desilo? Da ih iznenada nisu pobili Japanci? Teško je u to poverovati jer bi se čula pucnjava. Pukovnik je odmah sa vojnicima iz štaba otišao na liniju fronta, ali tamo u dužini od pet kilometara nije bilo ni jednog vojnika u rovovima. Oružje ostavljeno, vatra dogorela, hrana ostavljena. Nisu mogli da se predaju Japancima jer jedini put je bio preko mosta na dubokoj reci, a na mostu su pronašli četvu vojnika koja je čuvala most i koja ništa nije videla a ni čula. Posle rata u zaplenjenim japanskim spisima nije bilo reči o nekoj predaji niti se ikada pojavio i jedan vojnik. Gde je nestalo tri hiljade vojnika, za samo pola sata koliko nije funkcionisala telefonska linija.

Sličan nestanak vojnika desio se kada je u građanskom ratu u Španiji (1709-1714) nestalo potuno opremljenih pet hiljada vojnika koji su u maršu srgli do Pirineja. Tu su postavili šatore i pošli u brda i tu im se izgubio svaki trag. Nikada se nisu nigde pojavili.

ŠTA JE POLJE?

U hologramu (polju) bismo mogli da pronađemo i prvi susret Kleopatre i Cezara, jer u principu sva prošlost i implikacije koje se odnose na kompletnu budućnost takođe se nalaze nerasklopljene u svakom malom području vremena i prostora koje sačinjavaju polje (hologram).

U univerzumu u kojem su sve stvari beskonačno povezane, sve svesti su isto tako uzajamno povezane, negde duboko svest čovečanstva je jedna. Svi su ljudi međusobno povezani u hologramskom poretku.

Svest sadrži celinu objektivne stvarnosti, čitavu istoriju biološkog života na planeti, svetske religije i mitologiju, i dinamiku krvnih ćelija i zvezda. Takva je priroda duboke povezanosti koja postoji među svim stvarima u hologramskom univerzumu.

Ovaj svet je napravljen od atoma. Ali atom nije objekat kako nauka veruje, mi mislimo da je atom energija, izgleda kao talasi energije a ne delići objekta. Zamislite da hoćete da promenite fizičku građu našeg tela ili sveta, morate promeniti energiju u kojoj ta materija postoji.

Da bi smo lakše shvatili da se podsetimo šta je Ajnštajn rekao: polje koje povezuje sve zajedno, je ono što se zove agencija za upravljanje česticama. Ako hoćete da promenite atom, morate promeniti energiju u kojoj se atom nalazi. Znači radi se o Polju u kome se atom nalazi. Šta je Polje i od čega je ono sačinjeno u kome se nalazi atom.

Polje je sačinjeno od električne energije i magnetne energije. Dve energije čine ono što zovemo Polje u kojoj se nalazi atom. Polje odnosno te dve energije drže sve atome zajedno.

Znači ako promenite električno polje promenićete način kako se atom ponaša. Isto tako ako promenite magnetsko polje, menjate atom. To nauka zna danas i to nije ništa novo.

Ako sve ovo znamo onda se postavlja pitanje koji organ u vašem telu proizvodi najjače električno polje u vašem telu? Naš svet je napravljen od električne i magnetske energije. Da se vratimo opet organu, to je srce, to je ono gde imate osećanje. To je ustvari stvaranje talasa električne i magnetske energije u vašem srcu koja menja vaše telo i menja vašu svest ali vi to ne morate ni znati jer ste samo imali osećaj. Godinama smo čitali po raznim hramovima, manastirima ono što su ostavljali naši preci u svojim tekstovima, jezicima njihovog vremena. Šokirali smo se saznanjem da su oni još tada to razumeli. Da se vratimo opet srcu. Ljudsko srce proizvodi najjače električno i magnetsko polje u telu. Nekada smo mislili mozak, mozak stvarno proizvodi ali srčano električno polje je 100 puta jače od moždanog. Srčano magnetno polje je 5000 puta jače nego moždano magnetno polje. Naše srce proizvodi polja koja menjaju naš svet i menjaju naše telo.

Verovanja menjaju te magnetske talase. Ono što verujete o sebi, što verujete o svom svetu, o svojoj vezi sa Bogom. To je kreiranje, stvaranje onoga što se dešava na ovom svetu, upravo sada. Verovanja menjaju naš fizički svet verovanja menjaju materiju.

Naučnici nam kažu da kvantne mogućnosti postoje kao talasi energije. Talasi se skupljaju i šire, dolaze i odlaze. To su mogućnosti vašeg života, dolaze i odlaze. Vaše blagostanje, vaš savršen posao, dolazi i odlazi. Zato jer su talasi uvek u pokretu. Ako talasi ne dolaze i odlaze, stoje u mestu. Taj stojeći talas je stvarnost. Naša verovanja u našem srcu proizvode stojeće talase. Ono što verujete u vašem srcu su stojeći talasi.

Svi smo mi stvaratelji stvarnosti. Ali suština je da mi možemo stvoriti samo ono u šta verujemo u našim srcima. Dolazi

vreme nove nauke koja se zasniva na verovanju. Ako je svet zasnovan na našim verovanjima, onda je pitanje, šta verujete o sebi samima.

Kakav uticaj ima materija od koje je vaše telo napravljeno, na materiju od koje je napravljen naš svet. U konvencionalnoj nauci se tvrdi da nema nikakvog uticaja naše telo na spoljni svet. Oko svakog srca postoji polje enegije. Nauka kaže da u prirodi, polje oko ljudskog srca širi se mnogo, mnogo kilometara od mesta gde vaše srce zapravo postoji.

EMOCIJE I DNK

Kada je spirala DNK opuštena vi ste zdravi, imate snažan imunološki sistem. A kada je spirala DNK stegnuta, vaš imunološki sistem će pasti, on zapravo pati. Vaši DNK nivoi su niski. Postavlja se pitanje kakav uticaj naše srce ima na DNK našeg tela. DNK je dvostruka spirala. Šta je ovde važno? Da shvatimo da će neke naše emocije opustiti spiralu, neke emocije će je skupiti (zgrčiti), stegnuti. Šta se dešava ako promenimo način kako osećamo u našim srcima, kakav uticaj ima na DNK. Kada smo ljuti, besni to utiče na našu spiralu DNK koja je stegnuta, zgrčena i naš imunološki sistem je jako nizak i podložni smo bolestima. Ako smo radosni, veseli, bićemo zdravim jer je naš imunološki sistem jako visok jer je spirala DNK opuštena. Sada smo svesni pozitivnih emocija, zahvalnost, poštovanje, ljubav, saosećanje. U prisustvu ljutnje, ljubomore, mržnje, besa, frustracije, DNK je zbijena, kruta.

I sve što su ljudi činili, bilo je da imaju osećaje. Imali su osećanja i promenili su DNK u svojim telima. Da li možemo sada sami sebe da izlečimo. Kako da ne, ako imamo pravo osećanje duboke ljubavi, poštovanja, pravo verovanje u svome srcu, promenićete DNK u svom telu, promenićete imunološki sistem, promenićete nivo hormona – DNK. Promenićete svoj život.

Ljudska emocija, proizvodi učinak, koji prkosi konvencionalnim zakonima, fizike u odnosu prema prostoru i vremenu. To znači da mi možemo stvarati osećaje u našim telima, i kada imamo taj osećaj mi više nismo ograničeni zakonima fizike, kakve znamo te zakone fizike danas. Mi više nismo ograničeni

zakonima biologije kao što poznajemo te zakone danas. Da izvedemo neki zaključak.

Osećanje menja DNK u našim telima.

DNK menja materiju sveta.

DNK menja fotone (sastavne delove svetlosti) od kojih je naš svet napravljen.

Osećanje menja materiju.

Kada srce ima osećanja, zahvalnosti i poštovanja, to menja DNK a DNK menja materiju našeg sveta. A kada srce ima ljutnju, mržnju, ljubomoru, bes to menja DNK na drugi način i utiče na naš svet.

Da izvedemo neki zaključak do sada rečenog.

Vi imate moć unutar vaših tela koja utiču na svet izvan vašeg tela. Osećanja utiču na vaše zdravlje suprotno važećim zakonima fizike i biologije.

Šta je čudo? Čudo je je samo dok ne razumemo nauku, a onda više nije čudo već postaje tehnologija. Polje Energije kome se obraćamo je ogledalo, ogledalo koje reflektuje naše osećanje koje doživljavamo u trenutku.

Dakle ako je naše verovanje da naše izlečenje treba da se desi, ili da naša nova ljubav će nam doći jednog dana ili novac u banci. Polje će nastaviti reflektovati, jednog dana, jednog dana, jednog dana, zato što je otvoreno, nema završetka, nema ishoda, nema zaključka. To Energetsko polje je Božanska Matrica, to je polje u kojem se ogleda sada, ne u budućnosti, ne u prošlosti, ovaj trenutak.

Dakle, ono što izaberemo da doživimo u našim životima, moramo prvo osetiti u našim srcima, kao da se već desilo. Da nisu ovo izmišljotine današnjice neka se vratimo malo u prošlost i pogledajmo šta se peva u manastirima, šta to pevaju indijanci. Pa Indijanci tako stvaraju kišu, u manastirima se dešavaju izlečenja.

Gde je problem? Zato što zapadna nauka kaže da naša verovanja i naša osećanja i naše emocije nemaju uticaja na svet izvan naših tela. A to nije tačno.

Mi dokazujemo da ljudska DNK ima direktan uticaj na naš fizički svet.

Ljudske emocije menjaju DNK koja menjaju fizički svet.

A to se dešava jer postoji polje koje povezuje sve zajedno. To Polje možemo nazvati eterično polje ili Etar. Nauka još uvek neće da prizna da Polje postoji mada su već urađena neka istraživanja i nauka ipak tvrdi da polje postoji i ima mnogo imena za to Polje.

Neko ga naziva Kvantni Hologram.

Neko ga naziva Umom Prirode.

Mi bi smo ga nazvali Božji Um.

Neko ga naziva jednostavno Polje ili Matrica, zar onda nije bolje božanska matrica. Sva imena za isto Polje. Najlakše ga je razumeti ako zamislite kao mnogo niti energije koje ga prepliću, kao neku ribarsku mrežu. Kada bi smo mogli to videti ali naučnici nisu to videli a znaju da postoji.

Svi znamo da su niti energije u našem mozgu neuroni koji prave mrežu u ljudskom mozgu. Izgleda vrlo slično nitima Matrice Svemira. I sada se postavlja pitanje da li mi komuniciramo sa ovim Poljem Energije Univerzuma kroz ovo Polje Energije ljudskog mozga. To Polje Energije, ta Božanska Matrica sadrži celi svemir. To je most vašeg unutrašnjeg sveta i vašeg spoljnog sveta. Ona povezuje ta dva različita sveta.

To je razlog zašto vaše misli, osećanja, emocije, verovanja, molitve iznutra, imaju uticaja na svet izvan vašeg tela. To Polje je kao ogledalo koje reflektuje u svet oko nas ono što stvaramo u svetu unutar nas. To se može najbolje videti kako se se leči neka bolest koja se sama povlači, kako se fizički svet menja. Da niko nije ni dodirnuo bolesni organ.

IZUZETAN NOVI POGLED NA REALNOST

Postavi se pred činjenicu kao malo dete i budi spreman da se odrekneš svake prethodno zamišljene ideje i u koji god i kakav god ambis te priroda vodila pokorno je sledi inače nećeš naučiti ništa.

Ljudi su bolesno zavisni od svojih verovanja. Osoba čije verovanje pokušavate da promenite ponaša se kao zavisnik. Zbog toga su brojni, najveći pomaci i napreci civilizacije najpre bili dočekivani strašnim odbijanjem. Mi smo toliko zatrovani svojim verovanjima i zaista se ponašamo kao zavisnici kada neko pokušava da nam otme moćni opijat naših dogmi. A pošto je zapadna nauka nekoliko stoleća posvetila ideji neverovanja u paranormalno, ona se neće tako lako odreći svog ubeđenja.

Mi smo srećne ruke jer smo oduvek znali da je svet više od onoga što je opšte prihvaćeno.

Predlažen vam da pogledate univerzum uz pomoć holografskog sistema, stižete do drugačijeg pogleda, do drugačije realnosti. A ta druga realnost može vam objasniti stvari koje su do sada bile naučno neobjašnjive: paranormalne pojave, sinhronicitet, očigledno značajna koincidencija događaja.

HOLOGRAM

Da bi smo oslobodili moć, da bi smo oslobodili silu ove Božanske Matrice u našim životima, prvo, moramo razumeti kako radi. Moramo naučiti da govorimo jezikom emocija koje to polje koristi. Ali prvo da vidimo šta je to holografski princip, to je način na koji priroda, kreira ogromne promene, vrlo, vrlo brzo.

Definicija holograma je da “Svaki fragment (komad) uzorka, reflektuje, održava sadržaj celog uzorka.” Svaki komad, nevažno kako mali je refleksija celog uzorka (originala). Zašto ovo govorimo? Ovo je važno jer vi i ja smo holografski u svemiru. Da unutar nas nalazi se celi svemir, živi celi svemir unutar nas. I unutar svake ćelije vašeg tela celi svemir živi unutar svake ćelije vašeg tela. Da to malo pojasnimo jer je isuviše teško za razumevanje. Ako je ovo recimo ceo svemir i isečemo ga na pola opet imamo ceo svemir. Ako svaki deo presečemo opet na pola opet imamo celi svemir u četiri dela jer je to hologram. Znači svaki komad nevažno koliko je mali sadrži celu sliku. Šta se dešava ako napravimo malu promenu na originalu na jednom mestu, makar i najmanju. Gde vidite promenu. Pa svakako svuda. Znači mi sami smo uzorci ovog sveta, Univerzuma. Ako izaberemo izlečenje sa jezikom koji ova matrica prepoznaje u našim telima, doćiće do izlečenja. Kada napravimo taj izbor sa jezikom srca a ne uma, to se mora desiti. Zašto je molitva toliko važna? Zato što je i ona hologram. Ako pošaljete svoju molitvu ona ne putuje nigde ona je već tamo. Vi stvarate molitvu u vašem srcu a molitva je već tamo. Naše telo je holografsko.

BOŽJI MATRIX KVANTNI HOLOGRAM

Naučni dokazi o nevidljivoj mreži energije koja povezuje sve. Možemo joj dati ime BOŽJI MATRIX-KVANTNI HOLOGRAM ili samo „POLJE“. U Kosmosu nema praznog prostora. Odnedavno je nauka dokazala da postoji neobjašnjivo polje energije koje je živo, inteligentno, pulsirajuće, materijalni svet je samo jedan njegov oblik! Komunikacija sa ovim poljem može se postići bilo šta od izlečenja, poslovnog uspeha, stvaranje nove ljubavne veze pa sve do prestanka rata, bilo šta pa i sama komunikacija sa Tvorcem ali treba znati neke preduslove kako se ta komunikacija zaista postiže. Ljudska osećanja su jezik koji ovo polje razume i putem koga materijalizuje stvari u realnosti.

Fizičari nam danas kažu da se u energetskom polju o kome pričamo, u kvantnoj energiji već nalaze svi mogući ishodi budućnosti, naprimer prestanak ratova, iskorenjivanje bolesti. Ali i obrnuti loši ishodi. Sve su to već postojeći scenariji budućnosti, ali niko zaista nezna šta će se sutra desiti i pored svih naučnih otkrića.

Naša osećanja (vera) su šifre koje utiču na ovo polje i prevode ga u realnost, stvarne materijalne predmete. O tome je govorio čak i otac kvantne teorije Maks Plank, ovo polje zvao je MATRIX.

Sada dolazimo do glavne teme. SRCA: U srcu se na bazi iznetih činjenica stvara neko od sledećih osećanja.

Mržnja

Tuga

Radost

Saosećanje

Srce je ključ cele ove priče. Srce ima daleko najjače magnetsko i električno polje i tako snažno može da utiče na “Božanski matrix”, zato molitve vernika obično ne uspevaju, jer idu iz svesti, iz glave, nema osećaja iz srca, već samo reči, molbe iz mozga!

Zašto nauka nije posvetila punu pažnju ovome. Zašto su svetski mediji prepuni raznih gluposti, zabave i slično. Da bi se pažnja skretala sa pravih problema, recesije nezaposlenosti ali znamo da svet vode Vladari iz senke kojima nije u interesu da vi bude kao čovek sve drugo nego samo nemi pasivni posmatrač onoga gde nas oni vode. Da budete uplašeni i da ne saznate nikada za moći kojima raspolazete i možete da promenine svet oko sebe, da njih najurite.

Ajnštajn nije prihvatio ove očigledne dokaze, već ih je zvao jeziva nauka. Što i ne čudi kada se danas zna da je on bio samo puki glumac vladara iz senke i radio je naravno u njihovom interesu. Nije imao stvarno tu naučnu težinu koju su mu pridavali i ako danas važi za simbol nauke dvadesetog veka. Prava veličina je bio Tesla koji nije bio u službi vladara iz senke. Tesla i Ajnštajn nisu se naučno slagali. Tesla se medijski zataškavao a i danas se to čini, dok je Ajnštajn fokusiran stalno i ako praktično nema nikakvog samostalnog naučnog otkrića. Tesla nije nikoga kopirao kao Ajnštajn.

Sada želimo da vas upoznamo sa jednim šokantnim fenomenom “kvantne veze”¹². Eksperiment iz Ženeve od 25. Jula 1997. godine uzburkao je naučni svet. Jedan foton (čestica svetlosti) naučnici su podelili na pola i dobili dva fotona. Stavili su ih u specijalnu mašinu i udaljili su jedan od drugog 22,5 kilometara. Šta god da su radili sa jednim fotonom reagovao

¹² KVANTUM

Današnji fizičari veruju da atomske pojave ne bi trebalo klasifikovati isključivo kao talase ili kao čestice već kao kategoriju nečega što je uvek na neki način i jedno i drugo. Ovo nešto naziva se *kvantum* i fizičari veruju da je to osnovna stvar od koje je sačinjen kompletan univerzum.

bi i drugi. Isto bi se ponašali i ako su bili odvojeni. Iznećemo objašnjenje malo kasnije da bi ste to shvatili da se prvo još malo upoznamo sa materijom koju izlažemo.

Američke vazduhoplovne snage 1986. godine izvele su eksperiment i zvanično potvrdili da kvantni hologram postoji, što su i objavili u poznatom časopisu "Nature". Ali je vest bila marginalizovana, sve do današnjeg dana, praktično od svih svet-skih medija jer sve medije drže Vladari iz senke. Ovo naučno otkriće je toliko revolucionarno da okreće celu nauku naglavačke, što naravno ne dopuštaju Vladari iz senke. U školama se i dalje uče Ajnštajnovе bajke o "Velikom prasku" itd. Dok je Teslino učenje, koje sve ovo potvrđuje o čemu govorimo, naravno takođe marginalizovano. Ista priča važi već decenijama za sva naučna otkrića, iz medicine gde dominira farmaceutska industrija i naravno da lekovi koji su efikasni ne smeju da se proizvide jer nema zarade za vladare iz senke koji drže sve to u svojim rukama. Pa mi ako shvatimo ono što je Tesla proučavao onda bi se sami lečili. Istorija je falsifikovana, frizirana kako njima odgovara.

I tako mi možemo uticati na ceo Univerzum jer smo mi deo holograma.

VELIKA DUHOVNA TAJNA

Drevne tradicije opisuju ovo iskustvo, koje je nazvano „Velika duhovna tajna”. Danas to više nije tajna. Kada napravimo izbor naših želja, taj izbor nije iz uma nego srca, to se mora desiti. Manastiri Tibeta, Egipta, Perua su mesta koja sadrže drevnu mudrost o jeziku našeg srca, mesta koja opisuju sve ovo što je sada naučno dokazano. Najdragocenije religiozne i spiritualne tradicije su kroz istoriju govorile da je čovek moćan kreator. Koji menja svet i univerzum oko sebe, nipošto pasivni posmatrač događaja (Isus, Buda). 325. godine posle Hrista, naši stari tekstovi počinju da budu prekrajani. Car Konstantin (koga “slavimo” zbog milanskog edikta) je doneo odluku šta će se izbaciti iz Biblije. A šta prekrojiti. (Jevandelja su puna kontradikcija). Istina o “Božanskom polju morala se sakriti”. Gde god se okrenete oko sebe kroz istoriju naći ćete manipulaciju, skrivanje, prekrajanje, zataškavanje.

Da li je znanje holografsko? Drugim rečima ako postoji neko znanje na jednom mestu da li ono postoji i na drugim mestima.? Da li je moguće da već znamo svaku stvar. Ono što je Nova nauka otkrila u samo zadnjih nekoliko godina, je da znanje nije nešto što čuvamo u našem mozgu. Jeste li znali da informacija nije sadržana u vašem mozgu? Ajnštajnov mozak čuva se u tegli na Univerzitetu u Kansasu u Sjedinjenim Državama. Uklonili su njegov mozak jer su naučnici hteli da vide šta je drugačije. Šta njegov mozak čini drugačije od vašeg mozga. I znate šta je drugačije? Nema razlike. Ono što su naučnici otkrili, je da informacija, vaše sećanje na vašu prošlost, vaše sećanje na vaše iskustvo nije u vašem mozgu, ono je u Polju, u Božanskoj

Matrici. Vaš mozak je antena koja se podešava prema mestu u Božanskoj Matrici gde informacije žive. A drugi ljudi kada bi znali kako mogli bi se podešavati prema tim informacijama isto tako dobro. To znači da nema tajni. To vojsku izluđuje. Kako možete sačuvati tajnu kad nema tajni. Tako informacije o vašem životu, vašem sećanju, informacije o tajnama svemira ne nalaze se u mozgu jedne osobe. One su u ovom polju koje zovemo Božanska Matrica. Informacija o svemu već postoji.

Sada možemo da postavimo pitanje i ovako. Možemo li imati osećaj u našem srcu da stvorimo antenu u našem umu koja se podešava prema informacijama koje već postoje. Treba da se pitamo svi, kako život počinje? I dobijete osećaj u vašem telu, u vezi tog pitanja, i taj osećaj pomaže da napravite pravi šablon nerava u vašem mozgu. Tako da ti nervi mogu pronaći tu informaciju u holografskom Polju, već je tamo.

Postoji jedan novi naučni pristup koji se zove gledanje na daljinu. Vojska SAD koristi ga jer funkcioniše. Gledanje na daljinu je prilika za jednu osobu da bude u prostoriji gde radi. Oni zatvore svoje oči i dobijaju osećaje u svom srcu i kada steknu to osećanje njihova svest je u stanju da vidi bilo gde u svetu. Na bojnopolju u Iraku, u susednoj zgradi, u oblasti koja je daleko od vas, recimo u Nemačkoj. Zato jer je Informacija već tamo. Dakle u Gledanju na daljinu ljudi su uvežbani da zatvore svoje oči, odu u izmenjeno stanje svesti i u izmenjenom stanju svesti oni se kreću kroz polje holografskih informacija. Oni mogu omirisati, videti, čuti šta se dešava na drugom mestu, jer vi i ja nismo ograničeni ovim čulima. Dakle zaključak je da je informacija holografška. Mi ovde govorimo o moći ljudskih emocija. Moć osećanja. Moć intuicije, je nešto što uvek više dolazi prirodno ženama. Muškarac je istorijski uvežbavan da umanjuje ili poriče čak moć svojih osećanja. Božanska Matrica je ono što se veruje da su nebesa o kojima govorimo u drevnim tradicijama, u drevnoj prošlosti. Kada naša duša napusti naše telo

u vreme smrti, gde odlazi? Odlazi u višedimenzionalne prostore u Božanskoj Matrici. Odlazi u paralelni Univerzum koji se sastoji iz čiste energije svesti. Danas nove teorije u fizici kažu da mi živimo u svetu od najmanje 25 dimenzija koje postoje u svemiru koliko znamo za sada. Božanska Matrica, ove više dimenzije, osigurava mesto za energiju duše gde se preseljava između dva života.

Kratak pregled do sada rečenog;

1. Sva materija je povezana

2. Postoji Polje energije u onome što smo nekada mislili da je prazno polje. Ovo polje naziva se Božanska Matrica, Polje, Božji Um, Um Prirode, Kvantni Hologram, sve različita imena za ovo Polje.

3. Kada stvorimo pravilno osećanje unutar našeg tela, u našem srcu, tada vršimo promene u polju izvan našeg tela.

Postavili smo sebi pitanje, ako postoji znanje koje je sačuvano u drugim tradicijama, gde treba ići da pronađemo to znanje.

Prilikom molitve vi vidite stvari koje ti ljudi čine, kako koja kultura, sve se razlikuju ali sve imaju isti cilj da stvore osećanje u svom telu. To osećanje je molitva. To možete naći u neizmenjenom obliku jedino još na Tibetu, nešto malo u Egiptu i Meksiku. U našim hrišćanskim i jevrejskim tradicijama ne možete jer su izmenjene u knjigama. Na Tibetu oni to praktikuju, oni to žive. Osećanje je molitva. U našoj hrišćanskoj kulturi mi verujemo da su reči molitva. Da ako kažemo pravu reč, u pravo vreme dana ili određeni broj puta, da će se nekako magično molitva ispuniti. A kada naša molitva nije uslišena, postajemo frustrirani, mislimo molitva ne radi. Reči nisu molitva, osećanje je molitva.

IZGUBLJENO JEVANĐELJE PO TOMI

Ono zapravo nije izgubljeno nego je namerno izostavljeno iz Biblije. Mi smo imali prilike da ga vidimo u Manastiru Svete Katarine na Sinaju. To Jevanđelje po Tomi je važno zato što se veruje da su to zapravo reči Isusove, dok je učio one oko sebe, kako koristiti moć ljudskih emocija u svome životu. Rekli smo ranije da oslobodimo silu Božanske matrice u našim životima. Prvo moramo razumeti kako se to radi. A nauka nam govori kako to radi. Moramo govoriti jezik koji Božanska Matrica razume. A nauka nam to ne može reći. To dolazi iz naše prošlosti, iz naše kulture, iz naše istorije. Od onih koji su naučili da koriste taj jezik već hiljadama godina. Upravo ono što mi radimo sada mi učimo šta je radio Isus, i šta je veliki učitelj rekao o ovom jeziku. Jer je isto da li govorite o budističkoj, hindu, hrišćanskoj, predhrišćanskoj tradiciji, sve nam govore da postoji Polje Energije a mi imamo jezik da koristimo to polje.

Sada da vam prenesemo naše iskustvo iz manstira Svete Katarine na Sinaju. Spolja manastir ne razlikuje se mnogo od drugih manastira koje smo viđali po svetu. Karakterističan je po tome što monasi ne koriste struju. Imaju materijalne mogućnosti za tako nešto. Peku hleb na suncu, uzimaju vodu iz bunara. Reklo bi se da žive primitivno. Ako znamo da je to hrišćanski, manastir koji su podigli u njemu žive monasi Kopti. Kopti su nacionalna manjina u Egiptu. Muslimani ih tretiraju kao građane drugog reda. Ali kada se uđe u manastir unutra je sasvim druga slika. Prelepo je unutra. Imaju biblioteku koja je dostupna posetiocima ali bez fizičkog dodira sa knjigama jer bi se one raspale i pretvorile u prašinu jer ima knjiga koje su vekovima stare. Videli

smo u drvetu urezane knjige da se sačuvaju za pokoljenja. Jedna stranica takve knjige uzimala je monahu nekoliko meseci rada. Manastir sam u nepreglednoj pustinji. Ali tu je bila i sakrivena biblioteka u koju se nije smelo ulaziti. Oni čuvaju sve, uključujući zapise drevnih mudrosti. Kada smo im objasnili šta istražujemo, koje knjige pišemo i naravno poklonili smo im nekoliko naših knjiga onda su nam dozvolili da uđemo u tajnu biblioteku ali bez fotografisanja. Zamislite sada, ovo je stari manastir, peku hleb na suncu, koriste ulje za lampe, ne koriste struju. Ušli smo u sobu, i iznenada tu je soba puna kompjutera. Apple kompjuter, Mcintosh kompjuter, IMB kompjuter, skeneri, satelitske kutije. Kada sam ih pitao šta vi radite u ovoj sobi, tajnoj biblioteci. Rekao je; “ Mi smo u ovom manastiru 1500 godina, i bili smo vrlo srećni, jer nismo nikada bili osvajani od strane vojske. Ali mi mislimo da će ovaj manastir biti uništen za našeg života. Mi mislimo da će se nešto desiti, biće rat u ovom delu sveta, i ovaj manastir će biti uništen. I rekao je pre nego se to desi, skeniraćemo svaku stranu svakog od naših drevnih tekstova, na World Wide Web (www.internet) da sačuvamo za buduće generacije. Pitanje šta je u tim tekstovima toliko važno, vredno da se mora sačuvati. Pa neke stvari koje su u tim tekstovima su ikone, slike Isusa. Smatra se da je tu najverodostojnija slika Isusa napravljena 300 godina posle njegove smrti. Nastala je iz opisivanja ljudi koji su živeli sa njim i videli ga. Tu su stari plastificirani rukopisi, koptski hrišćanski tekstovi, rane hrišćanske biblije, samo 200 godina nakon Isusovog vremena. Jedan od tekstova koji je bio izmenjen u našim hrišćanskim biblijama je u ovom manastiru. To je nešto najvrednije u ovom manastiru a to je izgubljeno jevanđelje po Tomi. To su zaptavo reči Isusove, koje je Crkva htela da sakrije, odbaci i onda se navodno izgubilo. Tu ćemo naći jezik koji Božanska Matrica razume. A to nam nauka ne može reći. To dolazi iz naše prošlosti, iz naše kulture, iz naše istorije. Imali smo priliku videti to jevanđelje po Tomi. Na jednoj otvorenoj stranici u zaštićenoj

staklenoj vitrini vi možete videti grčka slova, možete čitati ako samo znate grčki. Ovo je pisano nekih 300 godina posle Isusovog vremena. Bili smo u budističkom manastiru na Tibetu, a oni su nam rekli da osećanje je molitva. Moramo osećati kao da su naše molitve već uslišene, ispunjene. U redu, bili smo u egipatskom manastiru sa tekstom koji je nekada bio naša tradicija pre nego je izmenjen. Ako pogledate Evanđelje po Tomi, pokazaću vam stih 106, preveden iz Nag Hammadi biblioteke koja je pronađena u Egiptu zajedno sa spisima iz Kumrana. Pogledajte šta stih 106 u izgubljenom Tominom jevanđelju kaže. “Kada učinite dvoje, misao i emociju budu jedno. Rećiće te planini. Planino pomakni se. I planina će se pomaknuti. To ustvari znači: Kada možete sjediniti vaše misli i vaše emocije u jednu jedinu moguću silu. To je kada imate moć da govorite svetu. Kada ste bolesni i imate misao da ste izlečeni, misao i emociju su postali jedno, bolest je nestala, planina se pomerila.

Vratimo se jevanđelju po Tomi, drugom stihu, to je stih 48. Kaže skoro istu stvar. To je bilo važno pa je zapisano čak tri puta u istom jevanđelju. “Ako Dvoje naprave mir jedno s drugim u ovoj jednoj kući”. Kada je Isus govorio o kući ili hramu, o čemu je govorio? Ako dvoje naprave mir jedno s drugim u ovoj kući a misao i emocije postanu jedno, ako oni naprave mir jedno s drugim u ovoj kući, pogledajte šta se dešava. Oni će reći planini skloni se i ona će se skloniti. Zaključak je da treba sjediniti Misao i Emociju. Ali još uvek nisu nam rekli kako? Kako to radite? Sećate se ovog citata iz Biblije. “Traži i dobićeš”. Znam ljude koji traže, traže i ništa ne dobijaju. Zato jer se traženje ne čini glasom. Molim te, molim te donesi to meni. To nije traženje.

Da zatražimo mi moramo govoriti Polju Božanske Matrice jezikom koji polje prepoznaje. Polje ne prepoznaje naš glas, ono prepoznaje snagu našeg srca. Naše srce, mi imamo osećanja, ono stvara električne talase, magnetske talase. To je jezik koji Polje prepoznaje. Dakle kada stvorite osećaj u vašem srcu, kao da je

vaša molitva već uslišena. To stvara električne i magnetske talase koji donose taj odgovor vama.

Srce svakog dana šalje signale vašem mozgu kako da se ponaša. Ako doživite stres, to je jedan signal koji vaše srce šalje mozgu, a vaš mozak šalje stresne hemikalije vašem telu. Ako vaše srce doživljava saosećanje, radost, ljubav, zahvalnost šalje druge signale vašem mozgu.

Nauka traži od nas da verujemo da je prostor prazan i da nema ničeg između vas i mene. Oni traže od nas da verujemo da misao, osećanja, emocije, verovanja nemaju uticaja na naše telo ili naš svet. Mi sada znamo da to nije istina da su to krive pretpostavke. Da li smo mi pasivni posmatrači ili moćni stvaraoci. Vi sada znate da ste moćno biće, moćni stvaralac, ako izaberete da koristite vašu moć. A to je moć bazirana u vašem srcu. Moć ljudske emocije. Da se podsetimo, mi imamo beskrajnu moć, protiv koje ni jedna zemaljska sila nema ni najmanjeg značaja.

Vi niste više ograničeni zakonima biologije i fizike onako kako znamo te zakone danas. U svakom ljudskom srcu je moć da stvara u ovom univerzumu. Da imate ljubav i da negujete ono što izaberete i želite ta moć je već u vašem srcu. Morate osećati osećanje, kao da se već desilo, tako da Božanska Matrica može da vam da ono što jeste, što je vaše osećanje upravo prepoznalo. Morate najpre osećati. Pitanje se postavlja na kraju da li vi ovo možete koristiti u svom životu? Možete li videti kako uz moći ljudskih emocija više niste žrtva stvari koje se dešavaju u ovom svetu.

HOLOGRAFSKA BUDUĆNOST

Šta je budućnost? Ako je budućnost hologram čiji je svaki detalj već fiksiran, to znači mi ne raspolažemo slobodnom voljom. Svi smo mi samo marionete sudbine koje se bezumno kreću kroz već napisani scenario.

Ipak mi mislimo da to nije slučaj. Analizirali smo literaturu sa bezbroj primera ljudi koji su mogli da svoj prekognitivni pogled u budućnost iskoriste tako da su izbegli katastrofe (oni su to doživeli kao intuiciju), slučajevima u kojima su osobe predvidele pad aviona i izbegle smrt jer nisu ušle u avion ili su imali vizije kako im se deca dave u poplavi pa su uspeli na vreme da ih sklo- ne u pravi čas. Postoji devetnaest dokumentovanih slučajeva koje smo imali prilike da vidimo koji su imali prekognitivne poglede na potonuće *Titanika* i nisu se ukrcali sa plaćenim kartama. Oni su svi poverovali svojim predosećanjima i preživeli.

Takvi događaji potvrđuju da budućnost nije utvrđena, da je savitljiva i da se može menjati. Postavlja se pitanje kako to budućnost može da postoji (a postoji) i ne postoji (može da se menja)? Mi mislimo da je realnost *gigantski hologram* i da su u njemu prošlost, sadašnjost i budućnost zaista fiksirani, barem do određene mere. No, to nije jedini hologram. Postoje mnogi takvi holografski entiteti koji plutaju u bezvremenim i besprostornim vodama, gurkajući se, plivajući jedno oko drugog. Takvi holografski entiteti mogu se vizuelizovati kao paralerni svetovi, paralerni univerzumi.

Dakle budućnost datog hologradskog univerzuma jeste unapred određena i kada osoba ima prekognitivni pogled u budućnost ona se podešava nesvesno na prijem budućnosti samo

tog pojedinog holograma. Ovi hologrami mogu kao amebe privremeno da progutaju jedni druge ili da se spajaju. Ponekad nas ova njihova gurkanja naskoče i budu odgovorna za predosećanja koja nas s vremena na vreme obuzmu. A kada se ponašamo na osnovu predosećanja i izgleda kao da menjamo budućnost, mi zapravo skačemo sa jednog na drugi hologram. To nam ustvari daje uvid u budućnost ali i slobodu da možemo da biramo i menjamo.

Kada ljudi sanjaju neku saobraćajnu nesreću i tog dana ne sedaju u kola, oni nisu videli stvarnu budućnost, pravi univerzalni hologram. Samo su videli nešto u sadašnjosti što se kreće ka stvaranju budućnosti. U stvari, budućnost koju su videli razlikuje se od stvarne budućnosti jer su je promenili. Mislimo da budućnost već postoji u sadašnjosti tako da je mi u sadašnjosti možemo promeniti. Događaji koji dolaze bacaju svoju senku na sadašnjost. Njihove senke se pružaju u hologram sadašnjice u kome se mi nalazimo.

Mislimo da u hologramu sadašnjosti postoje događaji koji su unapred dati svakom pojedincu, na primer brak, nesreće i smrt. Ali mi mislimo da postoje i mnoge zasebne holografske budućnosti i da mi biramo koji događaj će se manifestovati a koji neće skačući sa jednog holograma na drugi. To daje prednost jednoj nad drugom holografskom budućnošću suštinskim je isto što i stvaranje budućnosti. Videli smo da postoji dovoljno dokaza za tvrdnju da svest igra značajnu ulogu u stvaranju „ovde“ i „sad“. Ali ako svest može da odluta s one strane granice sadašnjosti i povremeni izleti u zamagljene pejzaže budućnosti, da li su naši prsti isto tako umešani u stvaranje budućih događaja? Da li su hirovi života stvarno nasumični kako tvrdi današnja nauka evolucije i Darvina, ili mi igramo ulogu u doslovnom stvaranju sopstvene sudbine? Izgleda fantastično ali mi raspoložemo u ovo knjizi dokazima da je ovo drugo u pitanju.

Koliko god da je za nas uznemiravajuća pomisao o dostupnosti čitave prošlosti, ona bleedi pred idejom da je u kosmičkom hologramu isto tako i budućnost. Postoji ogroman broj koji potvrđuju da bar neke buduće događaje možemo isto tako kao i prošle videti. Ovo je je obično demonstrirano kroz stotine istraživanja. Najviše dokaza postoji da se prekognitivna može dobiti u snovima. Studije pokazuju da se od 60-68% svih prekognicija javlja dok sanjamo. Možda tu ulogu igra bliskost svesnog uma s bezvremenim svetom. Pošto je naš san nešto što se nalazi dublje u psihi nego naše svesno ja i samim tim bliže hologramu u kome prošlost, sadašnjost i budućnost postaju jedno. Svi mi imamo sposobnost pristupa budućnosti.

Mi smo tako temeljno uslovljeni da verujemo kako opažanje budućnosti nije moguće pa su se naše prirodne prekognitivne sposobnosti uspravale. Možda smo iz našeg svesnog uma proterali našu sposobnost da vidimo budućnost ali je ona još uvek aktivna u dubljim strukture naše psihe.

JEDNA POSLEDICA MOŽE IMATI MNOGO UZROKA.

Naprimera, ako biste pitali nekog šta je prouzrokovalo smrt Abrahama Linkolna, on bi vam mogao odgovriti da je to bio metak iz pištolja Džona Vilkisa Buta. Ali potpuna lista svih uzroka koji su doveli do Linkoinove smrti morala bi da uključi sve događaje koji su prethodili razvoju pištolja, sve faktore koji su naveli Buta da ubije Linkolna, sve korake u evoluciji ljudske rase koja je dozvolila razvoj ruke koja je sposobna da drži pištolj i tako u nedogled. Vi možete da ignorirate sve uzroke koji su doveli do ovakve posledice, ali se zna da svaka pojedinačna uzročno-posledična veza nije zaista odvojena od univerzuma kao celine.

FANTOMI IZ PROŠLOSTI

Ideja da je prošlost holografski zabeležena u kosmičkim vazдушnim talasima i da se povremeno može videti posredstvom ljudskog uma i konvertovati u hologram. Mnoge sablasne prikaze kao da nisu daleko od holograma, trodimenzionalnog zapisa neke osobe ili scene prošlosti. Jedna teorija o duhovima da su oni duše preminulih osoba. Prikaze su bestelesne duše. Iznećemo samo jedan primer društava za PSI istraživanje u Londonu koja nude mnoge zabeležene primere svojih istraživanja. Uzmimo slučaj kada su oficir britanske vojske i njegova porodica posmatrali kako se avetinjska kočija u koju su upregnuti konji zaustavlja na njihovom travnjaku. Sablasna kočija je bila tako stvarna da je oficirov sin došao do nje i video ono što je izgledalo kao ženska figura unutra. Slika je nestala pre nego što je on mogao bolje da je osmotri a iza nje nisu ostali ni konji ni tragovi točkova.

Koliko su takva iskustva uobičajna? To ne znamo ali znamo da je viša studija u Sjedinjenim Državama i Engleskoj pokazalo da je 10 do 17% opšte populacije videlo prikazu, što ukazuje da je takva pojava možda mnogo češća nego što većina nas pretpostavlja.

Pomisao da neki događaji ostavljaju jači otisak u holografskom zapisu nego drugi, takođe potkrepljuje tendenciju da se prikaze javljaju na lokacijama gde su počinjeni neki užasni čini ili su se odigrala neka druga neobično snažna emotivna dešavanja. Literatura koja nam je bila dostupna vrvi od primera avetinja koje se pojavljuju na mestima gde su počinjena ubistva, na poprištima vojnih bitaka. To nagoveštava i opravdava našu teoriju o hologramu, da slike, zvuci i emocije

koje se proživljavaju za vreme jednog takvog događaja ostaju zabeležene u kosmičkom hologramu. I opet se čini da emotivni intenzitet takvih događaja ono što ih više ističe u holografskom zapisu i što dozvoljava normalnim osobama da se nenamerno priključe na njih.

Međutim, mnoga od ovih prikaza izgleda da su manje proizvod zemaljskih duhova, a više slučajno zavirivanje u holografske zapise prošlosti.

Antropolog i teolog po imenu V.I. Evans otisnuo se na dvogodišnji put kroz Irsku, Škotsku, Vels i Englesku. Hteo je da dokumentuje priče koje su kružile o vilama. Tako je on išao dve godine od sela do sela i razgovarao sa starijim ljudima i beležio njihove priče. Vile koje su ljudi susretali po gudurama i mesečinom obasjanim livadama bile su različite visine. Od minijaturnih, normalnih, ljudske visine i visoke. Sve su nosile čudne kostime iz prethodnih vremenskih razdoblja.

Ove „vile“ često su se pojavljivale oko arheoloških razvalina, humki, ruševina tvrđava i sličnim mestima i učestvovala u aktivnostima povezanim sa davno prošlim vremenima. U svojoj knjizi Vera u vile u keltskim zemljama, Evans predstavlja svedočenja na stotine ljudi koji tvrde da su videli nezemaljske sukobe, mesečinom obasjane livade krcate vojnicima koji se tuku u srednjevekovnim oklopima, ili puste pašnjake koji vrve od vojnika u šarenim uniformama. Ponekad se ove bitke mogu videti u sablasnoj tišini, ponekad uz huk bitke a ponekad što je možda najjezovitije, mogu se samo čuti ali ne i videti. Po nama postoji neki nedefinisani PSI element u zemljinoj atmosferi na kojoj se ljudske i fizičke akcije i pojave utiskuju ili fotografišu. Pod nekim neobjašnjenim okolnostima, normalne osobe mogu da vide mentalne zapise holograma kao slike bačene na ekran, često kao pokretne slike.

Činjenica je da je sve manje tih prikaza sada nego pre. Postavlja se pitanje zašto? Mi mislimo da je obrazovanje širokih narodnih masa učinilo svoje. Pre su ljudi bili neobrazovani pa su verovali da je to moguće i ustvari su sami svojom verom prizivali slike iz holograma. Ovo samo potvrđuje ogromni upliv koji naša verovanja imaju pri određivanju koji će od naših izuzetnih potencijala ugledati svetlo dana a koji ne.

Bez obzira da li će nam naša verovanja dozvoliti da vidimo ove filmove iz prošlosti nalik hologramu ili će prourokovati da ih naš mozak pri obradi odstrani, tu su dokazi da oni ipak postoje. I nisu takva iskustva „viđenja“ ograničena na keltske zemlje. Imamo zapise svedoka koji su viđali fantomske vojske odevene u drevne hindusističke kostime u Indiji. Takođe u Turskoj postoje verifikovani zapisi ali najinteresantiji su ipak na Havajima. Na Havajima su dobro poznata takva sablasna ispoljavanja i ostrvske knjige su pune pripovedanja pojedinaca koji su videli fantomske procesije havajskih ratnika u perjanim ogrtačima kako marširaju s ratničkim štapovima i bakljama.

Iako mračna, dramatična intenzivnost takvim događajima daje veću važnost u holografskom pejzažu. Ne smemo zaboraviti da su u holografskim zapisima prošlosti sadržane i sve radosti ljudske rase. U suštini, to je biblioteka svega što je ikada bilo i kada bismo naučili kako da se u sistematičnom i masovnijem obimu konektujemo na ovo fenomenalno i beskonačno veliko nađeno blago, mogli bi smo da proširimo naše znanje o nama samima i o univerzumu na način na koji se još ne usuđujemo ni da sanjamo. Svakako će doći dan kada ćemo moći da manipulišemo realnošću i dozivajući slike prošlosti istom lakoćom kojom sada dozivamo program na našem kompjuteru. Čak ni ovo nije sve što bi nam više holografsko razumevanje vremena moglo ponuditi.

NEORGANSKI
ENTITETI

DEMONI

ISKUŠENJA DUŠE

Dakle, sva iskušenja duše na ovom svetu sastoje se ne samo od razumevanja i ovladavanja organskim životom, već i u tome da savladaju uticaje neorganskih bića. Oni su paraziti, ako ne već predatori i vladari organskih bića. Oni kao takvi uveliko doprinose drami života i iskušenjima kroz koje čovek prolazi i koja mora da savlada da bi postao celovita ličnost.

Tako i neorganska bića deluju kao suprotnosti organskim, sve što je za organska bića dobro, to je za njih loše i obratno. Neorganska bića, ne sva već neka posebno negativno orjentisana, sa isključivo suprotnim interesima ljudi i ljudskim dušama, stoga im se ona uvek suprotstavljaju samo zato da bi im se suprotstavljali. Zato su u religijama predstavljeni kao đavoli, nazivajući se „čovekovim neprijateljem“ i „protivnikom“.

Priroda duša je život i svako dobro kao afirmacija života. Zato je u prirodi ovih neorganskih bića, posebno reptoidnih demona iz nižeg astrala, i njihovih hibrida na ovom svetu, samo zlo i destrukcija. Sve laži na ovom svetu potiču od njih.

Njima je govorio Isus; „Vaš je otac đavo, i želje oca svojega hoćete da činite; on je bio čoveko-ubica od početka, i ne stoji na istini, jer nema istine u njemu; kad govori laž, svoje govori, jer je on laž i otac laži.“ (Jovan, 8,44.)

Sve zlo koje postoji na ovome svetu, svi kolektivni ratovi i individualni zločini, uništenje prirode, sva laž i obmana nastali su pod delovanjem negativnih neorganskih bića na ljudska tela koja nemaju dovoljno prisustva svesti duše da bi mogla sama da odlučuju o sebi i svome delovanju, nego su manipulisana i uslovljena od strane neorganskih bića.

Čovekova duša je nesposobna da čini zlo, sama njena priroda je afirmacija života i svega dobrog jer je ona refleksija Božanske svesti u ovom svetu.

Duša mora da iskusi sve mogućnosti postojanja, sve suprotnosti. Zato je potrebna strana i suprotstavljena sila koja će dušama da priredi negativna iskustva, jer one same nikada ne bi mogle da ih izazovu.

Neorganska bića deluju destruktivno na svet i ljude kroz ljude, opsedajući ih i kontrolišući njihovu svest. Tako izgleda kao da ljudi čine zlo. Ona zatim preko raznih oblika kontrole uma ljude ubedi da su to zlo oni sami počinili. To im je lako jer koriste isti um i isto telo. Najveći deo manipulacije svešću ljudi sastoji se u tome da se ljudi navedu da se identifikuju sa telom i umom, i na lažiranje objektivne svesti o široj celini. Tako se u ljudima razvija osećaj krivice i mentalitet grešnika koji povremeno deluju na stvaranje još više zločina. Problem je što nisu svi ljudi zreli da se tome odupru, većina duša na ovoj planeti je neiskusna za život u ljudskim telima. Zato lako postaju žrtve mnogo iskusnijim i starijim entitetima.

Samo tela koja koriste mlade i neiskusne duše bivaju opsednute od strane astralnih entiteta. Sama duša ne može biti opsednuta niti ugrožena ni na koji način. Samo telo može biti opsednuto, i to ono telo u kome duša nema svu svoju vlast. Sazrevanje duša na ovom svetu svodi se između ostalog i na to da zadobiju svu vlast i svoju volju u fizičkom telu.

Na ovoj planeti 90 procenata ljudi su mlade duše koje lako budu izmanipulisane. Zato je ovakav svet kakav jeste.

Ostalih desetak procenata su starije i napredne duše koje su se ovde inkarnirale da bi razvile trpeljivost i toleranciju prema mladim dušama, kao i sposobnost njihovih podučavanja. Jedna je stvar osloboditi sebe. Da bi to oslobođenje dobilo objektivnu vrednost, oslobođeni mora da pomaže drugima da se oslobode.

Stoga je vrlo mali broj ljudi koji nisu pod uticajem i opsedanjem neorganskih bića.

Zapravo najveći deo procesa oslobađanja duša na ovom svetu se sastoji u tome da se raspoznaju neorganski uticaji i da se izbori sloboda od njih. Takozvano prosvetljenje, oslobađanje duše ili vaskrsenje nije ništa drugo do povećanje procenata prisustva duše u telu toliko da je ona postala nadmoćna nad svim drugim uticajima i organskim i neorganskim.

Pošto se veliki deo neorganskog sveta proteže na više dimenzije, na astral, a te više dimenzije su za čoveka njegove unutarnje dimenzije, njegovo nesvesno, lično i kolektivno, onda je otkrivanje tih parazitskih i manipulatorskih uticaja od strane neorganskih bića veoma teško. Njih ljudi doživljavaju kao sopstvene uticaje, misli, osećaje, namere i porive. Da bi se oni raspoznali kao strani uticaji iz naše podsvesti, neophodno je potpuno osvestiti sebe i sve funkcije uma, kako bismo mogli da razlikujemo ono što mi jesmo od svega što nismo.

Takođe treba znati i prirodu misli. One u suštini nisu naše tvorevine. Misli su najfinije vibracije prirode, informacije o zbivanju prirode, one se kreću prostorom, etrom. Kao mreža ili elektromagnetna polja, slično molekularnoj plazmi koju možemo videti u kosmosu, samo u mnogo finijem obliku. Mozak je samo fini organski instrument koji može da primi te fine vibracije, da ih rezonuje, da ih zadrži i kombinuje. Kada ponavlja i kombinuje tako primljene vibracije, informacije, one izgledaju kao naše misli. Zato što nisu naše misli mogu da nam dođu kao inspiracije, kao sasvim nove informacije, ali kao demonski glasovi i uticaji koji nam ne daju mira i teraju u ludilo.

Zato je za raspoznavanje neorganskih uticaja potrebno potpuno osvešćenje celog bića, od tela do najfinijih zbivanja uma. U takvom osvešćenju, u diferencijaciji svesti, sastoji se čovekov rad na sebi, odnosno uzdizanje duše.

To je razlog zašto ti uticaji neorganskih bića uopšte i postoje: tako nas teraju da na najbrži način postanemo svesni. Neorganska bića su prirodna bića, samo nisu fizička. Ona koriste činjenicu da se sva živa bića sastoje od prirodne simbioze manjih jedinica u veće celine. Ona kao paraziti koriste organizaciju tih simbioza u svoju korist, za uzimanje energije.

Kada duša dođe u telo suočava se sa tom situacijom, da je svaka veća celina sastavljena od manjih, zato ona nije u potpunosti gospodar svoga tela, a s njim i svoga prisustva u svetu, i da rad i energiju tela koriste oni entiteti koji to mogu. Sada duša treba da se izbori za prevlast nad telom, da njime ovlada umesto parazitskih entiteta, a kada ovlada telom onda i celom fizičkom okolinom, da nesvesnu prirodu svesno preobrazi tako da bude podobna za prisutvo Božanskog kao ličnosti. Čovek na zemlji je dizajniran da obavi završni posao svekolikog postojanja, da vrati Bogu Božje, da svoju savršenu percepciju cele Božanske prirode vrati Božanskom. Zato ga sva organska i neorganska bića teraju takvom žestinom da se osvesti na sve načine.

Zato je dizajnirana ovakva istorija ljudskog roda na ovoj planeti: da bi proces čovekovog rasta i buđenja započeo iznova, od početka do kraja. Stare ljudske civilizacije su se sakrile i povukle, veći deo se stopio sa novim generacijama i otpočela je nova istorija kakva nam je danas poznata. Ipak, ostali su više nego jasni tragovi njihovog postojanja u drevnim građevinama i megalitima koje nije bilo moguće sagraditi bez visoke tehnologije. Takođe i drevno znanje iz astronomije koje nije moguće znati prostim posmatranjem sa zemlje, bez razvijene kosmičke tehnologije.

Na Zemlji se odvija konačni zaokret cele prirode ka Božanskom, što se nigde drugde nije dogodilo. To se događa kroz čoveka, kao prosvetljenog čoveka. Kroz prosvetljenog čoveka cela ispoljena priroda dolazi do svoga ishoda i smisla, do Božanskog od koga je i potekla. Tako se transformacija prirode pretvara u materijalnu kulturu i civilizaciju. Taj proces kroz ljudsku istoriju

predstavljen piramidama svuda u svetu i na svim svetovima gde su živeli ljudi. Otuda ima piramida i na Marsu. Piramide su svuda građene kao energetske mašine i transduktori energije organskog života u viši oblik energije. Bez piramida organski svet bi ostao samo to što jeste, prosta reprodukcija elementarnih životnih oblika. Prisustvo piramida uzdiže organizaciju organskog života u višu sferu, da bude podobna za prisustvo i delovanje svesti.

Otuda je piramida glavni simbol takvih društava koja upravljaju evolucijom ljudskog roda, još iz Atlantide. Stari Egipat je bio poslednji ostatak originalnih posvećenika. Od starog Egipta i oni su potpali pod vlast negativnih neorganskih bića koja su se suprotstavila ljudima i danas predstavljaju Illuminate i njihove masone kao negativne diktatore ljudskog razvoja koji, opsednuti svojim demonskim iluzijama, zamišljaju da su pozitivni.

ZAPOSEDNUTOST TELA OD STRANE NEORGANSKIH ENTITETA

Osnovni mehanizam sa kojim se odražava autoritet veštačkog spoljnog „božjeg zakona“ jeste identifikacija sa telom i umom. Koliko smo identifikovani sa telom, toliko smo otuđeni od Božanske stvarnosti, i odvojeni od samih sebe. To je apsurdno ali tačno: koliko smo identifikovani sa telom i umom toliko smo podeljenog uma i otuđeni od sebe.

Identifikacija se odražava iluzijom da mi sve činimo, pa i zlo. Čovekova duša ne čini ništa zlo. Ona zapravo nikada ništa i ne čini, ona je samo svedok i kao takva privlači sva zbivanja koja se događaju. Tako kada smo svesniji sebe kao duše onda smo uvek pozitivni i spontani privlačimo dobro i ispravno. Kada smo nesvesni uvek smo identifikovani s nečim i tada od sadržaja te identifikacije zavisi šta ćemo učiniti, a to najčešće nije dobro. Samo kada je duša slaba kao svedok zbog naše identifikacije sa nečim drugim, telo u kome se nalazi je opsednuto negativnim silama, onda to telo čini zlo. Duša je za to vreme gurnuta po strani, um nije svestan, a zaista, nakon učinjenog zla, čovek se uvek oseća kao da je neko drugi to zlo učinio, da je bio opsednut, ili da ne zna šta mu se dogodilo, da se ne seća samog čina; Negativne sile nas navode da preuzmemo krivicu na sebe, kao da smo mi to uradili ono što nam je telo uradilo. Tako one jedino mogu da deluju kroz nas da nas porobljavaju-kroz identifikaciju. Preuzimanje i osećanje krivice je temelj judeo-hrišćanskog učenja.

Njima je apsolutno neophodno da se mi osećamo odgovornim za ono što su oni učinili nama i kroz nas. Inače im jednostav-

no neće uspeti. Neophodno im je da ostanemo u neznanju o uticajima iz drugih dimenzija. Jer ako ne znamo za njih, za sve ćemo okriviti same sebe kroz identifikaciju sa telom. To tako funkcioniše. Na sve načine se skriva da su sve više dimenzije u čoveku, da je čovek upravo sačinjen od svih njih, kao mikrokosmos.

Ove sile nam zabranjuju i da pomislimo na svoju identifikaciju sa Božanskim, uče nas da je „grešno“, da je to upravo „ono što Satana želi“, da mislimo da smo mi Bog.

Naša duša je daleko veća od ovog tela, niti se rađa niti umire sa njim. Mi smo daleko veći od ovog tela.

Prava priroda čovekove duše se direktno negira tezama da su ljudi zli, koje zagovaraju upravo demonizovani ljudi, sami neorganski entiteti koji kroz njih deluju na obrazovanje i znanje. Oni time nameću ljudima osećaj krivice i manje vrednosti. Tako drže ljude u neznanju i paralisane, nesposobnim da se odupru opsednutosti i programiranja uma. Da su ljudi svesni božanske veličine svoje duše odmah bi se oslobodili svake opsednutosti. Ali njima se, kroz judeo-hrišćanske religije, nameće uverenje da ne smeju da se poistovećuju sa Božanskim ni na koji način, da mogu da budu samo u nekom odnosu sa Bogom posredstvom crkve, ne i jedino sa njim, da je jeret i grešno pomisliti na to, zatim da su sami krivi za sva zla koja postoje. Ako se đavo i spominje on je tamo negde daleko, kao neprijatelj božji, u imaginaciji i strahovima, da ih pojača. Iako su dela i posledice koje bi se mogle jedino pripisati đavolu svuda prisutne vidljive oko nas, đavo je i dalje smešten samo u verskoj imaginaciji i teologiji. Kada ga neko vidi proglašava se ludim. Tako se ljudi zarobljavaju, to je pravo značenje podele uma.

Prava religija treba samo da uči čoveka kako da svesno prepozna svoje jedinstvo sa Bogom, jer je uvek dotle bio u nesvesnom jedinstvu sa njim.

Demoni, ti neorganski entiteti su prirodni elementi, duhovi i demoni. Oni su nastali spontano zajedno sa nesvesnim umnožavanjem neorganskog sveta u svim dimenzijama. Njihova osnovna odlika je borba za goli opstanak. Oni nemaju više funkcije ličnosti radi prisustva duše i spoznaju smisla postojanja. To ima samo čovek u organskom svetu. Neorgansko područje ne stvara svoju energiju. Energiju stvaraju i akumuliraju samo organska bića u trodimenzionalnom fizičkom svetu. Akumulacija i očuvanje su odlike fizičkog sveta. Zato neorganska bića moraju da uzimaju od organskih kao paraziti. Budući da žive na višim dimenzijama od fizičke, oni lako manipulišu bićima u fizičkom svetu, koja su ograničena svojim fizičkim čulima i ne mogu jasno da raspoznaju uticaje viših planova, opsedaju ih i navode ih da deluju tako da im stvaraju hranu. Opet, da su budući prirodni stanovnici viših planova, naročito astrala, njihova hrana nije fizička hrana, već energetska, sačinjena od posebnih frekvencija koje stvaraju emocije kojima bića zrače, emocije posebno niske frekvencije, a to su negativne emocije, mržnja, strah i patnje, a posebno prisiljavaju čoveka na takvo ponašanje.

Njihovi uticaji su uvek ili indirektno negativni, tako što se prikazuje kao povoljni i čak upadljivo primamljivi da bi kasnije doveli do negativnih rezultata i čovek postao veća žrtva negativnih entiteta, njihov izvor energije. Takvi ljudi onda čine nedela oduzimanja tuđe životne energije da bi nahranili svoj negativni entitet koji ih poseduje preko nesvesnog. Pošto ti uticaji dolaze iz nesvesnog dela uma, čovek misli da je to iz njega samoga, da su to njegova nedela, mada oseća da su jača od njega, da ih čini protiv svoje volje ali je slab da im se odupre. I jeste slab zato što je svesni um mnogo slabiji od nesvesnog. Ma šta da svesni um odluči, nesvesni deo uma će uvek doneti konačnu odluku, makar i kroz obmanu svesnog uma da je njegova volja ispoštovana. Zato što je svesniji um slabiji od nesvesnog, svesni se prilagođava volji nesvesnog funkcijom laganja sebe. Zato se

sve manipulacije sa ljudima zasnivaju na uticajima nad svesnim delom uma, i na podsticanje funkcije laganja.

Negativni uticaji neorganskih entiteta iz nesvesnog su uvek prepoznatljiviji po tome što se nameću na lep ili ružan način. Nameću se na lep način glasovima ili vizijama, ubeđenjima koja serviraju svesnom umu iz podsvesti tako da on misli da je to njegova volja ili „intuicija“. Ako ne zavara čoveka njegovom „intuicijom“ onda se uvek predstavlja u religijskom kontekstu, obliku i sadržaju, kao „Bog“ „anđeli“ „Isus“ „Krišna“ „Ganeš“ „Alah“ ili šta već prema religijskom obrascu sa kojim je čovek programiran. Tada je čovek još spremniji da ga poslušava nego svojoj „intuiciji“. Kada se nameću na lep način onda računaju na želje čovekove. Kada računaju na čovekove strahove onda se nameću na strašan način, izazivaju strahove ili preko napadnih glasova ili vizija, na javi ili snu. Strahom parališu čoveka i tako ga teraju na određena ponašanja koja njima odgovaraju. Sama frekvencija na kojoj se događa emocija straha na astralu je energija koja hrani negativne entitete. Zato duhovi plaše ljude, zato je đavo ružan: da bi uplašio čoveka i takođe nahranio njegovom energijom. I da bi ga onesposobio da objektivno vidi šta se događa i tako se oslobodi uticaja, jer u strahu prestaje svako objektivno rasuđivanje.

Treba znati još i to da negativni entiteti retko kada deluju sami na čoveka, iznutra, iz njegovog nesvesnog. Oni se pri tome uvek uveliko pomažu i spoljnim delovanjem na čoveka preko drugog čoveka koji je već pod njihovim uticajem, koji radi za njih. On će „upoznati“ osobu i navesti ga na neko određeno ponašanje koje će ga uvući u život koji pogoduje opsednutosti. I samo fizičko prisustvo, manje ili više intimno, može da pomogne da neorganski entitet pređe sa jednog čoveka na drugog.

Nisu svi neorganski entiteti negativni. Većina su samo paraziti koji žive od čovekove energije prikačeni za njegovu auru. U njihovom je interesu da im domaćin živi tako da može da ih hrani. U tu svrhu dozvoljavaju mu prosečnu duhovnu i

ekonomsku egzistenciju. Ali samo onakvu kakva neće da ugrozi njihov opstanak. To je posebno vidljivo kod vernika kod neke religije koji ne žele ni da čuju za druga učenja. Prema svakoj informaciji koja bi mogla da ih osvesti i oslobodi pokazuju izrazito neprijateljstvo i odbojnost. Zato je ubeđenje da postoji samo ovaj svet u da ne postoje demoni, ili su samo drugi opsednuti njima, uobičajan mentalitet takvih blago opsednutih ljudi.

Demon opseđa i iskušava grešnike, tj. one koji su pogrešili u nečemu, u načinu vođenja svojih života. Ispravne i napredne ljude demoni ne mogu da iskušavaju. Oni spopadaju samo slabe i „grešne“ tj. koji čine greške.

Postoji manji procenat ljudskih tela koja žive potpuno bez ljudske duše. To su oni koji su opsednuti izrazito negativnim entitetima. To su svakako oni koji čine najokrutnije zločine. Zato za njih kažemo da su „bezdušni“, da su „neljudi“ ili se u vezi njihovih nedela pitamo „kako čovek može tako nešto da učini“. I nije ih počinio čovek, bar ne čovek sa ljudskom dušom. Počinio ih je uvek neorganski entitet izrazito negativan, poznat kao demon koristeći telo čoveka. Poznata su svedočenja ljudi koji su bili učesnici bitaka u ratovima da u tim trenucima najžešćih okršaja ljudi postaju opsednuti, da su činili dela koja normalan čovek fizički ne bi mogao niti hteo da učini, i da oni sami nisu svesni da ih čine, da su bili opsednuti u tim trenucima.

Treba zapamtiti da čovek sa ljudskom dušom nikada ne čini zlo. Zato onaj ko čini zlo sasvim sigurno nije čovek niti ima ljudsku dušu. To je demon koji po kosmičkoj dijalektici suprotnosti predstavlja suprotnost dušama, koje se inkarniraju u ljudski oblik radi postizanja savršenog odraza Božanskog u sebi. Ovi demoni su prosta negacija svih ljudskih težnji i svega što je ljudsko. Po tome se mogu lako prepoznati; oni su jednostavno suprotstavljeni svemu što je dobro za ljude.

Ovu suprotnost je lako razumeti ako se podsetimo da je stvar u frekvencijama, pa je tako i mržnja samo suprotno usmerena frekvencija od ljubavi. Jedna od najčešćih osobina demonizovanih je da živi na tuđ račun, da nikada ne zarađuju pošteno za svoj život. Oni mrze rad, nesposobni su za rad, za odgovornost za stvaranje. Pošto su u suštini samo paraziti, znaju samo da uzimaju.

Demonizovani ljudi se dele na dve vrste: na važne i nevažne. Važni učestvuju u demonizaciji drugih ljudi i zato umeju vrlo vešto da se ponašaju u društvenom i političkom životu. Nevažni su samo baterije koji snabdevaju demone životnom energijom i služe kao potrošna roba, za vršenje raznih zločina, za krađu tuđe energije (ubistva, nasilja).

Treba znati da slučajevi opsednutih ljudi i „isterivanje đavola“ iz njih jeste samo predstava za obmanjivanje ljudi da opsednutost samo tako izgleda. Tu predstavu izvode i režiraju sami demonizovani ljudi i njihovi hibridi na vlasti, pre svega u crkvi. Oni često rade zajedno, po dogovoru, demon uđe u nekoga, onda sveštenik dođe da obavi ritual isterivanja, i tako crkva pokaže i dokaže svoju moć. Oni snimaju i filmove („Isterivač đavola“) da bi popularizovali ovu obmanu kako izgleda opsednutost, sa puno brutalnih i odvratnih scena. Možda neki niži demon tako opседа ljude, na očigledan i ružan način, ali najmoćniji i najgori demoni uopšte ne opsedaju ljude na takav način. Oni su u njima neprimetni, ponašaju se vrlo lukavo i kulturno, imaju ogromno znanje, vešto vladaju ne samo čovekovim telom koje su zaposeli, nego i drugim ljudima, pa i čitavim narodima. To su najviši crkveni velikodostojnici, političari i aristokrate. Najmoćniji ljudi na svetu.

Postoji još jedna karakteristika demonizovanih ljudi, a to je borba za vlast. Biti na vlasti znači veličati sebe i potčinjavati druge, iskorišćavati sve radi sebe. Čovek sa dušom nikada ne želi da ima vlast nad drugim ljudima, jer u svima drugima takođe

vidi dušu. Zatim, pošto je duša božanskog porekla, ne treba joj nešto tako malo kao vlast u smrtnom telu na ovako niskom svetu. Duša samo može da deli i želi isto dobro drugome kao sebi samoj. Samo onaj ko nema dušu ili mu je potpuno potisnuta i nije svestan, može da želi vlast na ovom svetu ili nad drugim čovekom.

Ljudska tela koja žive bez kvalitetne duše su na najvišim položajima vlasti na ovome svetu. To su svi verski i politički vladari i sva aristokratija, svi vlasnici korporacija. Oni su pokretali sve ratove u istoriji, kontrolišući obe zaraćene strane. Nikada se ljudi sami ne bi ubijali. Nikada duša ne bi išla protiv duše, protiv same sebe, niti protiv prirode koju same podržavaju i razvijaju, a korporacije tako automatski uništavaju prirodu i proizvode sukobe među ljudima, kaos i nestabilnost, da je očigledno da to ne mogu ljudi sa dušom da urade. Postoji toliko destruktivnosti u svetu da je nemoguće da je ona spontana, ili da je u pitanju neznanje, jer danas postoji i znanje i tehnologija da ljudi žive kao u raju. Samo prisustva resursa i znanja dokazuje da je sva ova destruktivnost sistematski planirana sa najvišeg nivoa vlasti i moći. Samo postojanje ovolike destruktivnosti prema prirodi samim ljudima je dokaz da ona ne može da potiče od samih ljudi. Ma koliko bili nesvesni i glupi, ne mogu da idu protiv samog instinkta opstanka jer to ni životinje ne bi mogle. Čovek danas poseduje znanje i tehnologiju sa kojom može sa Zemlje džojstikom da upravlja robotom na Marsu, a istovremeno veruje u Boga koji je devici napravio sina, koji će da pomogne da leševi njegovih vernika u Sudnjem danu, danu kada ceo svet propadne jer će taj Bog da ga uništi, ožive, ustanu iz grobova i odu kod tog Boga i tako se „spasu“. (Niko ne kaže zašto se ne bi spasli bez uništenja sveta, njegovim preporodom) i tako verovanje je zakonom zaštićena institucionalna religija i osnova kulture. Ti apsurdni su dokaz da neko to drugi radi nad ljudima, neko ko nije čovek. To ljudski um ne bi mogao da smisli. Onaj ko ne

veruje u demone i vanzemaljce, trebalo bi da veruje u činjenice realnosti u kojoj živi. Sve je to dokaz da nas kontrolišu negativni vanzemaljci-reptoidi, kako bi kontrolisali ljude i vladali njima.

Pored opsedanja, čovekom se manipuliše i programiranjem uma. Sva takozvana demokratija se svodi na manipulaciju kolektivnom svesću, da bi se nastavila i sama održavala kontrolisana vladavina nesvesne i neuke većine i potisnula moć svesne manjine, a „ljudska prava i slobode svode se na perverznu razuzdanost.

Programiranje rade oni koji su već opsednuti, hibridi demona i ljudi, da bi tako proširili svoj uticaj, jer nije praktično da se deluje samo opsednutošću. Programiranje omogućava da se čovek ponaša kao opsednut i kada nije direktno opsednut. Programiranje se pretvara u kulturu življenja.

Programiranje uma se zasniva na činjenici da um predstavlja sistem obrazaca sa kojima svest kreira realnost. Um je već sistem programa sa kojima se tumači i kreira realnost. Zato on može lako da se modifikuje nekim novim programima, ili „virusima“ koji će te programe da promene, preusmere, zaustave ili pokrenu po komandi.

Postoji kolektivno i individualno programiranje uma ljudi.

Kolektivno se obavlja preko religija, nauke, obrazovanja, medija, kreiranjem javnog mnjenja, politikom, manipulacijama ekonomijom, hemijskim uticajem preko hrane i lekova, tehnologijom (mikročipovi i ELF talasi) Danas je individualno programirano oko 2% celokupne populacije ljudi na Zemlji. Samo u Americi oko 14 miliona ljudi.

Čovek koji je mehanizovan i programiran na neki način, sam ponavlja ono što je naučen da raditi usled neznanja o tome da je manipulisan, ubeđen je da je sam svojom voljom počinio dela i nedela. Misli da je to realnost u kojoj živi i koju ne može da promeni.

Svakako, život i pored svih zavera opstaje i ide nekako dalje, ali to je samo zato jer je jači od svih pokušaja destrukcije. Nijedna zavera ne može da osujeti nameru Božanskog i prirodu ispoljavanja svesti i života. Može samo da nanese lokalnu štetu nekim pojavama unutar tog plana. Nijedna zavera protiv ljudi da odnese pobedu, jer ljudi postoje zbog božanskih razloga, ali može da nanese mnogo štete, patnje i iskušenja, više nego što je potrebno. Takođe i negativnim entitetima koji to sve rade nije u interesu da unište svoj posed, izvor hrane. Tu se događa ravnoteža, ne baš fina, između puštanja ljudi da žive svoj život i vlasti nad njima. Da se neko spolja meša u ljudski razvoj očigledno je po tome što je čovečanstvo hiljadama godina živelo na isti način bez tehnologije, a onda se najednom za stotinak godina iz blata vinulo u zvezde. Pitanje je koliko bi se harmoničnije i brže razvijalo bez stranog mešanja sa strane.

Ovo je univerzum slobodne volje i ispoljavanje svega što može da se ispolji. Zato i zlo može da se ispolji, ali isto tako može i da se spreči. Ne bi trebalo da previdimo postojanje sistematske destrukcije nad ljudima samo zato što smo još uvek živi. Jer tada može mnogo krupnih događaja da nam se dogodi, da nas skupo koštaju, a da tek naknadno budemo svesni zašto i kako su se dogodili i kako smo mogli da ih sprečimo.

Na primer, i Prvi i Drugi svetski rat su detaljno isplanirani i vođeni iz jednog centra od strane jezuita iz Vatikana, oni su preko Katoličkog centra u Berlinu doveli Hitlera na vlast, knjigu „Majn Kampf“ napisao je Štempfle a pripisana je Hitleru. Jevreji Rotšildi, bankari Vatikana, finansirali su Hitlera od dolaska na vlast od kraja rata preko Engleske banke, Jevrejin Rokfeler ih je takođe finansirao i prao njihov novac preko njujorške banke, i poklonio je nacistima licencu za proizvodnju goriva iz uglja, da bi imali goriva za rat; IBM im je dao prvi računar, tada najsavremeniju tehnologiju, za obradu podataka logoraša (zato su im istetovirani brojevi): Po završetku rata Jozef Mengele je

završio u jednoj vojnoj bazi u Kaliforniji kao dr. Green i nastavio sa svojim eksperimentima do sedamdesetih godina.

A šta su vas učili u istoriji? Da li su vam rekli da su i Staljin i Mao Cetung bili školovani od strane jezuita, i pod njihovom kontrolom sve vreme? Staljin je bio Hazar.

Josif Visarionovič Džugašvili, je ruska verzija njegovog gruzijanskog imena, a prvobitno ime mu je bilo Soslan Džugajev, njegova hazarska porodica sa tom promenom imena asimilovala u gruzijansko društvo. „Džugajev“ znači „jevrejinov“ a „Džugašvili“ znači „sin Jevrejina a u tom delu sveta gde je on živeo nije bilo nikakvih pravih Jevreja osim Hazara, jer je to nekada bilo carstvo Hazara koje su Rusi razorili. Ti Hazari su preuzeli judaizam u devetom veku i postali Aškenazi Jevreji. Raširili su se po celoj Evropi („postali su Istočnoevropski Jevreji“). Danas vladaju Izraelom. Oni gaje posebnu mržnju prema Rusima koji su im uništili carstvo. Zato kada su jezuiti isplanirali Boljševičku revoluciju i rušenje Ruskog carstva, oni su rado dočekali da preko Aškenazija Rotšilda pokrenu i finansiraju boljševičku revoluciju, budu njihovi glavni nosioci i sprovedu jedan od najvećih genocida na svetu nad Slovenima i tako unište zdrav potencijal ruskog naroda koji se do danas nije oporavio.

Mao Cetung je bio takođe školovan od strane jezuita, i pod njihovom kontrolom sve vreme?

Koliko milioni ljudi tada nebi izginulo i pretrpelo najveće patnje da su ove činjenice bile odmah poznate? Možda je ovo pitanje suvišno, jer oni koji su sve to izveli i dalje su na vlasti. Vi njihove ljude birate na izborima svaki put.

Još jedan primer: Koliko bi miliona života bilo pošteđeno zbog sukoba hrišćana i muslimana, i muslimana sa drugim narodima, da su ljudi znali da je Rimokatolička crkva stvorila islam, da je finansirala islamska osvajanja, da i danas kontroliše islam i islamski terorizam preko islamskih tajnih društava i bratstava, da

tu činjenicu dobro znaju najviši krugovi u islamskim državama, posebno vladarska porodica Saud u Saudiskoj Arabiji, koja je istog porekla kao i Britanska kraljevska porodica Vindzor (koja je nemačkog porekla Saxe-Coburg i Gotha), da čak postoje i Muhamedova svedočenja o tome koja se kriju od naroda?

Masovnu kontrolu uma vladari su sprovodili ranije kroz religiju i kontrolu znanja. Danas je nastupilo Novo doba (New Age), tehnologija olakšava stvar, pa se kontrola postiže preko hemijskih sredstava, raznih otrova u hrani i lekovima, mikročipovima, medijima, ekstremno niskim frekvencijama (ELF) i na sve druge načine kroz politiku i obrazovanje. Najnoviji metod pokoravanja ljudi od strane neljudi je genetski modifikovana hrana (GMO) njome se genetski modifikuju i degenerišu ljudi. Demoni su nekada bili samo đavoli iz religijskih dogodovština, danas su i oni dobili tehnološku moć.

DUŠA I SMRT
FIZIČKOG TELA

SMRT OMOGUĆAVA ŽIVOT

„Zaplašite ljude smrću“. Ta taktika je bila prilično uspešna hiljadama godina, jer sve što možemo da vidimo u pogledu smrti da kada jednom preminemo, ovde više ne postojimo a to stvara veliki strah u nama. Od kada čovek postoji ljudi su pokušavali da saznaju šta se nalazi „sa druge strane života“. Ali, šta ako uopšte nema „druge strane“? Najzad, mnogi od nas svakodnevno umiru, a trenutak koji nazivamo smrću je, u stvari, samo produžetak tog procesa. Ako već umiremo, a imamo snažnu veru u život posle fizičke smrti, smrt je izgubila svoju moć da proizvede strah. Međutim, umiranje do smrti je prirodan proces koji se unutar ćelija odvija sve vreme. Život je prepleten sa smrću, što možete videti svaki put kada se isperuta i odumire ćelija kože. Ovaj proces je isti kao kod drveća sa koga opada lišće, i biolozi smatraju da je smrt način da se regeneriše život.

Ova osoba koja ste danas nije ista ona osoba kada ste imali deset godina. Vaše telo se u svakom pogledu izmenilo od vremena kada ste bili desetogodišnjak. Nijedan od molekula u vašem telu nije isti, a ni vaš um. Sugurno je da danas ne razmišljate isto kao desetogodišnjak kada ste bili.

Vi umirete u svakom trenutku da biste mogli da se stvarate. Dakle, kada kažemo da duša napušta ljudsko telo u trenutku smrti, bilo bi ispravnije reći da telo napušta dušu. Duša nema gde da ode, ako ne idete nigde kada umrete, vi mora da se već nalazite ovde. Ovo je jedan od paradoksa kvantne fizike čije se razumevanje produbljuje nakon što prvobitno spoznamo odakle stvari, zapravo dolaze.

Svakako da ne dolaze iz uma. Ako hoćete da spremite šniclu za večeru, ta se šnicla ne nalazi u vašem umu. Kada se nećega

prisetite, naprimer kako se sprema šnicla vi ustvari ostvarujete događaj. To čega se prisećate nije lokalizovano, nema specijalno mesto gde se nalazi, ne nalazi se u vašem mozgu. To sećanje dolazi iz Polja o kome smo već pričali. Vi ste to polje. Vi ste sastavni deo tog polja.

Svi pravimo greške kada se identifikujemo sa događajima koji dolaze i odlaze. Oni dolaze iz tog Polja i odlaze opet u to polje. To polje u bukvalnom smislu znači „prostor“, ali u širem smislu predstavlja duševni prostor, polje svesnosti. Kada umrete, ne idete nikuda jer se već nalazite u polju koje je svuda.

Zamislite kuću sa četiri zida i krovom. Ako kuća izgori zidovi i krov će se srušiti. Ali, prostor iznutra nije oštećen. Možete da iznajmite arhitektu da vam nacрта projekat nove kuće, a nakon što je sagradite, prostor unutar nje i dalje ostaje nedirnut. Gradeći kuću, samo izdvajate neograničen prostor u unutra i spolja. Zar nije naše telo kao kuća. Ono je napravljeno na rođenju i izgoreva kada umrete, i ako duševni prostor ostaje neizmenjen, ali ostaje neograđen.

Posedujem televizor sa daljinskim upravljačem, i kada pritisnem dugme mogu da promenim program sa CNN-a na MTV ili Animal planet. Sve dok ne pritisnem daljinski upravljač, ovi programi ne postoje na ekranu; čini se kao da uopšte ne postoje. Ipak, ja znam da se svaki od ovih programa, u potpunosti i celini, nalazi u vazduhu kao elektromagnetna vibracija koja čeka da bude izabrana. Na isti način vi postojite u prostoru, Polju pre nego što vaše telo i um pokupe signal i izraze ga u trodimenzionalnom svetu. Vaša duša je nalik višebrojnima kanalima koji su dostupni na televiziji; vaša karma (sudbina) bira program.

Kako će izgledati kada umrete? Možda će to biti nalik na menjanje kanala na televiziji. Apsolutni prekid između života i smrti je iluzija.

BLISKI SUSRET SA SMRĆU

Do danas su gotovo svi čuli za bliske susrete sa smrću, slučajeve kada osobe proglašene klinički mrtvim, tokom reanimacije napuštaju fizičko telo i posećuju nešto što liči na carstvo života posle smrti. U našoj kulturi su izašli u javnost 1975, kada je Rejmond A. Mudi mlađi, psihijatar i doktor fiziologije objavio svoje istraživanje na ovu temu u bestseler knjizi *Život posle smrti*. Nedugo zatim, Elizabet Kubler Ros da- je i ona u isto vreme provodila slična istraživanja i dobila iste rezultate kao Mudi. Što je više istraživača dokumentovalo ovu pojavu, postajalo je sve jasnije da su neverovatno rasprostranjeni. Galupova anketa je 1981. pokazala da osam miliona odraslih muškaraca je doživelo NDE.

Čini se da su bliski susreti sa smrću kao i vantelesna iskustva univerzalni fenomen. Oni su opširno opisani u Tibetanskoj knjizi mrtvih iz osmog veka i u 2500 godina staroj egipatskoj Knjizi mrtvih. U Knjizi X svoje Republike Platon daje detaljan prikaz grčkog vojnika Er, koji je oživeo samo nekoliko sekundi pre nego što je pogrebna lomača trebalo da bude upaljena. Rekao je da je napustio svoje telo i išao kroz „tunel“ do zemlje mrtvih. Velečasni Bid daje sličan opis u svom radu *Istorija engleske crkve* iz osmog veka a Karl Zaleski na Harvardu predaje izučavanje religije, u svojoj knjizi *Putovanje u druge svetove* ističe da je srednjovekovna literatura prepuna prikaza NDE.

Osobe koje su je doživele nemaju posebne demografske karakteristike. Nisu važne godine, ni pol, rasa ni veroispovest ili duhovna verovanja, nivo obrazovanja ili mesta prebivališta. Ni

posebno religiozne osobe nemaju veće šanse od nevernika da dožive NDE.

Čovek na smrti se iznenada nađe kako lebdi iznad svog tela i posmatra šta se dole događa. Trenutak zatim on velikom brzinom putuje kroz mrak ili tunel. Neki čuju nesnosnu buku, zvonjavu, neki nestvarno lepu muziku. Svi pričaju da ulaze u carstvo zaslepljujuće svetlosti gde ih dočekuju preminuli rođaci i prijatelji. Mnogi vide lepe predele, livade prepune cveća, potoke, lepše od bilo čega što je viđeno na zemlji. U ovom svetlom obasjanom svetu on ne oseća ni bol, ni strah i obuzet je osećanjem radosti, ljubavi i mira. Susreće se sa „bićem svetlosti“ koje ga podstiče da prođe kroz svoj „film života“, panoramsko odigravanje njihovog života. On želi da ostane, međutim biće mu kaže da nije njegovo vreme još došlo i da mora da se vrati u zemaljski život i ponovo uđe u svoje fizičko telo.

Iako kod različitih kultura postoje razlike ipak sve se svodi na isto. U Sjedinjenim Državama bili su skloni da veruju da vide biće svetlosti kao hrišćanski verski lik a Indijci su ga opažali kao hindu božanstvo. Srž iskustva je suštinski bila ista.

Nauka pokušava da ignoriše ovu dokazanu pojavu pa po ortodoksnim shvatanjima NDE samo su halucinacije, postoje značajni materijalni dokazi da to nije slučaj. Kada su u kliničkoj smrti, oni su van tela i mogu da saopšte detalje koje ne bi mogli da saznaju posredstvom normalnih čula. Na primer Mudi, izveštava o slučaju u kojem je žena napustila svoje telo za vreme hirurške intervencije, lebdela je po čekaonici i videla da njena ćerka nosi raspareni šal i kapu. Ispostavilo se da je služavka tako žurno oblačila devojčicu da nije ni primetila grešku i bila je zaprepašćena kada je majka koja fizički nije videla devojčicu tog dana prokomentarisala tu činjenicu. U drugom slučaju nakon što je napustila svoje telo odlebdela je u hodnik bolnice i čula kako njen dever kaže prijatelju da će odložiti službeni put jer će sutra

morati da nosi sanduk svoje snaje. Nakon što se žena oporavila ispričala je deveru i zamerila mu je što je tako brzo otpisao.

Istraživači NDE pronašli su da i pacijenti koji su slepi i koji godinama ne opažaju svetlost mogu da vide i tačno opišu šta se događa oko njih kada su napustili telo. Oni su mogli da opišu boju, stil odeće i nakit koji su prisutni ljudi nosili.

U jednom slučaju žena se našla u tunelu i dok se približavala carstvu svetlosti videla je svog prijatelja kako se vraća nazad! Dok su se mimoilazili, prijatelj joj je telepatski poručio da je umro ali da ga šalju nazad. I ženu su poslali „nazad“ i nakon što se oporavila otkrila je da je njen prijatelj imao zastoj srca u približno isto vreme kada i ona svoj doživljaj.

Ako i dalje postoji sumnja da su to halucinacije evo jednog dokaza koji to demantuje. NDE se pojavljuje kod pacijenata čiji EEG pokazuje ravnu liniju. Pod normalnim okolnostima kad god osoba govori, misli, zamišlja, sanja, ili radi bilo šta drugo njen EEG registruje ogromnu količinu aktivnosti. Čak se i halucinacije mogu meriti na EEG. U slučaju da su to bile samo halucinacije EEG aparat bi ih registrovao.

Zaključak je neizbežan: ljudi koji dožive NDE ne pate od halucinacija ili obmanjujućih fantazija, već zaista posećuju potpuno drugi nivo realnosti.

Tako da postoje istraživanja koja dokazuju da pojedini ljudi imaju tu sposobnost koju su stekli dugim vežbanjem meditacije da mogu da izađu iz svog fizičkog tela i da odozgo gledaju na svoje telo koje leži na krevetu. Pričali su kada se vrate u svoje materijalno telo šta su radili lekari za to vreme. Ne moraju uvek da budu u bolnici mogu da budu i u svojoj kući sa svojim prijateljima.

ŠTA JE SMRT

Smrt je negacija života. Smrt predstavlja suprotnost života. Šta je život? Život je nešto što nije smrt. U čemu je onda razlika? Ako posmatrate ćelije. Ona koja je živa i ona koja je upravo umrla. Imaju potpuno istu hemijsku osnovu. Potpuno iste enzime. Sve imaju potpunom identično osim jedne male stvari, a to je da je jedna mrtva. Tu malu razliku ni jedan naučnik nije do sada uspeo da objasni. Moguće je bilo zamrznuti život a onda ga ponovo vratiti, ali nikada nije bilo moguće smrt vratiti u život.

Smrt je univerzalno iskustvo ljudske egzistencije. Pa ipak, čovek najčešće smrt ne doživljava kao nešto stvarno, već kao nešto apstraktno, neshvatljivo, kao nešto što nema nikakve veze sa njegovim životom. Zato i smrt nema nekog većeg uticaja na njegov život. Izgleda da niko ne veruje da će jednog dana umreti. To je uvek nešto što se događa drugome, mada znamo da ćemo umreti ipak duboko u sebi ne možemo u to poverovati. Smrt je za mnoge ljude toliko strašna, neobjašnjiva i tako neprihvatljiva da potiskuje svaku svest o njoj. Celi život se sastoji iz nastojanja da ne mislimo na smrt.

Nepoznata priroda smrti oduvek je na razne načine podsticala ljudske interese da pronikne u tu misteriju. To je našlo izraza u religiozna verovanja, u umetnosti, mitologiji, filozofiji i fokloru. Odnos prema smrti inspirisao je stvaranje monumentalnih arhitektonskih spomenika i zdanja (piramide, grobnice, nekropole). Svoje shvatanje smrti kao prelaza iz jednog materijalnog sveta u drugi nematerijalni, ljudi su izražavali u predstavama o zagrobnom životu i reinkarnaciji.

Mi ljudi ne umiremo samo na kraju našeg života, nego stalno od rođenja do telesne smrti.

Smrt fizičkog tela nije kraj postojanja, pošto ljudska suština, naša duša i naša svest ne umiru. Takozvana „smrt“ je prelazak astralnog tela sa punom svešću iz egzistencije grube materije u egzistenciju mnogo finije materije u jednu drugu stvarnost. Ono što mi zovemo smrću samo je prestanak bioloških funkcija fizičkog tela koje zbog prirode njegove materije ima određeno vreme trajanja i koje mora, prema prirodnom zakonu, kao i svaka druga materija, da se raspadanjem uključi u cikluse obnavljanja i kruženja materije.

Naše astralno telo posle smrti, kraja biološkog tela potpuno svesno, sa istim karakterom, intelektom i istim izgledom fizičkog tela, odlazi u druge dimenzije, da bi tamo provelo određeno vreme zbog samog usavršavanja svesti duše.

Svremena nauka tvrdi da je energija neuništiva, ujedno dokazujući da je naša svest čista energija, nameće se logičan zaključak da naša svest i posle smrti biološkog tela nastavlja dalje da postoji.

Pitate se onda svakako šta je smrt? Tvorac je smrt poistovetio sa spavanjem. U svim svetim tekstovima naći ćete uvek kad neko umre Tvorac kaže da spava. Šta znači spavati? Znači da je svest napustila materijalno telo i otišla na astral spremajući se da se evolucijom polako uzdiže do duhovnog sveta težeći da se vrati i sjedini sa Tvorcem.

Isus je rekao da je devojkicu koju je vratio iz mrtvih spavala. Lazar je isto spavao kada ga je Isus probudio i izveo napolje iz grobnice u kojoj je ležao, znači svi mrtvi spavaju Isus je samo nekoliko njih razbudio da pokaže ljudima da je to moguće i da to čeka sve ljude. Ustvari Isus je vratio njihovu svest sa astrala u materijalno telo i ono je oživelo. Zašto spavanje i šta je spavanje? Za onoga koji spava to je samo trenutak, a da li je on spavao četiri

sata, deset sati to je svejedno, jer za njega je kad se razbudi to samo trenutak. Može da spava i sto godina i hiljadu godina i deset hiljada godina a kada se razbudi to je za njega samo trenutak. On se seća samo zadnjeg trenutka kada je legao da spava i ništa više.

Taj period smrti je spavanje tvrdi Tvorac, jer on lepo kaže: „Ja sam Bog živih a ne mrtvih“. Kada ovo znamo ne treba da se više bojimo smrti. Oslobođeni smo od straha smrti. Problem smrti je najveći problem čovečanstva! Da li možemo da shvatimo taj problem ili je on van našeg razuma?

Da je smrt spavanje u Bibliji se kaže 53 puta. Vi spavate u Isusu jer je Isus Bog živih. Biblija kaže ako ste u Hristu onda ste kao u snu, Bog će vas probuditi u poslednji dan. U drugom Hristovom dolasku će te se razbuditi. Spavaćete do dana vaskrsenja.

Mi mislimo da treba da odbacimo zablude konvencionalne nauke i pođemo jednim sasvim novim putem. Konvencionalna nauka ili biologija koja je nauka o životu koja tvrdi da je smrt jedna neminovnost. Oni tvrde da je čovekov život samo put između dve bolnice. U jednoj se rađa u drugoj umire. Ako znamo da je nauka primenjena logika, hajde onda da razmišljano sasvim drugačije. Hajde da pođemo od nove nauke palentologije koja se nalazi u okviru geologije i koja proučava život u prošlosti i da na osnovu proučavanja prošlosti može da se predvidi budućnost. Za nas je smrt neprijatelj. Mi bismo to formulisali malo drugačije.

Smrt je pobeđeni neprijatelj. To je tvrdio otac fizike, Isak Njutn, otac mikrobiologije Luj Paster, otac genetike Gregor Mendel, najbolji poznavalac ljudskog tela Leonardo da Vinči. Ako četiri najveća uma čovečanstva to tvrde, hajde da vidimo sa kakvom to argumentacijom oni to raspolažu, ali pre toga red je da prvo vidimo šta kaže konvencionalna nauka koja se bazira na evoluciji ne samo u životinjskom i biljnom svetu već i u Kosmosu. Svi znate njihovu teoriju praska, čuvenu eksploziju

u Kosmosu. Suština njihovog pogrešnog učenja je da iz nežive materije nastaje život.

Po Luju Pasteru, Gregoriju Mendeli, Isaku Njutnu, Mike-landělu da Vinčiju život nastaje samo iz života. Treba da shvatimo da je jednoćelijski sistem samo jedne ćelije složeniji nego ceo London, gde postoje milijarde kombinacija. Ajnštajn tvrdi da je čoveka stvorila bezlična sila. Mi tvrdimo da je čoveka stvorio Tvorac. Zar nam kloniranje ne govori o tome u prilog? Fizičko će možda postojati ali duhovno neće nikada. Svako bi imao zasebnu svest.

Svako živo stvorenje održava Neko. Drveće nema svest, pa ipak svakog proleća ono se rascveta, raste i daje plodove. Ko ga održava? Čovek svakako ne jer raste tamo gde i nema ljudi.

Sada kada znamo da postoji potencijalni davalac života onda možemo da kažemo da je smrt potencijalni pobeđeni neprijatelj.

ŽIVOT POSLE SMRTI

Šta je ustvari smrt? Da li je to kraj ili početak nečega? Ne to nije kraj, a ni početak nečega već je to jednostavno stanica na beskrajnom putu duše koja može da pretvori kralja u prosjaka i obrnuto. S mogućnošću beskrajnog ponavljanja života koji se proteže napred i nazad. Smrt ništa ne okončava, ona omogućava beskrajne avanture. Ideja da imamo telo učvršćeno u prostoru i vremenu samo je privid. Kosmos koji mi doživljavamo, s drvećem, biljkama, životinjama, ljudima, kućama, zvezdama, samo je svest koja se ispoljava na određenoj frekvenciji.

Sve frekvencije postoje u prirodi u isto vreme, ali, ipak, doživljavamo samo ono što vidimo. Različiti načini postojanja predstavljaju različite frekvencije svesti. Svet fizičke materije samo je jedan izraz određene frekvencije.

U dvadesetom veku nauka je shvatila da su svi čvrsti predmeti zapravo sačinjeni od nevidljivih frekvencija koji vibriraju. Kao što postoje različiti nivoi materijalne stvarnosti, takođe postoje različiti duhovni nivoi.

Zemlja je gust duhovni svet, postoji više duhovnih nivoa nama poznatih kao astrali. Postoji beskrajno mnogo astralnih nivoa podeljenih u viši i niži astralni svet, a čak i najniži vibriraju na višoj frekvenciji od materijalnog sveta.

Osoba sa proširenom svešću može da uđe unutra i da čuje, oseti vibracije viših nivoa. Naprimera, u astralnom nivou možete videti svoje telo. U nižim astralnim nivoima nalazimo vidovitost, telepatiju i druge prefinjenosti pet čula, zatim duhove, duše rastavljene od tela i duše koje su iz različitih razloga „zaglavljene“ između svetova. To se obično dešava kada za takvom umrlom

osobom isuviše se tuguje i pati, i ona jednostavno ne može da ode. Ona čeka da se smanje bol i patnja za njom. Kada kažemo Duh, to znači bukvalno Svest koja ispunjava svaki nivo postojanja. Duh (Svest) na astralnom nivou igra uloge. Tu se mogu videti likovi bogova i boginja, anđela i demona. Ovde na našem nivou doživljavamo Duh kao čvrstu materiju. Na astralnom nivou doživljavamo bića i predele koja ona naseljavaju što možemo nazvati snovima.

Kosmos nema određenu lokaciju, ne može biti ucrtan na mapi. Posle smrti prestajemo da budemo locirani. Trenutno ste u centru univerzuma koji se u beskonačnost proteže u svim pravcima, a ipak neko na drugoj strani sveta takođe je u centru univerzuma jer se beskonačnost i za njega proteže na sve strane. Ako ste oboje u centru univerzuma, oboje morate biti na istom mestu. To što vam deluje da se nalazite na različitim mestima jeste tvorevina čula. Zasniva se na prizorima i zvucima koji su lokalnog značaja. Vi niste lokalni događaj.

Slično tome svaki trenutak je centar vremena zato što se beskonačno prostire u svakom trenutku u svim pravcima. Zato je svaki trenutak isti kao i bilo koji drugi.

Slično tome svaki trenutak je centar vremena zato što se beskonačnost prostire u svakom trenutku u svim pravcima. Zato je svaki trenutak isti kao i bilo koji drugi. Kosmos, s obzirom da nije lokalizovan, nema gore dole, sever i jug, istok i zapad. To su samo referentne tačke pogodne za nas na našoj frekvenciji. Proces transformacije posle smrti nije kretanje ka nekom drugom mestu ili vremenu, to je samo promena kvaliteta naše pažnje. Možete videti samo ono ka čemu vibrirate.

Zato tvrdimo da duboka meditacija nije nepokretno stanje, to je lansirna rampa svesti. Kada osoba umre od srčanog udara u bolnici a onda je povrate i ona svedoči o iskustvu bliske smrti, ta osoba koristi različite lansirne rampe.

U oba slučaja postojala je promena kvaliteta pažnje. U meditaciji dubokom nivou svesti prolazi se kroz proces paralelne smrti. Čula zamru jedno po jedno. Kada čovek umire, poslednje nestaje čulo sluha, koje se javlja prvo po rođenju. Zvuk je ekvivalent vibracije koja telo drži na okupu, ima smisla da ono nestaje poslednje.

Kako naša gruba čula sve više otupljuju, ona istančana, fina se izoštravaju. Posle smrti i dalje vidimo i čujemo, ali predmeti nisu više fizički. Sastoje se iz onoga što želimo da vidimo na astralnom nivou: nebeski prizori i zvuci, bića i blještava svetlost. Imali smo više primera da vidimo gde osoba koja umire govori da je sa njom osoba koju je mnogo volela i koja joj je mnogo značila u životu i koja nije više živa.

Tu je zatim i pojava proletanja života pred očima u deliću sekunde. Pošto to doživljavaju ljudi na ivici smrti naprimer davljenici u vodi koji su slučajno spašeni. Posmatranje života vam proleće pred očima je specifičan karmički proces. Karma je obmotana oko duše kao nit oko vretena. Kad je osoba izložena smrtnoj opasnosti, nit se brzo razmotava i čovek vidi prošle događaje značajne za karmu. Kada neko umire nedeljama, mesecima, karma se odmotava lagano. Osoba može duboko da se uplete u prošlost, da razmišlja o njoj naročito kada čovek upadne u duboku depresiju. U trenutku smrti ulazak na astralni nivo praćen je brzim pregledanjem karme, sa slikama koje se razmotavaju poput filmske trake. To je fenomen pri kojem život proleće pred očima u deliću sekunde.

Tokom dubokog sna duše između dva rađanja sve uspomene na prošle događaje u fizičkom svetu urezuju se u dušu obrazujući karmički softer koji će podstaći njen budući život.

Ljubav je vibracija starija od čovečanstva. U astralnom svetu duša može da poseti nivoe ili vibracije niže od sebe samo

po sopstvenoj volji, ali više nivoe može da poseti samo putem evolucije.

Duša nekako nalazi sama sebi odgovarajuće roditelje tako da se može ponovo roditi da bi nastavila svoju evoluciju. Zahvaljujući onome što se odigralo na višem nivou od onog na kojem se prethodni život završio. Te konkretne proračune pravi sama Univerzalna svest koja je ustvari Gospodar karme. Univerzalna svest usklađuje ne samo svaki život već i svaki događaj u prirodi. Putanja duše uvek ide na više. Svaka patnja na astralnom nivou, čak i ako je nazovemo pakao, samo je privremeno skretanje i zaustavljanje evolucije duše. Karma se sama stara da vaši postupci budu bolji od prethodnih. Kada se rodite, sa sobom donosite talente koje ste razvili u prethodnim postojanjima.

Veze između duša javljaju se na astralnom nivou, baš kao i u fizičkom svetu. Veze u astralnom nivou znači da vi vibrirate u skladu sa dušom nekog drugog i zato osećate više ljubavi, jedinstva i sreće. To nije veza u čulnom ili fizičkom pogledu zato što astralni svet naseljavaju jedino misaoni oblici.

Kada se duša koja se odvojila od tela podešava svoju frekvenciju sa frekvencijom voljenog koji je na nižem fizičkom nivou ta osoba može da oseti prisustvo onoga koji je otišao. Dve duše mogu da komuniciraju čak i ako jedna vibrira na materijalnom nivou a druga na astralnom. Duša teži povratku u materijalni nivo iz dva razloga: da ostvari lične težnje i da se ponovo sastane sa srodnim poznatim dušama. Sada smo u vezi s onim ljudima s čijim smo dušama bili u vezi u prošlosti, takve duše se same pronalaze i ako su obe u različitim brakovima, različitim gradovima pa čak i zemljama. Dok raskidamo veze s ljudima čije duše više ne vibriraju u skladu sa našom. Duša u svojoj punoj snazi preuzima centralnu pozornicu pošto umremo, ali se naslućuje mnogo ranije.

Važno je da shvatite da je sve stvorio Duh (Univerzalna svest), od najnižih do najviših, od demona do anđela.

Doktrina o tome da je ljudska duša besmrtna i da nastavlja da postoji nakon što čovek umre i telo mu se raspadne jedan je od kamena temeljaca hršćanske filozofije i teologije. („NEW CATHOLIC ENCYCLOPEDIA“). Ipak, gore navedeni izvor priznaje da se shvatanje o duši koja nadživljava smrt ne može lako primeniti u Bibliji“. Biblija 1600 puta upotrebi reč duša a, i ne kaže besmrtna duša. Bog je besmrtna a ne duša. Šta onda Biblija ustvari uči o tome, šta se s dušom događa prilikom smrti? Stanje mrtvih jasno se opisuje u Propovjedniku 9:5, 10, gdje čitamo: „Mrtvi ne znaju ništa. Nema rada ni mišljenja ni znanja ni mudrosti u grobu.“ Dakle, smrt je stanje nepostojanja. Psalmist je napisao da kad čovek umre, „vrati se u zemlju svoju: taj dan propadnu sve pomisli njegove“ (Psalam 146:4). Prema tome, mrtvi su bez svesti, neaktivni su. Izričući presudu nad Adamom, Bog je rekao: „Prah si, i u prah ćeš se vratiti“ (1. Mojsijeva 3:19). Pre nego što ga je Bog stvorio od praha zemaljskoga i dao mu život, Adam nije postojao. Kad je umro, Adam se vratio u to isto stanje. Njegova je kazna bila smrt – a ne prelaz u neko drugo područje. Naučnici su GDV tehnikom fotografisali osobu koja umire. Na fotografijama se vidi kako je najpre područje oko stomaka izgubilo svoju životnu energiju, a kasnije i područje glave. Srce i prepone bili poslednji koji gube životnu energiju (snagu), tim redosledom.

Duše pokojnika ostaju u stanju konfuzije nekoliko dana i često se vraćaju svojim telima, posebno noću. **Korotkov pripisuje taj fenomen neiskorišćenoj energiji zadržanoj od strane duše.**

PORUKE IZ ZAGROBNOG ŽIVOTA

Postoje dokazi da mrtvi uspostavljaju vezu sa živima i da je održavaju. Pretpostavlja se da duhovi uspostavljaju vezu sa ovim svetom putem magnetske sile i samo nekim ljudima pripadnu medijalne sposobnosti, dok su drugima uskraćene. Obično se kao dokaz smatraju razno kuckanje, pucketanje i svakojaki šumovi koji se čuju u kući naročito noću. Ako bi takvi dokazi bili uverljivi, tada bi to predstavljalo kraj vekovima vođenih spekulacija o životu posle smrti. Tada smrt ne bi značila kraj života, nego bi značila premeštanje opstanka na jedan drugi, viši, nematerijalni nivo. Tada ne bismo trebali više da svoj život na zemlji smatramo „biološkim fenomenom“ kratkog veka, nego bismo ga mogli shvatiti kao trajni proces koji teče.

Kao prilog toj teoriji postoji dosta dokaza da čak i mnogi živi pisci tvrde da zapravo njihove knjige ne pišu oni, nego neko drugi kroz njih. Jer oni pišu toliko stručno a da ustvari o tome nemaju pojma, niti su ikada imali bilo kakvo znanje o tome šta pišu. Takođe, kao prilog toj tvrdnji nalaze se svedočenja iz raznih delova sveta gde pojedinci koji su preživeli kliničku smrt, tvrde da su videli nešto „tamo“ vrlo jasno i vrlo konkretno. Kada se uporede zapažanja koja dolaze od ljudi iz različitih krajeva sveta, koji se između sebe nisu nikada poznavali a pričaju apsolutno istu priču, da su bili i videli baš to.

Kao prilog navešćemo jednu interesantnu priču devojčice koja je živela u podnožju Himalaja. Mala, teško obolela devojčica bila je klinički mrtva četvrt sata. Prema njenim rečima dospela je u jedan sasvim drugi svet u kome je susrela svoje umrle rođake. Pošto joj je otac bio vojni lekar, ubrzo odlazi u Karači, Pakistan, gde sam zabeležio ovu priču male Durdane. To je bila

samo još jedna priča više, da se nije desilo nešto što je zapanjilo naučnu javnost Pakistana i Indije. Sasvim slučajno je u Karačiju u poseti majčinoj familiji na zidu videla neku fotografiju. Žena na fotografiji je ustvari bila baba njene majke čiju fotografiju ona nije nikada videla dotad. Tvrдила je da ju je ta žena tamo dočekala i vodila po vrtu dok nije čula glas svog oca: „vrati se dete moje“. Tada se iznenada otrgla od te žene i vratila. Odnosno probudila se iz kliničke smrti. Durdanin slučaj je predstavljen dva puta na televiziji BBC gde je ona crtala krajolik u kome je bila, crtala je to što je videla. Ubrzo se javila televiziji BBC nemačka Židovka, koja je živela u Americi i koja je tvrdila da je u stanju kliničke smrti videla baš to isto. Ubrzo su ih na televiziji spojili i svaka za sebe je crtala ono što je videla. Kada su crteži bili gotovi, vrtovi koje su crtale bili su identični.

Iz izveštaja ljudi kojima je smrt bila sasvim blizu, proizilazi zapanjajuća slika o tome kako je izgleda onostrani svet i šta za nas znači smrt.

U Londonu u istorijskom muzeju imao sam prilike da se upoznam sa poznatim slučajem Pabla Pikasa, koji je umro 1973. godine a stvorio je tri meseca posle svoje smrti nekoliko crteža kredom, kao i bojom. Svakako bi bilo korektno reći da je crteže kroz „nadahnuće“ Pabla Pikasa stvorio u Pikasovom stilu britanski medij Mathev Maning, koji se sam pokušao „probiti“ do Pikasa. I dok se koncentrisao na njega osetio je kako mu „neko“ vodi ruku, očigledno Pikasov duh ili pak neka moć koja je radila delo zajedno sa Pikasom.

Tu sam takođe video verodostojan dokument domačice iz Londona, Rozmari Brov najpoznatijeg medija u Engleskoj za koju se tvrdi da je glavna pomoćnica davno umrlih kompozitora. Pre svega Betovena, Bramsa, Šuberta i Stravinskog. Imao sam prilike da lično upoznam tu skromnu ženu, srednjih godina, koja ne raspolaže nikakvim muzičkim znanjem. Zato se tvrdi da dela koja joj se „diktiraju u pero“ leže sa one strane njenih normalnih

muzičkih sposobnosti. Ona sama sebe smatra samo običnom prepisivačicom mrtvih kompozitora. Betoven još uvek radi na svojoj nedovršenoj desetoj simfoniji. Posmatrači tih događaja zaista su iznenađeni brzinom kojom ona piše note u da daleko nadmašuje svoje svesne sposobnosti. Čak nekada se Šopen obrati na svom maternjem jeziku poljskom, i ona tačno napiše na poljskom iako poljski nije nikada naučila ni jednu jedinu reč. Ona za sve vreme pisanja, zapravo komuniciranja sa njima, kaže im, malo usporite, ne razumem, ponovite, da li to ide levo ili desno. Čak se i šali sa njima. Prosto neverovatno ali istinito.

Upravo ovde vidimo klasičan primer da je neka osoba „ovladala“ drugom osobom ili da je preuzela njen karakter. Tada mi uvodimo kao alternativni uzrok za objašnjenje svih slučajeva uvodi-ponovno rođenje ili opsednutost. Razlika između „pravog ponovnog rođenja“ i opsednutosti je u tome što se u prvom slučaju taj neko seća svog prethodnog života, a da pri tom ostaje svestan svog sadašnjeg života. To je kao da se neko seća prošlih događaja iz svog života.

Nasuprot, privremenom ili trajnije „opsednuta osoba,, nije svesna da zapravo ima drugi identitet. Pa ipak, opsednuta osoba ima sećanje koja potiče od osobe koja je ovladala njome i pokazalo se da su to sećanja na stvarne događaje ili situacije.

Najuverljivije dokaze o životu posle smrti pružaju nam pojedini izveštaji o komunikacijama sa umrlima. U njima se jasno prepoznaje određena svrha tih poruka iz zagrobnog života.

Navešćemo nekoliko primera. Godine 1915. svega nekoliko nedelja posle smrti svoga sina Rajmonda, primio je sir Oliver Lodge poruku iz zagrobnog života koja mu je predskazala nesreću, ali istovetno nekakvu utehu. Odmah nakon što je Rajmond pao u ratu, čime se i obistinio prvi deo poruke, porodici su počele pristizati prve vesti od pogunulog Rajmonda. Naravno te poruke

nije niko dobijao direktno iz porodice, već su poruke stizale preko poznatog medija, gospođe Lenore Piper.

Čudo u Vatseki u SAD-u, jedan je od najneobičnijih i najbolje dokumentovanih slučajeva opsednutosti. Trinaestogodišnja devojčica tvrdila je kako je opsednuta duhom umrle mlade žene te da se potpuno prenela u njenu ulogu. Odselila se njenim roditeljima i živela kao njihova kći. Ovo je potvrđena i dokumentovana priče o reinkarnaciji u malom američkom gradiću.

Katastrofa vazdušnog broda P-101, je potresla svet kada je 1939. godine nestao u plamenu toliko hvaljeni vazdušni brod (cepelin) P-101. Međutim, ono što je sledilo nakon toga još više je ubuzbudio svet, mrtvi pilot vazdušnog broda srupio je u vezu sa jednim poznatim medijumom. Ispričao je tačno šta se desilo i zbog čega je došlo do katastrofe. Stručnjaci su proverom nešto kasnije došli do istog zaključka.

Interesantan je slučaj sestara bliznakinja Polok iz Engleske koje su izgubile život u saobraćnoj nesreći 1950. godine. Imale su po šest godina. Već sledeće godine njihovi roditelji dobijaju opet bliznakinje. Ništa neobično, da one nisu bile fizički identične sa svojim umrlim sestrama. Imale su ožiljke na istim mestima na kojima su imale i njihove sestre koje su ožiljke dobile slučajno padom sa bicikla. Imale su identične i mladeže. Sve to može da bude slučajno, ali kada su malo odrasle kada su im roditelji dali igračke njihovih umrlih sestara koje su sakrili da ih ne podsećaju na umrlu decu, one su prepoznale svoje lutke i nazvali su ih onim istim imenima koji su ih zvale njihove umrlo sestrice. Prepoznale su svoju familiju koju do tada nisu nikada videle, prepoznale su svoju školu, svog učitelja, svoje drugove i drugarice.

Možda najači prilog reinkarnaciji dolazi od naučnika hipnotizera. Oni su regresijom vraćali svoje pacijente (koji su od svog rođenja bili slepi koji su onda odlično opisivali sve ono što nikada nisu mogli videti. Jedino se može zaključiti da su pričali ono što su videli i zapamtili iz prošlog života.

Džon Kabel (1870-1951) čuveni engleski medij je u svoje vreme zbunio naučnike celog sveta jer je kroz njega progovorio Konfučije, kineski filozof koji je umro pre više od dvesta godina. Govorio je tečno na starokineskom.

Ili, slučaj devojčice od samo četiri godine koja je rođena u Indiji i živela je u gradu Džajapuru a koja je govorila pet jezika među kojima i tri evropska. Roditelji su joj bili nepismeni i nije imala od koga da nauči čak ni indijski.

U proleće 1919. počele su Austrijom da šire glasine, da se u malom austrijskom gradiću Braunau, u stanu Jozefa Šneidera, prikazuju duhovi. Taj mali čarobni gradić koji je već postao slavan jer se u njemu rodio Adolf Hitler. Sinovi Jozefa, braća Vili i Rudi Šneider postali su još poznatiji jer su prvi uspeli da fotografišu duhove. Oni su ih jednostavno slikali kada su se pojavljivali. Postoje i mnogi drugi dokazi da su obični ljudi slikajući fotoapartom uspeli da „uhvate“ sliku duha. Pored nečeg što su oni fotografisali.

ŠTA JE ŽIVOT, MATERIJA ILI ILUZIJA?

Od početka sveta čoveka uče da svet ima svoju materijalnu realnost. Čovek izgrađuje ceo svoj život na takvom gledištu. Najnovija naučna otkrića su pokazala drugačiju realnost od onog što ljudi misle da jeste. Svi naši podaci o spoljnom svetu prenose nam se preko pet čula. Svet je za nas samo ono što nam pokažu naša pet čula. Čovek od samog rođenja poznaje spoljni svet samo onako kako mu predočavaju tih pet čula, ali sadašnja istraživanja su iznela jednu važnu činjenicu iz koje se sastoji materijalni svet koji opažamo. Po njoj čovek je samo oblik i sveukupno naše iskustvo je privremeno i da je ceo Kosmos samo senka, a to ćemo lako shvatiti ako posmatramo naše čulo vida koje nam pruža najdetaljnije podatke o spoljnom svetu koji nas okružuje. Kad kažemo da vidimo mi zapravo vidimo efekte pretočene u električne signale koje stvaraju zraci dolazeći do našeg oka iz spoljnog sveta. Mozak je zatvoren za svetlost i njegova unutrašnjost je potpuno mračna. Mi zapravo ne vidimo samo okom, već vidimo iz centra mozga a oko je samo sredstvo preko kojeg stiže signal iz spoljnog sveta do našeg mozga.

Kad kažemo da vidimo, zapravo vidimo efekte naših signala u mozgu koje stvaraju zraci koji dospevaju do našeg mozga. Mozak tako isto oseća i ukus, miris, zvuk, dodir kao i električne signale koji stižu do njega. Još su Grci predosećali da nešto postoji što oni neznaju da objasne, pa su oni to objasnili na svoj način, da u čoveku postoji mali čovek, kao da postoji neki duh u mašini. Mozak se tokom našeg života ne sreće sa izvornom materijom, nego sa kopijom te materije koja se formira unutar mozga. U jednom trenutku mi dolazimo u zabludu da su

te kopije stvarna materija van našeg uma. Tako dolazimo do jedne konstatacije koju možemo nazvati spoljni svet u našem mozgu. Sada da izvedemo zaključak, sve što vidimo dodirujemo, čujemo, osetimo, ceo Kosmos, sve oko nas, to su samo električni signali koji dolaze do našeg mozga. Uzećemo jedan primer, mi vidimo pticu u spoljnom svetu. Ustvari, ta ptica je u našem mozgu. Čestice koje se odbijaju od ptice dolaze do našeg oka i tu se pretvaraju u svetlosne signale. Neuronu prenose te signale do centra za vid u našem mozgu. Kada bi se prekinuli nervi koji idu od našeg oka do mozga prica bi odjednom nestala. Ista je situacija i sa zvukom! Kada bi se prekinuli nervi koji idu od uva do mozga mi ne bismo čuli crvkutanje te ptice. Ptica koju vidimo i čujemo ili dodirujemo nije ništa drugo nego signal kojim naš mozak tumači električne signale.

Kad vi posmatrate zvezde na nebu pretpostavljate da su one udaljene od vas mnogo. Ne, one se nalaze u vašem mozgu! Zvezde su u vama! Dok čitate ovu knjigu u sobi vi mislite da se nalazite u sobi, ne, soba je u vama! I vaše sopstveno telo je slika koja se oformila u vašem mozgu! Izgleda neverovatno, ali vaše telo se nalazi unutar vašeg tela, u mozgu. Do sada smo pričali o spoljnom svetu, o onome što opažamo i što se nalazi u našem mozgu. Ako nikada ne možemo da dođemo do tog sveta, kako smo onda sigurni da taj svet postoji? Definitivno ne možemo da budemo sigurni! Jedina realnost je ona koju opažamo u našem umu. Mi verujemo da objekti u svetu postoje, jer ih mi vidimo i možemo da ih opišemo putem naših čula, ali naša opažanja su samo naše ideje u našem umu. Objekti koje opažamo nisu ništa drugo nego naše ideje, a tih ideja nema nigde nego u našem umu. Pošto svi ti objekti postoje samo u našem umu to znači da smo prevareni zabludama kada zamišljamo svemir i sve ostale stvari van naše svesti. Zamišljati da materija postoji van našeg uma je zabluda. Zapažanja koja mi vidimo dolaze od veštačkog izvora.

Ako bi hipotetički izvadili svoj mozak i priključili ga na kompjuter sa koga bi smo slali signali našem mozgu on bi se ponašao isto kao do sada. Prepoznavao bi slike, jer bi signali preko oka i nerava dolazili do centra za vid u mozgu i mozak bi to prerađivao i mi bi smo to stvarno videli. Te imaginarne imitacije imaćemo sve dok dolaze stimulacije sa kompjutera. Čemu sada ovakvo upoređenje? Zato što hoćemo da objasnimo šta se dešava kada čovek sanja. Za nas je realnost ono što možemo da vidimo okom i dodirnemo rukom. Ako u snu vidimo materijalnu realnost koju možemo da vidimo i opipamo bićemo sigurni da smo prevareni, jer u snu mi nemamo ni ruke ni noge. To stvarno nema veze sa stvarnošću. Čovek može da sanja da vozi avion, da vozi bicikl i da se preznojava, može da bude u bilo kom gradu, ali dobro znamo da taj čovek nije mrdnuo iz kreveta. I ako ovo što čovek sanja nema veze sa realnošću, čovek ih u snu doživljava kao pravu realnost, jer on jede, pije razgovara sa svojim prijateljima. Tek kada se čovek probudi iz sna on shvati da su to bila samo obična opažanja. Isto to možemo primeniti i na svet u kome živimo. Tamo smo imali iluziju, odnosno zabludu da smo par sati lepo živeli. Čovek u svom krevetu, u dubokom snu može da vidi svet sasvim drugačije nego što je onaj u kome živi kad se razbudi. Sve se to može primeniti i na svet u kome smo budni. Kada se probudimo zar ne možemo da pomislimo da smo tada ušli u jedan drugi mnogo duži, san koji se zove stvarni život? Zašto svoj san smatramo fantaazijom a naš život realnim? Nije ništa drugo, već je to proizvod naših navika i predrasuda. Ovo sugerise da smo probuđeni iz života na Zemlji za koji mislimo da ga sada živimo kao i kad se probudimo iz nekog sna. Sva ova opažanja koje smo do sada naveli nameću pitanje, šta je onda mozak? Pošto je naš mozak materija kao što su ruke i noge, onda je on objekat opažanja kao i sve ostale materije. Naš mozak nije ništa drugo nego opažanja koja formiraju sva čula, posebno čulo vida. Šta je onda ta volja koja sve opaža pa i sam mozak? Zar

može mozak sam sebe da opazi? Ko to vidi, ko to čuje, dodiruje, miriše opaža? Koje je to biće koje promišlja i kaže: „Jasam ja“. Ovo metafizičko biće koje vidi, oseća, upotrebljava mozak i promišlja je životni Duh. (Univerzalna Svest). Ono što mi nazivamo materijalnim svetom samo je skup opažanja koje naše duhovno biće posmatra i oseća. Ovo je kao kada sanjamo tela, objekte materiju, svoje telo, a nemamo fizičku realnost. Jedino postoji duhovno biće i ono je to koje opaža i vidi. I ako mislimo da je materija stvarna svi zakoni kvantne fizike nam govore da se materija sastoji iz jedne iluzije. Sve nas to vodi do jedne metafizičke materije, a to je tajna koja se krije iza materije. Svi koji misle da je materija apsolutno biće, u zabludi su i to je jedno naše novo alarmantno upozorenje svim naučnicima o ljudskim čulima na koje se materijalisti oslanjaju.

Ako se materijalni svet sastoji samo iz opažanja data našem duhovnom biću, šta je onda izvor tih opažanja? Da bi smo odgovorili na to pitanje moramo da znamo da materija nema svoju egzistenciju, ona je proizvod samo opažanja i zato ovo opažanje mora da ima za uzrok neku drugu silu, mora da je stvorena. Šta više, to stvaranje mora da se kontinuirano odvija, jer ako nema kontinuiranog odvijanja onda sve ovo što nazivamo materijom nestaće i izgubiće se. Ovo se da najbolje objasniti sa televizorom koji će prikazivati sliku sve dok se emituje signal. Kad nestane emitovanje signala, nestaće i slike. Sad se pitamo, ko je taj što nam emituje signale kao za televiziju, ko je taj što nam sve to stvara? Odgovor se sam nameće, to je Tvorac, stvarno i apsolutno Nebiće. Svakako da to čini superiorni Tvorac koji je stvorio ceo Kosmos a samim tim i nas. Onaj koji je stvorio sav materijalni svet kao skup svih opažanja i koji ne prestaje da stvara. Pošto Tvorac iskazuje veličanstvenu kreaciju sigurno poseduje i večnu silu i moć. Sva opažanja koja On stvara zavise od njegove volje. On dominira nad svim što je stvorio u bilo kom trenutku. Taj Tvorac je Univerzalna Svest, ili kako bi Crkva rekla, Bog, naš

voljeni i hvaljeni Gospod. Jedino stvarno i apsolutno biće je Bog kako Crkva kaže. Mi kažemo i to smo objasnili u prethodnim poglavljima da Tvorac nije biće nego Nebiće koje je stvorilo sva bića i sve bogove. Gde god se nalazimo Tvorac je u nama,, naša svest je samo projekcija Univerzalne Svesti. Sve dok nam Tvorac daje da vidimo ove slike i osećaje vezane za ovaj svet nastavićemo da živimo u ovom svetu. Kada nam Tvorac bude okončao slike i osećaje vezane za ovaj svet, kada naša opažanja prestanu kao u snu, kad prestanmo da sanjamo, to znači da smo umrli.

LITERATURA

Putovanje duša	Majkl Njutn
Sudbina duša	Majkl Njutn
Život posle života	Raymond Moody
Svetlost s onu stranu života.	Raymond Moody
Bogovi Raja	William Branley
Moderna čuda	Harlandson
Inicijacija	Elizabet Hejč
Božanski matrix	Greg Brejden
Smaragdna zemlja	Danijel Meroa
Devanhanska razina	K.V.Lidbiter
Ljubav, medicina i čuda	Dr. Berni Sigel
Duh Indije	Amori de Reinkur
Reinkarnacija	Ani Besant
Novi Dan	Antoni de Melo
Put ljubavi	Antone de Melo
Put samospoznaje	Artur Ozborn
Priča o karmi	Benedikt
Trgovci dušama	Benedikt
Astralna razina	Leadbeater
Karmički zakoni	Daglas Bejker
Tajna Šambale	Džejms Redfield
Život posle smrti	Piter Hof
Duhovna inteligencija	Jan Maršal
Naučno opravdanje religije	Lazar Milin
Rad Gurđijeva	Ketlin Rioraden
Bog govori	Meher Baba
Savršenstvo svesti	Meher Baba
Viši svetovi	Rudolf Steiner
Život nastaje iz života	Šri Šrimandi

SADRŽAJ

Umesto recenzije	5
Uvod	7
Savremena naučna misao	9
Život posle smrti	13
Kočija	14
Besmrtnost duše	15
Duša u religiji	19
Duša u svetu Biblije	23
ORGANSKI I NEORGANSKI SVET	27
Život na Zemlji	29
Da li je Tvorac svest?	32
Vera u Boga	35
Vera i razum	39
Bogovi umiru	40
Planete uslovljavaju organski svet	44
Budućnost	48
DUŠA, STVARNOST ILI ILUZIJA	55
Život je duhovan	57
Biblija i duša	59
Da li postoji duša?	62
Čovek kao energetsko biće	67
Astralni svet	71
Šta je duša?	76
Inteligencija ili intelekt	79
Energija duše	83
Putovanje duše	85

Poziv na buđenje duše	87
Hram duše	88
Vrste duša	89
Duša, materija i energija	91
Karma	94
Reinkarnacija	97
Evolucija svesti	105
Šta je um?	109
Kontrola uma	115
VEROVANJE, POZIV NA VERU	117
Molitva	119
Opraštanje	121
Vera je moć	124
Verovanje	126
Verovanje je šifra – zakon	127
Verovanje	128
Ujedinjenje misli i emocija	128
Čuda	129
BOŽJI UM, BOŽJI MATRIX, KVANTNI HOLOGRAM ..	135
Misteriozni nestanci	137
Emocije i DNK	142
Izuzetan novi pogled na realnost	145
Hologram	146
Božji matrix kvantni hologram	147
Velika duhovna tajna	150
Izgubljeno Jevandelje po Tomi	153
Holografska budućnost	157
Fantomi iz prošlosti	160
NEORGANSKI ENTITETI, DEMONI	163
Iskušenja duše	165
Zaposednutost tela od strane neorganskih entiteta	170

DUŠA I SMRT FIZIČKOG TELA	181
Smrt omogućava život	183
Bliski susret sa smrću.	185
Šta je smrt.	188
Život posle smrti	192
Poruke iz zagrobnog života.	197
Šta je život, materija ili iluzija?	202
Literatura	207

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

2-183.5
128

ВАСИЋ, Витомир, 1944-

Misterije duše / Vitomir Vasić. - Beograd
: Beoknjiga, 2014 (Beograd : Beoknjiga). -
212 str. ; 21 cm

Tiraž 300. - Str. 5-6: Umesto recenzije /
Ljiljana Vasić. - Bibliografija: str. 207.

ISBN 978-86-7694-443-9 (Beoknjiga)

a) Душа
COBISS.SR-ID 207294220